

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 70 / 15 Ocak 1989 / 2.50 DM

HALKIMIZ, 1989 YILINA PKK ÖNDERLİĞİNDE VE ERNK-ARGK SAFLARINDA DAHA BÜYÜK UMUTLARLA GİRDİ

1988 yılını büyük muharebelerle kazanan Kurtuluş Ordusu gerillaları, 1989'u da zaferle kazanmak için daha güçlü savaşmaya azimlidirler.

1988 yılı ulusal kurtuluş mücadelemizin güçlendiği bir yıl oldu

Her yeni yıl, halkımızın ulusal kurtuluş savaşını daha da ileri götürdüğü, yeni mevziler elde ettiği bir yıl haline gelmektedir. Bundan 15 yıl öncesi ise, halkımızı adım adım çöküşe yaklaştıran yıllar yaşanmaktaydı. İlk bağımsızlık tohumlarının toprağa atılması ve bunların yeşermesi, her yeni yılı biraz daha çöküşe giden bir yıl olmaktan çıkardı. Bundan sonra her gelen yeni yıl halkımızı ulusal kurtuluş yolunda bağımsızlığına bir adım daha yaklaştırdı.

Bugün yeni bir yıla daha girerken, 1988 yılının ilk günlerinde okuyucularımıza seslenirken söylediğimiz sözleri tekrar hatırlıyoruz. Biz 1988 yılına, bir zafer yılını geride bırakarak girdiğimizi ve yeni yılın da halkımız açısından yeni bir zafer yılı olacağını söylemiştik.

İşte, 1988 yılını geride bıraktığımız şu günlerde, haklılığımızı bir kez daha görüyoruz. 1988 yılını, PKK önderliğinde ulusal kurtuluşu için savaşan halkımız kazanmakla kalmayıp, önemli mevziler elde ederek de geride bırakıyor. 1988 yılı halkımız için, bağımsızlığa dayanan merdivende birkaç basamak daha çıkmak anlamına da geliyor. Eski yılın ulusal kurtuluşumuzdaki rolünü kısaca da olsa böyle birkaç cümleyle özetleyebiliriz.

Devamı 3. sayfada

Kimyasal silahlar ve Paris Konferansı

ABD ve Fransa'nın girişimleri, SSCB'nin de desteğiyle toplanan kimyasal silahlar konulu konferans bağlayıcı bir karar alamadan sonuçlandı. Esasen toplantının böylesi bir karar gücü de mevcut değildi. 4 ay önceden başlatılan girişimler, birçok ülkede kısa sürede olumlu karşılık bulunca, toplantıya gidildi.

Toplantı 7 Ocak 1989 günü başladı. 5 gün boyunca süren toplantıya 141 ülke katıldı. Bu ülkelerden 80'i dışişleri bakanlığı düzeyinde temsil edildi.

UNESCO binasında başlayan toplantıda ilk gün Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Peres de Cuellar ile Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterand da konuştu. BM Genel Sekreteri yaptığı konuşmada eski bir özdeyişi hatırlatarak, "Savaş zehirle değil, silahla yürütülür." dedi. Bununla kimyasal silahların kullanımına dikkat çekmek istedi. Toplantı süresince yapılan açıklamalarda, bugün dünyada 20 ülkenin kimyasal silah üretebilecek kapasitede

Devamı 5. sayfada

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yeni bir komplo!

İsviçre komplosu da fiyaskoyla sonuçlandı

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı emperyalizm ve Türk sömürgeciliğinin ortak giriştiği en büyük komplolardan biri olan "Palme suikasti" komplosunun fiyasko ile sonuçlandığı ve kamuoyunda mücadelemiz ve önderine karşı bir sempatinin gelişmeye başladığı bir dönemde, basın-yayın organları yeni bir sansasyonel haberle çalkalandı: *"PKK, Tercüman gazetesi yayınla yetkili yönetim kurulu üyesi Uğur Reyhan'ın oğlunu kaçırdı!"*

Yerli-yabancı basın-yayın organlarının günlerce işledik-

Devamı 6. sayfada

BAYRAMPAŞA (SAĞMALCILAR) CEZAEVİ'NDE TUTUKLULARA SALDIRI

● Cezaevinde 18 metre uzunluğunda bir tünelin bulunması ile başlayan olaylar, ilerleyen günlerde artış gösterdi. Arama bahanesi ile asker ve polis koğuşlara saldırdı. Bu esnada tutuklulardan 20'si yaralandı. Tutuklular yeni saldırılara karşı koğuşlarda barikat kurdular.

28 Aralık 1988 günü, yağmur sonucu toprağın çökmesi ile birlikte, Bayrampaşa cezaevi bünyesinde bulunan ve siyasi tutukluların kaldığı Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'nde 18 metre uzunluğunda bir tünel bulundu. Tünelin açığa çıkması üzerine olağanüstü tedbirler alan faşist kolluk kuvvetleri tutukluların üzerine azgınca saldırdılar. Koğuşlara doldurulan asker ve polis tutuklulara rastgele saldırmaya başladı. Bu saldırı esnasında tutuklulardan 20'si yaralandı. Ayrıca, arama bahanesi ile tüm koğuşlar da boşaltıldı.

Olayların duyulması ardından tutuklu yakınları cezaevi önüne geldiler. Burada gösteri düzenleyen tutuklu yakınları, polis ve askerin saldırılarını da protesto ettiler. Bu arada, tutuklu aileleri ile kolluk kuvvetleri arasında da çatışma meydana geldi.

Daha sonraki günlerde de cezaevindeki gerginlik devam etti. Yılbaşı nedeniyle yapılması gereken açık görüşte de olaylar

Devamı 4. sayfada

Her idama intikam!

PKK-İzmir Davası 5 idam istemiyle Açıldı

27 Aralık 1988 günü İzmir DGM'de açılan davada 9 yurtsever-devrimci yargılanmaya başlandı.

Savcının İzmir DGM'ye verdiği iddianamede, "Ege bölgesinde PKK'yi yeniden örgütlemek ve silahlı eylemlerde bulunmak" iddiası ileri sürülüyor. Bu iddia ile açılan davada İbrahim Özmen, Şehmuz Poyraz, Zahir Dinler, Mehmet Ali Örak ve Mahsum Özer'in idamları isteniyor.

Mahkemede İbrahim Özmen, Şehmuz Poyraz ve Saruhan Avşar'ın sorguları yapıldıktan sonra, daha önce açılmış olan İzmir-PKK davası ile bu davanın birleştirilmesine mahkeme karar verdi.

Birleştirilen her iki davada yargılananların sayısı 25'e yükseldi. Bunlardan 5'i hakkında ölüm cezası istenirken, 20'si için de 15'er yıl ağır hapis cezaları istendi. Aynı davada yargılanan Abdulaziz Yılmaz'ın ise tahliyesine karar verildi.

PKK-Adıyaman Davasında 5 tahliye

27 Aralık günü, PKK-Adıyaman davası Malatya DGM'de başladı. Adıyaman davasında 9 yurtsever-devrimci yargılanıyor.

Yapılan ilk duruşmada tutuklu olarak yargılanan Mehmet Yaşar Aslan, Mehmet Nedim Şahin, Sabri Korkmaz, Mehmet Kazım Gültekin ve Mehmet Özkara'nın tahliyesine karar verildi.

PKK-Diyarbakır Davasında 23 idam istendi

Diyarbakır şehir merkezinde tutuklanan yurtsever ve devrimciler hakkında DGM'de yeni bir dava açıldı. Geçen yılın sonbaharında tutuklanan yurtsever ve devrimciler hakkında açılan davanın duruşmasını savcı 23 idam istemi ile açtı.

Yılmaz Çelik ve 22 yurtsever-devrimci hakkında açılan davada mahkeme henüz kararını açıklamadı. Yılmaz Çelik hakkında iddianamede Berxwedan ve Serkeftin gazetelerinin çıkarılmasında görev aldığı da iddia ediliyor.

Şevket YAVAŞ:
"Ölürüz, ama teslim olmayız"

Partimiz PKK'nin başlattığı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi, halkımızın tarihinde yeniden dirilişin ve kazanmanın adı olarak yer aldı. Bu, halk tarihimizde asırlar boyu sancısı çekilen bağımsızlık ve özgürlük özleminin gerçekliğe dönüşünün ilk adımıydı. Her türlü baskıya, işkenceye, katliama; kısacası halk köleliğine artık tahammülün kalmadığının ilan edilişiydi. "Ya bağımsızlık, ya ölüm" şiarının gerçek ifadesiydi.

PKK öncülüğünün, ölüm-kalım savaşındaki bu keskin kararlılığı, bunun atılan pratik adımları ve yol göstericiliği kısa sürede halk kitleleri arasında yankısını buldu. Bağımsızlık mücadelesi mesafe aldıkça halkımızdan destek aldı, yeni katılımlar sağladı. Nitekim PKK'nin devrimciliğinde karanlıktan aydınlığa ya da boyunduruktan, kölelikten bağımsızlığa ve özgürlüğe giden yol vardı. Gerçek kurtuluşun devrimci silahlı mücadeleden geçtiğini gören insanlarımız PKK saflarına akın ettiler.

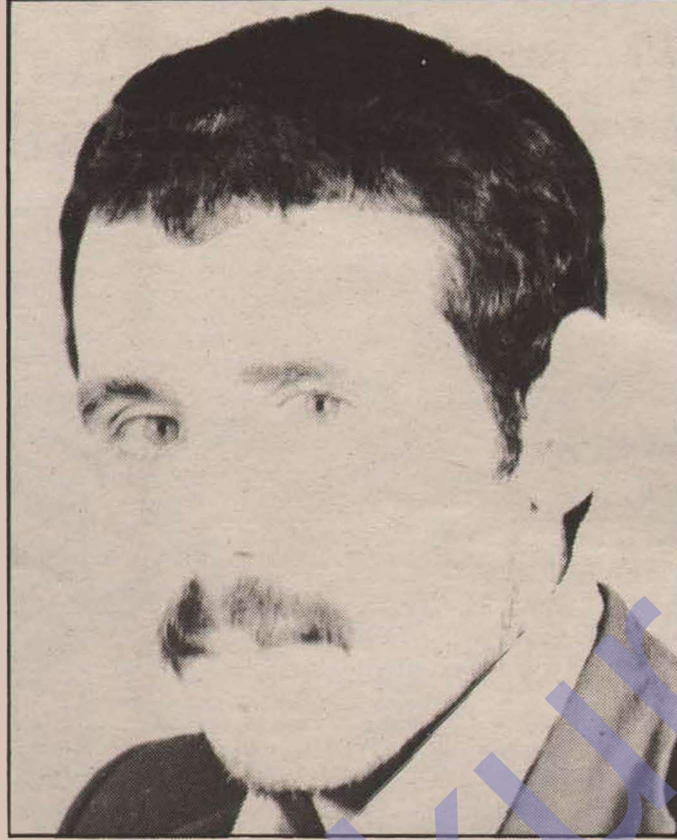
Feodal-komprador ağaların yoğun baskısının yaşandığı Hilvan'da işbirlikçi-uşak takımına karşı geliştirilen mücadele, baskı altında kölece yaşayan yurtsever köylülük üzerinde derin etkiler bıraktı. Ağaların ağır baskısını bizzat yaşayan Şevket YAVAŞ, bu dönemde mücadeleden etkilenerek PKK saflarına katılanlardandır.

Şevket yoldaş çok yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Yurtsever özelliklere sahip olan ailesinin yoksulluğu nedeniyle okula bile gidemediği gibi, daha çocuk yaşta çalışma hayatına atılarak ailesinin geçimine katkıda bulunmaya çalışır. Bir süre yolcu vasıtalarında muavin olarak çalışır. Daha sonraları ise şoförlüğü öğrenerek düşük bir ücret karşılığı taksi şoförlüğü yapar.

PKK önderliğinde gelişmeler kaydeden bağımsızlık savaşı Türk sömürgecilerine olduğu gibi, onların uzantıları durumunda olan feodal kompradorların da yüreğine büyük korku salar. Türk sömürgecileri açısından büyük tehlike niteliğinde olan ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürdistan'da, yağmacılık, talan, sömürü gerçekleştiren uşak ağa ve aşiret reislerinin çıkarlarına da bir darbe durumundadır. Bu nedenle bir yandan Türk sömürgeciliği, diğer taraftan uşak-hain takımı harekete geçer. 19 Mayıs 1978 günü Hilvan'da Süleymanlar adlı eşkiya çeteleri Halil ÇAVGUN yoldaşı katlederler. Böylelikle Hilvan mücadelesi başlar.

Şevket yoldaş Hilvan mücadelesinden etkilenerek Kürdistan devrimcilerine sempati duyar. Hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin, Kürdistan devrimcileri ile birlikte fiili mücadeleye katılır. Çünkü gerçek kurtuluşun savaşarak, ölümler pahasına da olsa direnerek kazanılacağına inanmıştır. Her şeyini halkın kurtuluşu davasına adayarak, azim ve kararlılıkla, halkının özgürlüğü, ülkesinin bağımsızlığı için düşmana karşı direniş içinde yer alır.

Şevket YAVAŞ yoldaş 5 Ağustos 1979 tarihinde, Cuma TAK yoldaşın da içinde bulunduğu bir grup PKK partizanı ile birlikte, ulusal kurtuluşun propagandasını yapmak ve halkımızı mücadele saflarına kazandırıp örgütlemek için Hilvan'ın Mışmışi köyüne gider. Gittikleri günün gecesini köyde geçirirler. Uşak-ihbarcı ajanlar PKK'li grubun köyde olduğunu sömürgeci kolluk kuvvetlerine bildirirler. Bunun üzerine, Mışmışi köyü, sabah saat 09.00 sıralarında jandarma ve polis güçleriyle basılarak ablukaya alınır. Devrimciler çembere alınarak, tüm çıkış yolları denetim altına alınır. Düşmanın bu konumlanmasına karşı, devrimciler köyde mevzilenmek zorunda kalırlar. Şevket yoldaşın da içinde bulunduğu birkaç kişi köyün kısa bir mesafe uzağında mevzilenir. Düşman en güçlü şekilde silahla donanmıştır. Ve teslim ol çağrısı yapar. Şevket yoldaş, daha o dönemde, deneyimsiz ve tecrübesiz olmasına rağmen PKK ruhunu temsil ederek, teslim ol çağrısına ateşle karşılık verir. Onun kararlılığını ifade eden ilk kurşunuyla birlikte, düşman güçlerle çatışma başlar. Çıkan çatışma 45 dakika süreyle devam eder. Şevket yoldaş ikircıksiz bir kararlılıkla son mermilerine kadar güçlü bir çatışma örneği sergiler. Şevket yoldaşla birlikte grup, amansız bir şekilde direnip çatışmayı sürdürdüğü için, düşman güçlerde panik başlar ve A-6'ları kullanmak zorunda kalırlar. Gözünü kan

Karacadağ demişler adına,
Doyum olmaz,
İlkbaharda yaylalarına,
Yüksek "mandel" ve pınarlarına.
Unutulmayıp,
Kahramanlıklarla dolu şanına,
Ve yine, Mavzeri omuzunda,
Taştan taşa atlayan "mahkumlar"ına
Yurtsever kalesi insanlarına
Karacadağ.
Duyuyoruz yoldaşlar,
Haziran'da kar yağmış uçlarına.
Aslan yerine,
Tilki çıkmış yaylalarına.
Sam yelleri vurulmuş,
Armut ve palamutlarına
Karacadağ'ın...
Yıl 1981
Ayrıldıksa da hiç unutamadım,
Kalbimden seni
Ben koparamadım seni
Gelirim sana
Derdimi bitiremedim.
Mücadele ki;
Cezir gider Med gelir.
Karacadağ...
Biz ki;
Baharda açılan güller kadar taze,
Kendi kaderini belirleyecek
kadar olgun,
Çıkacağız,
Ovaya, gerdan yollarına.

bürümüş düşman güçler, Şevket yoldaşın arkasında mevzilendiği taşı hedef alarak paramparça ederler. Şevket yoldaş da böylelikle ölümsüzler kervanına katılır.

Şevket yoldaş daha mücadeleye katıldığı ilk günden kararını vermişti: Ölüm pahasına da olsa halkının özgürlüğü, ülkesinin ise bağımsızlığı için direnerek savaşmak ve çağdaş ideali gerçekleştirmek. Onun kararı gerçeklere dayanmaktaydı. Çünkü, yaşadığı vatanında bir köle muamelesi görüyor, baskının türlü çeşitlerine maruz kalıyordu. Onun yaşam olanakları okula gitmesine bile yeterli düzeyde değildi. Ailesi kıt kanaat geçinebiliyordu. Üstüne üstlük uşak ağaların ağır baskısını iliklerinde yaşıyordu. Şevket yoldaşın doğup büyüdüğü ortama nereden bakılırsa bakılsın, adına yaşam denilemezdi. Çok açık ve somut bir gerçek durumundaydı bu. Bu kapkaranlık ortam, onda, yaşayıp gördükçe kin ve öfke biriktiriyordu. Bu tablo, yaşam diye sunulan ölümün kendisiydi.

Şevket yoldaş, böyle bir "yaşam"ın acımasız, tüketici ve köleci gerçekliğini yaşarken, PKK'nin kurtuluşçu düşüncesi ile tanışmış ve ona büyük bir güvenle inanmıştı. Ancak kurtuluşun da öyle kolay gerçekleştireceği sanısına kapılmamış; kanla ve canla, büyük fedakarlıklarla gerçekleşebileceğini biliyordu. O bu gerçekler temelinde kurtuluş mücadelesine katılma kararını vermişti.

Şevket yoldaş, Bucak feodal çetelerine karşı geliştirilen mücadelede de yer almıştı. 30 Temmuz 1979'da, Kırbaşı baskınında Salih KANDAL'la birlikteydi. (Salih yoldaş bu çatışmada şehit düştü.) Salih KANDAL'in Bucak çetelerince katledilmesi, onun intikam hırsını bilemiş, sömürgeci Türk devletine ve uşak takımına olan kinini daha çok arttırmıştı.

O, PKK saflarına katıldığından beri cesaretin, yiğitliğin ve fedakarlığın güçlü örneklerini sergiledi. Şevket yoldaş, dürüstlüğü, disiplinliği ve kollektivizme sağladığı uyum ve inancıyla da tanınırdı. Partiye, halka ve kurtuluş davasına bağlılığı güçlü ve canlı bir örnekti. Düşmanın tüm pasifize etme, yıldırma çabalarına rağmen, o yılmadan azim ve kararlılığını pekiştiriyordu. Nitekim şehit düştüğü çatışmada yılgınlık göstermeden, kahramanca bir şekilde ölümle kucaklaştı.

Çatışma esnasında, düşman gücün kalabalığını görerek korkuya kapılan bir unsur, Şevket yoldaşa, *"Askerler çok kalabalık, teslim olalım"* deyince, şöyle karşılık verir:

"Silahım bana, düşmana teslim edilsin diye değil, ona karşı savaşayım diye verilmiştir. Ölürüz, ama teslim olmayız. Düşmana teslim olmak, Parti davasına duyulan inançsızlığın ifadesidir. İsteyen teslim olsun ben olmam."

Şevket yoldaş, böylesi bir inanç ve kararlılığın yüce onurunu taşıyordu. O bu sözleriyle, zaten teslimiyeti yaşayan bir toplumu direnen ve savaşan bir halk geçekliğine yükseltmek için son mermisine ve nefesine kadar direnmek gerektiğini ifade ediyordu. Çünkü karşısında savaştığı gücün barbar ve çağdışı yöntemlerle Kürdistan halkını köleleştirdiğini, onu yaşayan ölüler haline getirdiğini biliyor ve bu gerçekliğin derin inancıyla tetiğe sarılıyordu. Bağımsızlık ve özgürlüğün silahların namlusunda ve düşmanın da anlayabileceği tek dilin devrimci şiddet olduğu bilincine ulaşmıştı.

O, mücadele saflarına katıldığı günden ağır kurşun yaralarıyla şehit düştüğü ana kadar, kendisine verilen birçok görevi büyük bir zevk ve başarıyla yerine getirdi. Görevlerin büyüklüğüne-küçüklüğüne bakmadan, büyük bir sorumluluk anlayışı içinde pratik çalışma örneğini sergiledi. Onun için önemli olan, devrimci görevlerin yerine getirilmesi gerektiğiydi. Devrimin, ancak devrimci görevleri yerine getirmekle gerçekleşebileceğini düşünüyordu. Şevket yoldaş, pratik çalışma içerisinde yılgınlığa kapılmadan soğukkanlılığını koruyarak görevlere yaklaşıyordu. Sürekli en ön saflarda yer alarak, görev ve sorumluluklar üstlenmek istiyordu.

Şevket yoldaş, 5 Ağustos 1979 tarihindeki çatışmada, **"Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz", "Yaşasın şanlı önderimiz PKK"** sloganlarını haykırarak şehit düştü. Onu unutmayacak, yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizde yaşatacağız ve Şevket yoldaşın da anısının bir gereği olan halkımızın özgürlüğünü ve vatanımız Kürdistan'ın bağımsızlığını mutlaka gerçekleştireceğiz.

Hewar

1988 YILI ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZIN GÜÇLENDİĞİ BİR YIL OLDU

Baştarafı 1. sayfada

Ama 1988 yılının biraz geniş özetini de vermek gerekiyor. Bu, 1989 yılında ulusal kurtuluş mücadelemizin alacağı mesafenin daha iyi görülmesi açısından da gereklidir.

1988 yılı birçok kişinin ve çevrenin de değerlendirdiği gibi, hem Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve hem de Türk devleti açısından bir dönüm noktasıydı. Bu yıl mücadelemizin kesin olarak yaşayıp yaşayamayacağını da açığa çıkaracak bir yıldı. Yine düşmanın ulusal kurtuluş savaşını bastırma gücünü gösterip gösteremeyeceği de bu yıl içerisinde ortaya çıkacaktı. Bu bakımdan 1988 yılı her iki taraf arasında şiddetli bir çarpışmaya da sahne olacak bir yıldı.

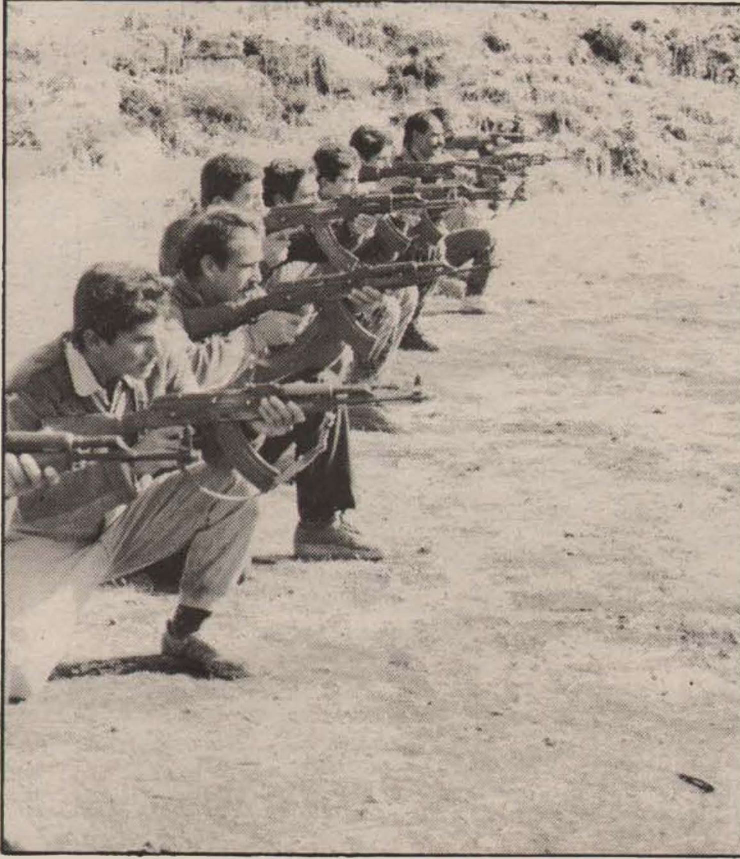
Faşist Türk sömürgecileri 1988 yılını kendi lehlerine çevirmek için her bakımdan hazırlıklarını yaptılar. Ordunun modernleştirilmesi, yeni askeri malzemelerin alınması gibi bir dizi önleme başvurdu. Bunun yanısıra, "kuşat ve ez" taktiğini uygulayarak, küçük gerilla grupları üzerine helikopter, tank, top ve diğer ağır silahlar eşliğinde binlerce askerini seferber etti. Gerilla birliklerini, böylesine sayıca fazla olan birlikleri ve modern silahları ile geniş bir çembere alıp ezmeye yöneldi. Kuşatmaya alınmak istenen sadece gerillalar değildi. Sömürgeci ordu birlikleri, bütün Kürdistan'ı kuşatma altına aldılar. Özellikle de önemli stratejik noktalarda yoğun bir ordu kuşatması yaşandı.

Bagok'ta, Şemdinli-Benevok'ta, Derik'te, Kozluk'ta, Hani'de ve benzeri alanlarda meydana gelen uzun süreli çarpışmalarda, Türk ordusu napalm ve kimyasal silahlar kullandı. Karadan ve havadan yapılan saldırılar sonucu gerilla birliklerine kayıp verdirebildi; düşman saatlerce, hatta gün boyu süren çarpışmalarda artan kaybını azaltmak için bombalar ve uzaktan atışlarla sonuca gitmek istedi. Buna rağmen, karşısında yükselen görkemli direniş düşmanın tüm oyunlarını da bozdu. Ordu birlikleri bir avuç gerilla karşısında TC tarihinin en ağır yenilgilerini aldı. TC tarihi boyunca Türk ordusu hiçbir zaman bu kadar çıkmaz içerisinde kalmadı.

300 bini aşkın ordu gücünün Kürdistan'a yığılmasına rağmen, Türk sömürgecileri özel kolordunun yanısıra, özel tim, köy korucuları gibi birlikleriyle yetinmeyerek, yeni bir birliğin kuruluşuna başladılar.

Mahalli birlikler ya da ilk kullanılan adıyla teritoryal birliklerin kuruluşu, Türk sömürgeciliğinin çıkmazının ve ulusal kurtuluş mücadelemizin yükseldiğinin başka bir şekilde itirafından öte bir anlam taşımıyor. Bu kadar gücün yanısıra teritoryal birliklerin kurulmak istenmesi, ordu ve özel birliklerin yetmediği anlamına da geliyor.

Gerçi mahalli birliklerin ne gibi bir amaçla kurulduğunu Türk sömürgecileri de gözardı etmiyorlar. Bu birliklerin görevi bir savaş anında cephe gerisini savunmak olarak belirtiliyor. Başta önemli siyasal ve ekonomik kuruluşlar olmak üzere, stratejik birçok noktanın korunması ve savunmasını bunlar üstlenecek. Bu da demektir ki; Türk ordusu Kürdistan'da yürüttüğü savaşta yetmiyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının gelişimi ve yaygın gerilla savaşı aşamasına ulaşması, Türk sömürgecilerini savaş haline göre hazırlıklarını yapmak ve örgütlenmek durumunda bıraktı. İşte, teritoryal birlikler de bunun bir ifadesi oluyor.

Yeni zaferlere doğru eğitimlerini derinleştiren ARGK gerillaları.

Bu birliklerin kuruluşunun diğer amaçları da var. Bir kez bununla yaygınlaştıramadıkları köy koruculuğu sistemini şehirlere de yayarak, daha da genişletmek istiyorlar. İkinci olarak da halkımızı daha fazla bölüp birbirine daha fazla kırdırmak istiyorlar. Böylece de halkımızın birleşmesini engelleyerek bölünmesini daha da derinleştirmeyi amaçlıyorlar.

Ama ne amaç güdülürse güdülsün, teritoryal birliklerin kuruluşuna karar verilmesi, Kürdistan'daki savaşın açık bir itirafıdır.

Mücadelemizin yükselmesi, Türk rejiminin askeri çıkmazının yanısıra, siyasal krizini de derinleştirdi. Evren-Özal kliğine karşı muhalefetten sesler, eskiye göre daha fazla çıkmaya başladı. Muhalefet ise, mücadelemiz karşısında Evren-Özal kliğinin büyük bir başarısızlık yaşamasından cesaret alarak sesini yükseltiyor. Hükümet içerisinden istifaların gündeme gelmesi, ANAP'ta çalkantıların başgöstermesi, hiçbir muhalefet gücünün de alternatif oluşturamaması rejimin siyasal çıkmazının diğer bir kanıtı oluyor.

Rejim, 1988 yılına daha az bunalımlı, Evren-Özal kliği de programını tamamlamış olarak girmek istiyordu. Ancak yaşanan gelişmeler ve ulusal kurtuluş mücadelemizin önlenemeyen yükselişi, rejimin bu temsilcilerini çıkmaza sürükledi. '88 yılında değil programlarına ulaşmak, rejim daha doğru dürüst ayağa kalkmayı bile beceremedi. İçine düştüğü bataklıkta debelendikçe debelendi.

Siyasal çıkmazını aşmak için yeni manevralara başvuran rejim bir yandan SHP ile DYP'yi alternatif olarak öne çıkarırken, diğer yandan solu etrafında toplamak için de komünist partisini kurma hazırlıklarını yapıyor. Evren'in Almanya gezisi sırasında, "komünist parti kurulabilir" açıklaması, rejimin yeni bir siyasal manevrasından başka bir şey değil. Çoktan her şeyiyle rejime teslim olmuş uşakların yasal bir komünist parti kurmaları faşist rejime güç verecektir. Rejim de terbiye ettiği uşaklarını dışarı salmanın zamanlamasını iyi yapmak istiyor.

Faşist Türk sömürgecileri ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimini engellemek için yeni bir provokasyon daha tertipleyerek sonuç almak istediler. Bir kez daha Avrupa'ya sırtını dayayarak ortaya çıkan provokatörler alçakça saldırılara yöneldiler. "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" sloganı ile ortaya çıkan bu provokatörler, Alman emperyalizmi ve diğer bazı emperyalist ülkelerin saldırılarından cesaret alarak, Avrupa'dan hareketimizi imha etmeye ve ele geçirmeye yöneldiler.

Bu saldırıların yanısıra, ABD ve diğer emperyalist ülkelerin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı otonomiyi dayatma planları da hız kazandı. Zaten ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilen son provokasyonun bir amacı da Partiyi ele geçirip, bu otonomi planlarının üzerine yatmaktı.

Dışarda geliştirilen bu planlarla birlikte, içerden de böylesine uşaklar oluşturularak, mücadelemiz tasfiye edilmek istendi. Türk sömürgecileri de boş durmamakta, bu yönlü hazırlıklarını şimdiden yürütmektedirler. SHP, içerisinde bir kesimi bu otonomi için hazırlarken, Kürtlere dil hakkı vb. sözler daha çok tekrarlanmaya başlandı. Yine bizzat hükümet partisi ANAP içerisinde de bu yönlü girişimler hız kazandı. Uşak Kamran İnan, GAP bakanlığı adı ile Kürdistan'dan sorumlu bakan olarak atandı. Böylece giderek Kürdistan adına bu işbirlikçiyi öne sürme ve olası gelişmeler karşısında bunu devreye sokma hazırlıkları arttırıldı. Kamran İnan gibi, bağımsızlık mücadelemizin karşısına çıkarılmak istenen daha bir dizi uşak bu süreçte, bu şekilde bir hazırlık içerisine alındı.

Türk sömürgecileri, efendileri emperyalistlerin ve işbirlikçi-uşak takımının bu süreçte saldırı ve komploları bu şekilde yoğunluk kazandı. Karşı-devrimin saldırılarının bu şekilde artış göstermesi ve birçok yeni tedbire başvurulması ulusal kurtuluş savaşının gelişmesinin de bir işaretidir. Her zamankinden daha fazla bir şekilde ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesini engelleyemeyeceğini gören Türk sömürgecileri yeni komplo ve saldırılara yönelmekte; çöküşünü biraz da olsa geciktirmek için türlü saldırılara girmektedir.

1988 yılına görkemli atılımlarla giren ulusal kurtuluş mücadelemiz, düşmanın dayattığı tüm özel savaş uygulamalarını boşa çıkararak ilerlemesini devam ettiriyor. Türk sömürgecileri tarihin tanık olduğu en alçakça yöntemlere başvurarak saldırmakta ve sonuç almaya çalışmaktadır. Düşmanın tüm alçaklığına ve korkunçluğuna rağmen, ulusal kurtuluş savaşımı yükselten gerillalarımız önemli kazanımlar elde ettiler.

Bazı çatışmalarda verilen kayıplarımız sayıca fazla gibi görünse de bu çarpışmalarda, büyük bir güce karşı saatlerce muharebe yürütmek bile başlı başına bir kazanımdır. Aynı zamanda bu çarpışmalarda, sömürgecilere yüzlerce kayıp da verdirilmiştir. Binlerce sömürgeci askerin helikopter, napalm ve kimyasal gazlar eşliğindeki saldırısına bir günü aşkın bir çarpışmayı sürdürmek, ulusal kurtuluş ordumuzun gücünün düşmanla başedecek bir düzeye doğru yükseldiğinin bir kanıtı da olmaktadır.

Nusaybin-Bagok, Şemdinli-Benevok, Siirt-Kozluk, Diyarbakır-Hani çarpışmaları ile Cudi'de yıl ortasında ve sonunda gerçekleşen muharebeler, ulusal kurtuluş güçlerimizin, düşmanla bütün sayısal ve silah üstünlüğüne rağmen saatlerce ve hatta günleri bulan bir çarpışmayı yürütecek güçte olduğunu ortaya çıkardı. İşte bu ulusal kurtuluş mücadelemizin '88 yılı içerisinde elde ettiği önemli bir kazanımdır. Ulusal kurtuluş savaşımız, küçük çaplı eylem ve çatışmalardan, geniş ve yaygın muharebelerin verildiği bir aşamaya yükseldi.

Cudi Dağı'nda meydana gelen her iki büyük muharebe de ulusal kurtuluş savaşımızın ulaştığı aşamayı çok açık bir şekilde ortaya çıkarmaktadır. Cudi Dağı'ndaki ilk çarpışmada düşman ilk kez zırhlı birlikleriyle tank kuvvetlerini harekete geçirdi. Yine son çarpışmada düşman karadan kuşatamayınca uçaklarla Cudi Dağı'nı bombalamaya başladı. Yerde 2 metre kar olmasına rağmen, ARGK gerillalarının muharebeyi kayıp vermeden ve düşmana çok sayıda ölü ve yaralı verdirerek sonuçlandırması büyük önemde olan bir gelişmedir.

1988 yılı gerek Türkiye metropol şehirlerinde ve gerekse de Kürdistan şehirlerinde de ulusal kurtuluş çalışmalarının yoğunlaştığı yıl haline geldi. Bunun bir sonucu olarak da İstanbul-Kısıklı'da faşist cellat binbaşı Esat Oktay Yıldıran ölümle cezalandırıldı. Böylece, yoldaşlarımızın intikamının da mutlaka alınacağı kanıtlandı.

Şehirlerde yoğunlaşan ulusal kurtuluşçu çalışmaları engellemek için Türk sömürgecileri, yoğun operasyonlara giriştiler. Operasyonlarda 2 binin üzerinde yurtsever gözaltına alınarak, örgütlenme adımımız engellenmek istendi. Bütün bu karşı saldırılara rağmen, ulusal kurtuluş örgütlülüğümüz şehir alanında da gelişti.

1988 yılı cezaevlerinde de direnişin yükseldiği bir yıl haline geldi. Şubat direnişi ile cezaevlerindeki direniş, Türk sömürgecilerine Kürt gerçeğini de itiraf ettirdi. Kürtçe konuşmanın görüşmelerde serbest bırakılması, bunun sömürgeciler tarafından kabul edilmesi bu gerçeğin bir itirafıdır.

Şubat direnişinin kazanımları büyük oldu. Hem cezaevinde birçok hakkın elde edilmesini sağladı ve hem de dışarda gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize büyük bir ivme kazandırdı. Sonuçlarından korkan Türk sömürgecileri, bu hakları gaspetmek için yeni bir saldırıya yöneldi. 1 Ağustos Genelgesi ile cezaevlerine yeniden teslimiyet dayatılmak istendi. Bu teslimiyet ortamı savaş esirlerinin kararlı direnişi ile bir kez daha parçalandı.

Ekim ve Kasım ayları boyunca süren direniş, içerde ve dışarda kitlesel bir boyut kazandı. 20 cezaevinin üzerinde ve 2 bini aşkın tutuklu açlık grevi eylemine katıldı. Bu eyleme Türkiye ve Kürdistan'da yoğun kitlesel gösterilerle dayanışma gösterildi.

Kısaca; 1988 yılı, mücadelenin bütün alanlarında yaşanan yoğun gelişmeler içerisinde geçti. Ulusal kurtuluş mücadelemize dayatılan bütün komplo ve provokasyonlar, birer birer boşa çıkarıldı. Bunun karşısında ulusal kurtuluş mücadelemiz, dağlarda, cezaevlerinde, şehirlerde ve yurtdışında büyük gelişmeler sağladı. Ulusal kurtuluş saflarına katılımlar arttı. Kitleler, ulusal kurtuluş saflarına daha fazla akın etti; destek ve dayanışmaları arttı. Her açıdan mücadelemiz bu yıl içerisinde gelişti, olgunlaştı ve güçlendi.

1989 yılına, işte böylesine önemi büyük olan bir temelle giriyoruz. Bu temel, 1989 yılının da halkımız lehine kazanılmış bir yıl haline getirilmesi için, her türlü olanağı da açıyor. Bu temel üzerinde 1989 yılı mücadelemiz, '88 yılının kazanımlarını fazlası ile aşan bir gelişme ile yaşanacak bir yıl olacaktır.

PKK önderliğinde ERNK ve ARGK gibi silahlarla savaşan ve Abdullah ÖCALAN gibi bir önderliğe sahip olan halkımız, 1989 yılına Cudi Dağı'nda gürleyen eylemin müjdelediği daha büyük zaferler umudu ile giriyor. Her yılı peşpeşe kazanan halkımız, 1989 yılını da kazanacak ve bir avuç vatan toprağını özgürleştirmek için yürüyüşünü zaferle tamamlayacaktır.

Almanya'daki Politik Tutuklularla Dayanışma Kampanyası sürüyor

Paris ZDF bürosu önündeki gösteri

Gazetemize en son olarak ulaşan haberlere göre, devrimci Kürt politikacılarla dayanışma amacıyla başlatılan kampanya devam ediyor.

Durumunun fenalaşması üzerine Ali Haydar Kaytan'ın hastaneye kaldırıldığı da aldığımız bilgiler arasında. Hastanede, isteği dışında zorla tıbbi müdahale yapılmıştır. Zorla yapılan bu üç günlük tıbbi müdahaleden sonra, tekrar Hitler döneminden kalma Stammheim cezaevinin yeraltı hücrelerine konulmuştur. Ali Haydar Kaytan, hücreye konulduktan sonra kendisi hakkında herhangi bir bilgi alınmamıştır. Görüşmecilerinin ziyaretine izin verilmemektedir. Dışarı ile olan tüm ilişkisi kesilmiş durumda. Bu nedenle A. Haydar Kaytan'ın ölüm orucu eyleminin sonraki gelişimi hakkında yeterli bilgi alamadık.

Elimize ulaşan bilgilere göre tutuklu yurtseverlerle dayanışma amacıyla gerçekleşen eylemler şunlardır:

SAARBRÜCKEN (B. Almanya): 22.12.1988 günü, 60 kişilik ERNK taraftarı bir grup, saat 10.30'da Saarbrücken Belediyesini işgal etti. Batı Almanya'daki tutuklu bulunan Kürt politikacıların üzerindeki baskı ve tecrit koşullarını protesto eden yazılı bir metin Belediye Başkanına verildi. Yurtseverlerin yazılı metni kabul edilerek, teleksle Bonn'daki Adalet Bakanlığına gönderildi. Ayrıca eylem alanına gelen bir gazete ve radyoya da, yurtseverler taleplerini bildirdiler.

PARİS (Fransa): 1989 yılının ilk haftasında, Paris'te ERNK taraftarı bir grup yurtsever, B. Alman emperyalizminin politik Kürt tutuklulara yönelik tutumunu protesto etmek amacıyla, Alman ZDF televizyonunun Paris bürosunu işgal etmek istedi. Ancak yurtseverlerin amacını farkeden ZDF yetkilileri, kapıları açmayıp kilitlediler. Bu durum üzerine yurtsever Kürdistanlılar, büro önünde gösteri yaparak, B. Alman emperyalizmini protesto eden çeşitli sloganlar attılar ve Ali Haydar Kaytan'ın ölüm orucuna ilişkin açıklamasının Fransızcasını kamuoyuna dağıttılar.

Kimyasal silahlar konferansına Kürt temsilcilerinin alınmaması protesto edildi.

HALEPÇE KATLİAMI BİR KEZ DAHA GÜNDEME GELDİ

(Berxwedan-Paris) 7-11 Ocak tarihleri arasında, aralarında Sovyetler Birliği, ABD, İngiltere, Fransa, TC, Irak ve İran'ın da bulunduğu 140'ı aşkın ülke temsilcisinin katıldığı **"Kimyasal silahlara karşı konferans"** gerçekleştirildi.

Gerçekleştirilen bu konferansa, halkımızı egemenliği altında tutan sömürgeci devletlerin istemiyle Kürtlerden ne bir delege, ne de temsilci davet edildi. Konferansın bu tutumu ilerici kamuoyu çevrelerince protesto edildi.

Ayrıca 7 Ocak 1989 günü, Uluslararası İnsan Hakları Derneği, Kürdistan Yurtsever İşçiler Derneği, Güney Kürdistanlı politik örgütler ve Türkiyeli devrimci-demokratların ortaklaşa düzenledikleri yürüyüşte Kürtlerin konferansta temsil edilmeyişi kınandı. Yürüyüşe Kürt, Türk, Arap, Fars ve Fransızlardan oluşan 700 kişi katıldı. 300'e yakın ERNK taraftarının yer aldığı bu yürüyüşte, **"Katil Saddam, faşist Evren"**, **"Katiller konferansta, kurbanlar dışarda"**, **"Halepçe sen Kürtsün, Kürt kalacaksın"**, **"Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi"** ve **"Yaşasın uluslararası dayanışma"** sloganları atıldı.

"NEDEN SESSİZLİK?"

Paris-Kürdistan Komitesi, kendi imzasını taşıyan ve "Neden sessizlik?" başlığı altında, başta Paris olmak üzere, Fransa'nın diğer bazı bölgelerinde Kürtlerin katledilişini sergileyen afiş ve pullamalar yaptı. Kürdistan Komitesi'nin yaptığı bilgilendirme çalışması, kamuoyunun yoğun ilgisini çekti. Ayrıca Komite'nin hazırladığı **"Kürdistan ve kimyasal silahlar"** dosyası geniş çevrelere dağıtıldı. Norveç radyo ve televizyonu, Kanada televizyonu, birçok Fransız ve diğer bazı dünya basın kuruluşlarıyla röportajlar da yapıldı. Basın-yayın organlarıyla yapılan röportajlarda faşist Saddam rejiminin katliam uygulamaları, faşist TC'nin de 1 Nisan 1988'de Bagok'ta ve Ağustos ayında ise Hani'de Kürt gerillalarına karşı kimyasal gaz kullandığı açıklandı, katledilen gerillaların resimleri belge olarak gösterildi.

7 Ocak 1988 günü, Yurtsever Kürdistanlı Aydınlar Birliği, yayınladığı Fransızca bir bildiriyle, faşist Saddam rejiminin Halepçe katliamı ve sonuçlarını teşhir etti. Aynı bildiride, ilerici insanlığa çağrı yapılarak, faşist Irak rejiminin yargılanması istendi.

10 Ocak 1988 tarihinde Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu bir basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısında, Halepçe katliamı kınandı. Ve Kuzey Kürdistan'da kamplara yerleştirilen peşmergelere yönelik TC ve İran'ın uygulamaları açıklanarak, kamplardaki kötü koşullar teşhir edildi. Basın toplantısına Amerikan ABC, İngiliz BBC, Fransız basını ve daha birçok yabancı basın ve televizyon muhabiri katıldı.

BAYRAMPAŞA (SAĞMALCILAR) CEZAEVİ'NDE TUTUKLULARA SALDIRI

Baştarafı 1. sayfada

çıktı. Tutuklular toplu olarak açık görüşün yapılmasını istediler. Buna cezaevi yönetimi karşı çıkınca, tutuklular açık görüşe çıkmadılar.

Görüşün yapılmayacağı cezaevi idaresince tutuklu ailelerine duyuruldu. Bunun üzerine ailelerin bir kısmı cezaevi kapısına yüklenerek içeri girmeye çalıştı. Bu arada, askerler ile tutuklu aileleri arasında kavga çıktı. Meydana gelen kavgada 1 asker ve 4 tutuklu yakını yaralandı. Ayrıca biri kadın 3 kişi de gözaltına alındı.

İnsan Hakları Derneği İstanbul şubesi 4 Ocak tarihinde yaptığı açıklamada "çağdışı baskı ve işkence uygulandığını" da belirtti. Açıklamada, "25.12.1988 tarihinde Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'nde bulunan tünel gerekçe gösterilerek tutuklulara gaz bombası atılmış, birçoğunun yaralanmasına neden olunmuştur. Böyle bir davranış baskının en yoğun olduğu dönemlerde bile yaşanmamıştır" denildi.

4 Ocak sabahı cezaevinden tahliye olan İrfan Yıldız, cezaevindeki olaylar hakkında basına bir açıklama yaptı. Yıldız açıklamasında şunları anlattı:

"Yeni operasyonlar tehlikesine karşı tedbirler alınacağı (idareye) bildirildi. Ve bu gelişmeleri takiben 2 blok hariç diğer tüm bloklar kendi olanaklarıyla koğuş dışına, koridorlara çıkarak olası bir katliam saldırısı ve kıyım operasyonuna karşı tedbir açısından barikatlar kuruldu."

Aynı gün cezaevinin önünde biriken aileler de, cezaevi müdürü ve yöneticilerini protesto ettiler. Cezaevi kapısında biriken aileler, kendilerine hiç bir bilgi verilmemesini kınayarak "katil müdür" diye slogan attılar. Aileler cezaevinde bir an önce, durumun normale döndürülmesini, işkence ve baskı uygulamalarından vazgeçilmesini de istediler.

Daha sonraki günlerde, tutuklular üzerindeki uygulamalara ve operasyona son verilmesi ile durum normale döndü. Yaralı olan tutuklulardan 6'sının ise durumunun ağır olduğu, ancak öldürücü bir yara almadıkları açıklandı.

Uluslararası Af Örgütü gözaltında kaybolanların isimlerini açıkladı

Uluslararası Af Örgütü "Türkiye: Gözaltında Ölüm" başlığı altında Ocak 1989 bültenini yayınladı. 4 sayfalık bültende, 10 Haziran 1988 tarihinde Af Örgütü'nün gözaltında kaybolduklarını açıkladığı 229 kişi hakkında bilgi istediği de yer alıyor. Bu isteğe Türk hükümetinin ancak 55 kişi hakkında bilgi vererek karşılık gösterdiği raporda belirtiliyor.

Af Örgütünün bülteninde 229 kişinin yapılan işkenceler sonucu öldürüldüğü de belirtiliyor. Halen işkencenin devam ettiğini belirten Af Örgütü bültende işkence ile öldürüldüklerinin kesin olduğunu açıkladığı 144 kişinin adlarını yayınladı. İsimleri yayınlanan 144 kişi şunlar:

Ergün Şen, Ramazan Oğuz, Cavit Özer, Hasan Dönmez, Emin Alkan, Himmet Uysal, Ahmet Atlan, Fuat Gürbüz, Feridun Yılmaz, Şükrü Gedik, Rüstem Gürsoy, Yücel Hazar, Mehmet Sani, Hayrettin Eren, Nihat Arda, Engin Höke, Mahmut Kaya, Yılmaz Peköz, Mehmet Emin Kutlu, Hasan Kelçe, Sedat Özkaradağ, İlyas Güleç, İbrahim Alpdoğan, Ömer Aydoğmuş, Ünsal Beydoğan, Mehmet Kazgan, Ali Küçük, Halil Uluğ, Mehmet Ali Erbay, Mustafa Işık, Veysel Yıldız, Bozan Çimen, Mehmet Selim Yücel, Nurettin Yedigöl, Cumali Ay, Ahmet Sakin, Vaka Devamlı, Ali Ekber Yürek, Özalp Öner, Hüseyin Erol, Selim Martin, Arif Turan, Selahattin Kunduz, Yusuf Bağ, Bedri Bilge, Yakup Göktaş, Selma Aybal, Fehmi Özaslan, Bayram Kocabaş, Mehmet Yıldız, Metin Sarpbulut, Hasan Alemoğlu, Mehmet Ceren, İsmail Esen, Ahmet Uzun, İsmet Taş, Hakkı Hocaoğlu, Günay Balçık, Şerif Yazar, İbiş Vural, Kenan Çiftçi, İsmet Çelik, Süleyman Şeker, Şevket Sevseren, Abdurrahman Aksoy, Bahar Yıldız, Cennet Değirmenci, Asker Demir, Mehmet Ali Eraslan, Coşkun Altun, Alaybey Yılmaz, Mustafa Tunç, Hüseyin Çolak, Yusuf Ali Özbey, Kenan Küçük, Adnan Zincirkıran, Zafer Müctebaoğlu, Seyithan Sak, Ali Çiçek, Süleyman Aslan, Hüseyin Sertkaya, Feyzullah Bingöl, Aziz Ertaş, Talip Yılmaz, Aziz Büyükertaç, Halit Atalay, Mehmet Mutlu Çetin, Ramazan Yayan, Mehmet Emin Akpınar, Niyazi Gündoğdu, İbrahim Koşar, Abdullah Gülbudak, Medet Özbadem, Hamdi Filizcan, Ali Güven, Hüsnü Seyhan, İsmet Kıran, İbrahim Ulağ, Bekir Tıraşlı, Nurettin Öztürk, Mustafa Tepeli, Halil İbrahim Baturalp, Sermet Parkin, Cehver Yaşar, Dede Oğuzhan, Evren Batta, Haydar Yağmur, Yusuf Alta, Halil Çelik, Kemal Gezgin, Yıldırım Özkan, Adil Can, Kazım Çakır, Halil Yuluk, İbrahim Polat, Akın Tanis, Kenan Özcan, Ramazan Göncü, Ali Kılıç, Yaşar Durmaz, Hasan Hüseyin Erbil, Zübeyir Yıldırım, Veysi Şimşek, Suphi Çevirici, Ömer Çavuşoğlu, Mustafa Taş, Ömer Çorak, Yüksel Topdoğan, Muhammed Hilmi Musa, Hasan Acar, Zülfikar Bayram, Sabri Çuhadar, Hıdır Keskin, Ahmet Çetin, Mehmet Temel Oktay, İbrahim Savaş, Feridun Çelik, Mehmet Kalkan, Hüseyin Kurumahmutoğlu, İbrahim Öztürk, Kemal Karapınar, Emin Özkaya, Manuel Demir, Nihat Yurtoğlu.

Kimyasal silahlar ve Paris Konferansı

Baştarafı 1. sayfada
olduğu belirtildi.

Kimyasal silahların savaşlarda kullanımı 1925 Cenevre protokolü ile yasaklanmış olmasına rağmen, şimdiye kadar kullanımı engellenmiş değil. Yine de birçok ülke, kimyasal silah kullanmaktan geri durmamaktadır.

İkinci Dünya Savaşı ve sonrasında birçok savaşta kimyasal silahlar kullanıldı. ABD emperyalizmi Vietnam'da yaygın bir şekilde kimyasal silah kullanımına başvurdu. Yine, İran ile Irak aralarındaki savaşta birbirlerine karşı kullandılar. Yaşanılan en son katliam da hepimizin bildiği gibi Halepçe'de 5.000 insanımızın hunharca katledilmesiydi. Faşist Irak rejiminin Halepçe ve daha sonraki saldırılarda da halkımıza karşı kimyasal silah kullandığı açığa çıktı.

Halepçe katliamı, bu silahın vahşetini ortaya çıkarmakla birlikte, bu katliamda suç ortaklığı yapan emperyalist devletlerin de gerçek yüzünü ortaya çıkardı. Irak'a kimyasal silahları verenlerin başında Almanya, Fransa gibi devletlerin olduğu açığa çıktı.

Halepçe katliamı bütün dünyada geniş bir yankı uyandırdı. Bu silahların kullanımına karşı olan tepkinin daha da artmasını birlikte getirdi. İnsanlık, bu katliam ardından bu silahların kullanımını yasaklayan 1925 Cenevre konvonsiyonunun yeniden gözden geçirilerek, bağlayıcı kararların alınmasını istemeye başladı. Artan yoğun tepkiler, bu konuda bazı yeni girişimlerde bulunmanın zorunluluğunu da beraberinde getirdi.

İşte, yapılan girişimler neticesinde, 1989'un ilk günlerinde böylesi bir konferansın toplanması gerçekleştirildi. Konferansa katılan ülkelerin çokluğu bu konudaki kamuoyu baskısının bir sonucu olarak gerçekleşti.

1925 yılında imzalanan anlaşma, silahların kullanımını yasaklamakla birlikte, kullanımını tümden ortadan kaldırmadı. Ayrıca bu antlaşma, kimyasal silah üretiminin depolanmasını yasakladı. Savaşta bir tarafa karşı kimyasal gazlar kullanıldığında diğer taraf da kullanma hakkına sahip oluyor. Yine, bir devletin bu gazı kendi ülkesindeki insanlara karşı kullanımı da yasaklanmadı.

Bu açıklar nedeniyle Cenevre konvansiyonu, kimyasal gazların yasaklanması konusunda kesin tedbirler getirmedi. Ama bu silahların kullanımını yasaklaması, yine de olumlu yönünü oluşturuyor.

Savaşta kullanılan diğer silahlar da insanın ölümüne neden oluyor. Bütün silahların değil de, kimyasal silahlar üzerinde bu kadar durulmasının nedenleri var. Bu silahlar yakıp-yıkmadan tüm canlıların özellikle de insanın ölümüne yol açıyor. Bu yönüyle de korkunç bir silah durumunda. Daha çok da sivil hedeflere yönelik olarak kullanılıyor. Bu açıdan bu silahların kullanımı yasaklanmak isteniyor.

Irak'ın Halepçe'ye attığı bombalar, kısa bir süre içerisinde 5 bin insanımızın ölümüne sebep oldu. Bu katliam, bu silahların vahşetini göstermektedir. Yine Türk sömürgecileri, küçük çaplı da olsa bu bombaları gerillalara karşı kullanmaya başladı. Başedemediği gerilla birliklerini bu yolla imha etmek istiyor.

Tekrar Paris konferasına dönersek, bu sorunun ele alınışındaki ciddi ve gayri-ciddi yaklaşımları da açığa kavuşturabiliriz. Yakın bir zamanda, bu bombaların en son kurbanı olarak katliama uğrayan Kürt halkına kendini temsil hakkı tanınmadı. Halkımızın temsilcileri toplantıya alınmadı. Halkımıza kendini temsil hakkı verilmeliydi. Bu toplantının etkisini güçlendirecek bir husustu.

SSCB Dışişleri Bakanı Shwardnadze, yaptığı açıklamada bu yıl içerisinde SSCB'nin tüm kimyasal silah stokunu yok edeceğini söyledi. SSCB 1987 yılında kimyasal silah üretimini durdurduğunu da açıklamıştı. Buna karşı batılı emperyalist devletlerden herhangi bir tepki gelmedi. Hatta, ABD toplantıda bu silahın depolanmasına ilişkin olarak getirilmek istenen kısıtlamalara karşı çıktı.

Yine, ABD kendisinin dev boyutlara varan kimyasal silah stokunu gözönüne bile getirmeyerek, Libya'nın bir ilaç fabrikasını hedef aldı. ABD'nin iddialarına göre, Libya bu fabrikayı ilaç üretiminde kullanmayacak. Gerçi bu çelişkiler toplantıya yansıtılmadı. Ancak, bu olaylar, toplantıya yansıyan çelişkili görüntülerden bir kısmını oluşturuyor.

SSCB'nin bu silahların kaldırılması yönünde gösterdiği kararlılığın bir kısmını bile emperyalist yönetimler göstermedi. Çünkü şimdiye kadar bu silahı halklara karşı kullanan emperyalist yönetimler ve işbirlikçileridir. Bu nedenle, bu anlaşmaya isteksiz yaklaşıyorlar. Hatta kaldırılmasından yana değiller.

Ancak kamuoyunun baskısı, bu güçleri ister istemez böyle bir toplantıya katılmaya ve hatta ev sahipliği yapmaya götürdü.

Paris konferansının sonuç bildirisinde, bu silahların kullanımını yasaklayan 1925 konvonsiyonuna bağlılık dile getirildi. Ancak, bağlayıcı bir özelliği olmayan bu karara, istemeyen devletler uymayabilecekler. Bunun yanısıra, bu silahların kesin yasaklanmasını gerçekleştirmek için görüşmelerin devamı karar altına alındı. Görüşmelere Cenevre'de devam edilecek ve 1990'lara kadar bir anlaşmaya varılmaya çalışılacak.

Paris konferansının olumlu sonucundan bahsedilecekse, işte o da budur: ileriye yönelik görüşmelerin devamından yana karar alınmıştır.

Halkımız, sahtekarlığa kanmayacak

SUÇLULAR SUÇLARINI UNUTTURAMAYACAK

Türk doktorları estetik ameliyat yapacak

Dünyayı ağlatan çocuk düzelecek

- Irak'ın giriştiği operasyonlardan kaçıp Türkiye'ye sığınan Reşit Ailesi'nin kızı Hacer Reşit'in yüzü, köylerine atılan bir bomba sonucu yanmış ve tanınmayacak bir hale gelmişti.
- Stern, Hacer'in fotoğrafını yayınlayıp ameliyatın Almanya'da yapılmasını önerdi. Ancak Türk makamları, öneriyi, 'Türkiye'de de yapılabilir' gerekçesiyle reddettiler.
- Hürriyet Hacer'i bulduktan sonra fotoğrafı estetik uzmanlarına gösterdi. Pasteur Hastanesi'nin doktorları Hacer'in ameliyatını üstleneceklerini söylediler. (● 11 sayfada)

STERN DERGİSİ'NİN İDDİASI

Alman Stern Dergisi, küçük Peşmerge Hacer'in hikâyesine geniş yer vermişti. Dergi muhabiri, napalm kurbanı küçük

Suçlular, Hacer'in yüzünü düzeltmekle suçlarını unutturamazlar.

Yüzü yanıklar içerisinde tanınmaz hale gelen Hacer henüz 4 yaşında. Güney Kürdistanlı bir peşmergenin kızı. Kürt olması suç görülmüş. Güney Kürdistan'ın Süpeyizr köyünde, komşularının evinin penceresi önünde uyuyorken, kanlı faşist Saddam rejiminin kullandığı napalm bombaları ve kimyasal gazın yakıcı, öldürücü etkisiyle acı çığlıklarla uyanır. Her şeyden habersiz, suçsuz ve günahsız küçük Hacer, tesadüf eseri ağır yaralı olarak kurtulur. Ya evin önünde oynayan kardeşleri; 5 yaşındaki Zehra, 7 yaşındaki Codyar ve 8 yaşındaki Fatma?.. Onlar kimyasal gazın ölüm yağmurunda yitip gittiler. Bu sadece bir ailenin dramı. Çoluk-çocuk, yaşlı-genç, kadın-erkeklerden oluşan onbinler katledildi, çok daha fazlası yaralandı, bunun da birkaç mislisi toprağından, evinden yurdundan sürüldü.

Tarihin sayfalarında barbarlığın ve vahşetin birçok türüne rastlamak mümkün. Ancak çağımız, halkların bağımsızlaştığı, ulusların özgürleştiği bir çağ. Evet, günümüz dünyasında, insanlık bu yönlü gelişmeyi en üst düzeyde yaşarken, halkımız için kölelik bile fazla görülüyor. Halkımızın düşmanlarına göre, Kürt soyu köle olarak da kalmamalı, tarih sahnesinden silinip gitmeli. Faşist Saddam rejiminin Güney Kürdistan'da gerçekleştirdiği son iki katliam bunun en iyi örneğini vermektedir.

Halkımız aslında katliamların hiç de yabancısı değil. Onun tarihi, bir anlamda katliamlarda rekorun kırıldığı bir tarih. Yaşam ile katliam içiçe; sürgün, baskı, işkence ve zulüm cabası. Tüm bunlara rağmen varlığını bugüne ulaştırabilmeyi başarmış. Örneğin; bu gerçektir ki, barbar Türk sömürgecileri halkımız için "kılıç artıkları" terimini kullanırlar. "Kürtler ne özgürlüğü, ne de bağımsızlığı yaşamalı, onlar katledilmeli; böylelikle tarih sahnesini terkedip gitmeli, bu da olmazsa en azından köle kalmalıdırlar" gibi alçakça politikalar güdülmüş, bir de bu bir kader olarak halkımızın kendisine kabul ettirilmeye çalışılmıştır.

Özgürlüğün alabildiğine pekişmeye doğru gittiği çağımızda, halkımıza reva görülen bu çağdışı barbarlık ve vahşet türleri, halkımızın bir türlü sökülemediği Kürdistan topraklarının ne kadar stratejik ve önemi büyük olan bir coğrafik yapıya sahip olduğunu gösterir. Ülkemizin, dünya dengesi için kader belirleyici bu stratejik konumu, Ortadoğu'nun düğüm noktasını oluşturması, denilebilir ki, tüm bir emperyalist dünyayı ilgilendirmektedir. Bu nedenle halkımızın jenoside uğraması, sadece Türk, Arap ve Fars sömürgecilerinin çıkarına değil, emperyalizmin de çıkarınadır. Gerçekler böyle olmasa, mevcut sömürgeci güçler halkımızı bu denli çağdışı yöntemlerle katletmenin cesaretini nereden bulabilirlerdi? Faşist Saddam rejimi Halepçe'de kimyasal gazlarla 5.000'i aşkın Kürdü katletti, bir o kadarından fazlasını yaraladı. Bu katliama karşı cılız seslerle yetinildi. Aradan birkaç ay geçmeden bir öncekini çok gerilerde bırakan kimyasal gazlı ve napalm bombalı bir katliam daha dünyanın gözleri önünde gerçekleştirildi. Bu sessizliğin arkasında bir ortaklık vardır. Nitekim, birçok emperyalist güç, sömürgecilere, halkımızın katledilmesinde kullanılmak üzere askeri yardımları en üst düzeyde yapmaktadır.

Yazımızın konusunda asıl değinmek istediğimiz nokta, halkımızın jenosidinden direkt ve dolaylı suçlu durumunda olanların büyük sahtekarlıklarla suçlarını gizlemeye çalışmalarıdır.

6 Ocak 1988 tarihli Hürriyet gazetesi, "dünyayı ağlatan çocuk düzelecek" haberinde, Hacer'in fotoğrafını da vererek, yanık yüzünün eski durumuna getirileceğini yazıyor. Hacer'in yanıklar içerisinde fotoğrafını daha önce Batı Almanya'da yayınlanmakta olan Stern dergisi vermiş ve Almanya'ya getirtilerek estetik ameliyata alınması istenmişti. Hürriyet'in haberine göre, Türk yetkilileri, "Biz de estetik ameliyatla Hacer'in yüzünü iyileştirebilecek imkanlara sahibiz" gerekçesiyle, Stern'in önerisini kabul etmemişler. Bu iki ülke basınına ve yetkililerinin açıklamalarına bakıldığında, sanki bu konuda hizmet ve insancıllık yarışı içindedirler...

Evet, böyle bir imaj yaratma çabası var. Çünkü, suçludurlar; Türkiye ve Batı Almanya. Onların insanlık dışı suçları Hacer'in yüzünde izler bırakmış. Küçük Hacer'in yanık yüzü onların barbarlığını, vahşetini haykırıyor. Faşist Türk sömürgeciliği ve onun en yakın destekçilerinden B. Alman emperyalizmi, Kürt halkına karşı işledikleri suçları, Hacer'in yanık yüzünü estetik ameliyatla düzelterek örtbas etmek istiyor, suçluluklarından eser bırakmamak, aynı zamanda insanlık suçu uygulamalarına meşruluk, kazandırmak amacındadırlar. Her iki gücün de, günümüzde halkımıza karşı fiili suç uygulamaları içinde oldukları kamuoyunca bilinen bir gerçek. Halkımıza karşı, onun ulusal bağımsızlık mücadelesine karşı işbirliği içinde oldukları da gelişmeleri takip edenlerin bilgisi dahilinde. Hem azgın faşist Türk sömürgeciliği ve hem de B. Alman emperyalizmi halkımızın en doğal hakkı olan bağımsızlık mücadelesini terörist mücadele olarak görmekte. Bu tutumlarıyla suç işlediklerini biliyorlar. Her iki güç de, Hacer'in yanık yüzünün estetik ameliyatını malzeme olarak kullanıyor. Vermek istedikleri mesaj şudur: "Bizim Kürt halkına yönelik herhangi bir amacımız yok, biz terörist eylemlere karşıyız." Hacer'in yanık yüzünü eski haline getirmekle de kanıtlamak istiyorlar bunu.

Sömürgeci Türk devletinin ve B. Alman emperyalizminin, ne büyük sahtekarlık içinde olduklarını bir-iki örnekle görebilmek bile mümkün. B. Alman devleti çeşitli tarihlerde tutukladığı devrimci Kürt politikacılarını bir yıla yakın süredir baskı ve tecrit koşullarında bulundurmaktadır. Kürdistanlı yurtseverlerin evlerine operasyonlar düzenlemekte, onları soruşturmalara tabi tutarak ajanlaştırmaya çalışmaktadır. Bu yönlü baskınlarda Alman ve Türk polisi işbirliği yapmaktadır. Gerçek böyle iken, B. Almanya yetkilileri açıklamalar yaparak, "Biz de Kürt halkının mücadelesine karşı değiliz, terörist eylemlere karşıyız." diyorlar. Oysa ev baskınlarında, çocuk, kadın, erkek, yaşlı ayrımı yapmadan, onlara "terörist Kürtler" damgasını yapıştırıyorlar. O halde, B. Alman emperyalizminin yaptığı; sadece sahtekarlıktır.

Yine faşist Türk devletinin, Güney Kürdistanlı halkımızı yerleştirdiği kamplardaki koşulları bilmek, onun ne denli büyük bir sahtekarlık ve insancıllıktan uzak bir barbarlık içinde olduğunu anlamak için yetiyor. Aynı şekilde, faşist rejimin kollayıcısı Hürriyet'in arayıp da küçük Hacer'i bulduğu Muş'taki kamplarda insanlarımız ölüme terkedilmiş. Diğer tüm kamplarda da aynı kötü koşullar mevcuttur. Neden kamp koşulları iyileştirilmiyor; neden dış ülkelerden giden yardımlar gaspediliyor? Bu azgın faşist mantığa göre, ölenler toprağa gömülüp görünmez oluyor. Bu nedenle görüntülerin giderilmesiyle uğraşıyorlar.

Hacer kurtuldu kabul edelim. Ya diğer üç kardeşi ya da onların dışındaki onbinlerin çağdışı bir vahşetle katledilmesi nasıl unuturulacak?

Bu tarihi suçu işleyenler, suçun kurbanlarına hesap vermek zorundalar. Halkımız günü geldiğinde suçluyu unutmayacak, ondan hesap sormak kararlılığından asla vazgeçmeyecektir.

Komplolar zinciri sömürgeciler ve efendilerini kurtaramayacak; zafer Partimiz ve halkımızın olacaktır

Avrupa alanında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile ilgili gelişmeleri yakından izleyenler, bu mücadelenin bugüne kadar sayısız komplo ile yüzyüze geldiğini bilmektedirler. Avrupa tarihi, ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı girişilmiş birçok komplo ile doludur. Ancak sanırız Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi kadar yoğun ve kapsamlı komplolarla yüzyüze gelenleri pek azdır. Son birkaç yıl içinde peşpeşe geliştirilen komploların akla ilk gelenlerine bakmak dahi bu gerçeği netçe ortaya koymaya yetecektir. Tüm dünya kamuoyunu yakından ilgilendiren ve halkımızla, emperyalist güçler ve uzantıları arasında kıyasıya bir savaşın yıllarca sürmesini birlikte getiren "Palme suikasti" komplosu şüphesiz ki bugüne kadar geliştirilen en büyük komplolardan birisidir. 1986'larda F. Almanya'daki Türk konsolosluğu ile F. Almanya polis güçlerinin ortaklaşa geliştirdiği Hamburg komplosu, Paris'te bir Alman diplomatının öldürülmesi, son bir yıl boyunca F. Almanya'da bizzat devlet eliyle geliştirilen sürekli komplo ve tutuklamalar ve diğerleri Palme komplosuna peşpeşe eklenen halkalar oldular.

1988 yılını kapatıp yeni bir yıla, 1989'a girmeye hazırlandığımız bir dönemde meydana gelen İsviçre komplosu ve buna eşlik eden Hollanda komplosu, Danimarka'da basın-yayın organlarının geliştirdiği kışkırtıcı birtakım yazılar yeni yılda bu komplolara yenilerinin ekleneceğinin habercisi oldu. Yeni yılın öngününde İsviçre'nin Cenevre kentinde kaçırılan bir Türk işadamının "PKK İntikam Timi"nce kaçırıldığı iddiası çok yönlü amaçlar taşıyan bir komplonun başlangıcı olurken, yine aynı dönemlerde Hollanda'da karanlık bazı ilişkileri olan bir kişinin kulağı kesiliyor ve olay PKK'ye maledilmek isteniyordu. Buna paralel olarak Danimarka'da bazı yayın organları kışkırtıcı yazılar yazarak polisi mücadelemizin üzerine sürmeye çalışıyordu. Avrupa'nın diğer ülkelerinde de F. Almanya'nın giriştiği saldırıları örnek almaya yönelik birtakım hazırlık ve girişimler gözlemlenmektedir. Tüm bu gelişmeler, 1989 yılının Avrupa'da ulusal kurtuluşçu mücadelemiz açısından önemli gelişmelere gebe olduğunu ortaya koymaktadır.

Özgül olarak İsviçre komplosu ve genel olarak da Avrupa'da son dönemlerde mücadelemize karşı girişilen yönelimlerin neden ve amaçlarını ana hatlarıyla irdelemek, bu yönelimlerin özünün kavranmasına yardımcı olacaktır.

Girişilen yeni komplolar her şeyden önce, emperyalizm ve sömürgeciliğin 1988'i PKK'yi bitirme yılı haline getirme çabalarının bir ürünü ve bu yoldaki son çırpınışlarıdır. Çeşitli yazılarımızda değerlendirildiği gibi, 1988 kıyasıya bir savaşın her alanda yaşandığı bir yıl olmuş; emperyalizm ve sömürgeciliğin bu yılı kazanma iddiaları sonuçsuz kalmıştır. Cudi Dağı'nda yaşanan savaş bu yılı tartışılmaz bir biçimde mücadelemiz lehine kapatan bir zafer olurken, Partimizin 11. mücadele yılını da yine zaferle açmıştır. Bu gelişmeler karşısında propaganda savaşında da ağır bir yenilgi alan ve kamuoyu karşısında zor durumda kalan sömürgeciler ve efendileri son bir çırpınışla "terörist PKK" imajını İsviçre komplosu yoluyla yeniden canlandırıp propaganda alanında mesafe kaydetmek istemiş; ancak bu sefer de yenilmekten kurtulmamışlardır.

Komplonun en temel amaçlarından biri de F. Almanya'da açılan "PKK Davası"nda emperyalistlere kullanacakları kozlar vermek; onların iddialarına kamoyu nezdinde inandırıcılık kazandırmaktır. Alman emperyalizmi, 13 Kürdistanlı yurtsever-devrimci politikacı aleyhinde açtığı davada, "PKK içinde terörist bir kanat"ın varlığı iddiasını ortaya atmakta, Avrupa'da silahlı PKK timlerinin varlığından sözetmekte ve insan hürriyetini engelleme vb. suçlamalarda bulunmaktadır. İsviçre komplosu tüm bu iddialara kanıt oluşturmayı hedefleyen çok ince planlanmış; sömürgeciler ve emperyalistlerce tezgahlanmış bir komplodur. Bu kompoyu gerçekleştirenlerin " PKK İntikam Timi" gibi bir isim kullanmaları tesadüf değildir. Seçilen isim, F. Alman Savcılığının silahlı eylem grupları iddiasına kanıt oluşturmak için özel olarak seçilmiştir. Aynı şekilde, adam kaçırma yöntemi de dönem açısından çarpıcı bir komplo, mahkemenin başlaması öncesinde çok ciddi hedeflerle yürürlüğe konmuş, böylece kamuoyunun bakış açısı çarpıtılmak ve yargılanan yurtsever devrimciler aleyhinde durum ağırlaştırılmak istenmiştir.

Komplonun asıl amaçlarından biri de şüphesiz ki, emperyalizm ve sömürgeciliğin PKK'nin bir Ulusal Kurtuluş Hareketinin önderi olduğu gerçeğini örtbas etme ve O'nun karanlık, para için adam kaçıran terörist bir örgüt olduğu imajını yaratma çabalarına sonuç aldırmadır. Ancak, bugüne kadarki tüm çabalara rağmen Partimizin çizgisi, yöntemleri ve kitlesel bir ulusal kurtuluş hareketi olma özelliği kendini kabul ettirmiş ve komplonun ilk duyulduğu andan başlayarak geniş çevrelerin kafasında bunun PKK'nin işi olmadığı gerçeği canlanmıştır.

İsviçre komplosu, gerçekleştiği dönem ve amaçları yönünden, fiyasko ile sonuçlanan Palme komplosunun yerini doldurma amacını gütmüştür. Yıllarca Partimize maledilmesi için tüm karşı-devrim güçlerinin yoğun çaba harcadığı Palme komplosu, bilindiği gibi, son dönemlerde komplo sahiplerinin açık yenilgisi ile sonuçlanmış ve katil zanlısı olarak bir İsveçli yakalanmıştır. Bu, emperyalizm ve sömürgeciliğin bu en büyük komploda açık yenilgilerinin belgesi niteliğinde bir gelişmeydi. Komplonun boşa çıkarılması Partimize kamuoyu nezdinde büyük bir prestij kazandırmış ve siyasal olarak güçlendirmiştir. İşte, Palme komplosunun boşa çıkarılmasının emperyalizm ve sömürgeciler açısından yarattığı gedik öylesine büyüktü ki, bu karşı-devrim güçleri, gediği bir nebze olsun kapatacak yeni bir komploya sarılma gereğini duydular ve İsviçre komplosunu tezgahladılar. Ancak, bu girişim, içine yuvarlandıkları batakta biraz daha batmaktan başka şey kazandırmadı bu güçlere.

Son olarak, bu komplo, sömürgeci Türk devletinin Avrupa'da kendisine daha fazla yer edinme çabalarının bir parçası olarak geliştirilmiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz etrafındaki çemberi alabildiğine daraltıp kendi etki alanını genişletmek ve Kürdistan'daki uygulamalarına haklılık kazandırmak istemektedir. Bunun için de mücadelemizi kamuoyu nezdinde mahkum etme amacına yönelik komplolar geliştirmektedir.

İsviçre komplosu ile bir kez daha kanıtlanan bir gerçek vardır ki, o da Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik hiçbir komplonun başarıya ulaşamayacağı gerçeğidir. Emperyalizm ve sömürgecilik bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da komploculuğu en büyük silahlarından biri olarak kullanmaya devam edecektir. Ancak, mücadelemizin ulaştığı düzey tüm komploları yerle bir edecek güçtedir. Halklaşan PKK, zaferin en büyük güvencesidir. Hiçbir komplo ve saldırı halkımıza malomuş ulusal kurtuluş mücadelemiz ve partimiz PKK'nin gücü karşısında yaşama şansını bulamayacaktır.

—Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden gericilik!
—Yaşasın halklaşan PKK!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yeni bir komplo!

Baştarafı 1. sayfada

leri ve hala da bazı gazetelerin işlemeye devam ettiği olay, Aralık ayının son günlerinde cereyan etti. Haberlere göre, Uğur Reyhan'ın işadamı oğlu Mehmet Reyhan, İsviçre'nin Cenevre şehrinde 28 Aralık günü ortadan kaybolmuş ve ardından İstanbul'daki ailesini arayarak kaçırıldığını bildirmişti. Reyhan'ı kaçıranlar da telefonda kendilerini "PKK İntikam Tugayı" üyeleri olarak tanıtıp 5 milyon İsviçre Frankı (6 milyar TL) tutarında fidye istemişlerdi. Bu telefon ardından sömürgeci basın ve özellikle de tekelci burjuvazinin has sözcüsü Tercüman gazetesi olayı PKK hareketine yüklemek için peşpeşe yazılar yayınlamaya başladı. Bir anda harekete geçen sömürgeci yetkililer, MİT, Uğur Reyhan ve İsviçre polisi olanaklarını seferber ettiler.

Olayın basında yeralması ile birlikte, PKK karşı karşıya bulunduğu bu yeni komployu bertaraf etmek için harekete geçti. Milliyet Gazetesi'nin Diyarbakır Temsilciliğine, PKK-MK adına yapılan bir telefon konuşmasında şunlar belirtilmekteydi: *"Mehmet Reyhan'ın kaçırılması olayıyla PKK'nin ilgisi yoktur. Sizleri Merkez Komitesi adına arıyoruz. PKK'nin belirlenmiş bir stratejisi vardır. Bu ilkelere göre eylem yapılır. Fidye gibi bireysel ve kamuoyunda küçük düşürücü eylemlere örgüt kesinlikle karşıdır. Bu konuda hata yapanları örgüt affetmez. Son zamanlarda her olay PKK'ya mal edilmek isteniyor. Örgütün basın-yayın organlarında karalanması için her türlü suçlamalar yapılıyor. PKK, İsveç Başbakanı Olof Palme'nin öldürülmesi olayına da karıştırılmak istendi. Ancak örgütün ilişkisi olmadığı resmen açıklığa kavuştu. Bu olayda da birileri PKK'nin adını kullanıyor. Durumun böyle bilinmesini istiyoruz."*

Aynı şekilde, PKK-Avrupa Temsilciliği adına basın-yayın organlarına gönderilen yazılı açıklamalar ve telefon haberleriyle de olay PKK'ye maledilmek istenen bir komplo olarak nitelendirilip, PKK'nin olayla ilgisi olmadığı açıklandı.

Partimizin yetkili kurumlarınca yapılan bu açıklamalar amacına ulaşarak, tehlikeli bir komployu daha gelişim aşamasında işlemez kıldı. Komployu bizzat gerçekleştiren ve arkasında mafya, MİT ve diğer emperyalist-sömürgeci güç ve kurumların bulunduğu çevreler ısrarla İsviçre polisini PKK üzerine sürme gayreti gösterdiler. Ancak, bizzat kaçırılan kişinin ilişkide bulunduğu karanlık çevreler üzerinde duran İsviçre polisi, Türk basını ısrarla PKK'yi sorumlu tutmasına karşılık, "*Olayda kesinlikle PKK'nin parmağı gözükmüyor. Bu örgütün olayla ilişkisi saptanamadı*" şeklinde açıklamalar yapmak zorunda kaldı. Yeni yılın ilk günü ise, bizzat Uğur Reyhan'ın fısıldadığı bir ipucunu değerlendiren Polis, Mehmet Reyhan'ı kaçıranları yakaladı ve böylece, senaryonun düzmece bir oyun olduğu gerçeği daha da açıklık kazandı.

Komplonun perde arkası

İşadamı Mehmet Reyhan'ın kaçırılması ile birlikte, Tercüman gazetesinin ısrarla olayı partimize maletme çabasına karşılık, gazeteler arası rekabetin de etkisiyle bazı burjuva gazeteleri olayın perde arkası düzenleyicilerini itiraf etmeye başladılar. Peşpeşe yapılan yayınlar, ucu MİT'e kadar varan karanlık güçleri her gün biraz daha günyüzüne çıkarmaya başladı. Ve sonuçta kurban rolüyle piyasaya sürülenlerin İsveç polisince uzun uzadıya sorguya çekilmelerine kadar varan ilginç gelişmeler yaşandı. Mehmet Reyhan'ın, bizzat babası Uğur Reyhan tarafından verilen bazı isimler üzerinde durulması sonucu "kurtarılması", Uğur Reyhan'ın bu isimlerin kendisine bir burjuva gazetesi tarafından ulaştırıldığını açıklaması, olayın çok yönlü bir senaryo olduğu ve esas düzenleyicilerinin MİT ve son dönemlerde Türk siyasal sahnesini birbirine katan olayların etrafında döndüğü hayali ihracatçı Kemal Horzum olduğu gerçeğini gün yüzüne çıkardı. Özünde karanlık güçler arası bir hesaplaşma olan bu olay, sömürgecilerin PKK'yi dünya kamuoyundan tecrit etme amacı ile birleşince, kaçırma olayına siyasal bir kılıf geçirilmeye çalışıldı, ancak oyun Partimizce boşa çıkarıldı.

Komplonun perde arkası güçlerinin daha iyi tanınması için burjuva gazetelerinde yeralan bazı çarpıcı noktaları aktarmakta yarar var.

Uğur Dündar'ın Hürriyet gazetesinde 1-2 Ocak tarihlerinde yeralan yazılarında belirtildiğine göre, kaçırılan kişinin babası Uğur Reyhan, Kemal Horzum'un eski ortağı. Kemal Horzum ve Uğur Reyhan eski MİT Müsteşar Yardımcısı Mustafa Arda ve bazı emekli generallerle birlikte 1984'te "BC Havayolları Anonim Şirketi"ni kuruyorlar. Birtakım kuşkulu faaliyetler yürüten bu şirket, ABD'nin İran'a gizlice silah satma olayına da karışıyor. İrangate skandalı olarak bilinen bu olayda silahları İran'a aktarma görevini görüyor ve bu işi de CIA denetiminde yapıyor.

Bugün "ACA Turizm Sanayi ve Ticaret Şirketi" ismiyle anılan bu şirket ile, "Orkan Teknik Donatım Elektronik San. ve Tic. A. Ş." nin hissedarları arasında Kemal Horzum ve Uğur Reyhan ile oğulları Mehmet ve Ali Reyhan da bulunuyor. Şirketlerin kârlarının dağıtımı konusunda ortaklar arasında anlaşmazlık çıkıyor ve İsviçre polisinin de araştırmalarına göre, bu kaçırma olayı mevcut anlaşmazlığın bir ürünü olarak gelişiyor; ancak olay PKK'ye malledilerek bir taşla birkaç kuş vurulmak isteniyor. Nitekim, kaçırma olayını soruşturan yargıç aynı zamanda İsviçre'deki Horzum davasının da yargıcı. Dikkat çeken bir diğer nokta da Uğur Reyhan'ın ismini vermesi üzerine kurtarma olayı gerçekleştirilen Yunus Altınsoy isimli kişinin Cenevre'de kirli işlerle uğraşan bir kişi olarak tanınması ve Mehmet Reyhan'la da önceden tanışıyor olmalarıdır. Çok önceden planlanıp gerçekleştirilen bir danışıklı döğüş olan kaçırma olayı öncesinde, dikkatleri partimiz üzerine çekmek için de son derece planlı hareket edilmiş bulunuyor. Kaçırılan kişinin tutulduğu Cenevre'deki daire olaydan bir ay önce kiralanıyor ve olayın failleri bu süreç içinde apartman sakinlerine sürekli, Kürt oldukları propagandasını yapıyorlar.

Sonuç olarak; karanlık çevrelerin iç çatışması olarak gündeme gelen ancak ucu TC'nin resmi yetkililerine kadar varan bir komplo ile ulusal kurtuluş mücadelemiz bir kez daha dünya kamuoya nezdinde teşhir ve tecrit edilmek istenmiş; ancak ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı saygınlık, Parti çizgimizin netliği ve Partimizin zamanında karşı girişimleri etkince geliştirmesiyle bu komplo da boşa çıkarılmıştır. TC'nin kirli savaşının ürünleri olan bu komplolar ulusal kurtuluş mücadelemizi saptıramayacağı gibi, sahiplerinin başında patlamaya devam edecektir.

Cudi muharebesi daha büyüktü

Bazı eleştirilerimizi **Berxwedan'a** iletmek için bu yazıyı kaleme aldık. Berxwedan'ın 68. sayısında, Cudi Dağında halkımızın en büyük muharebesi, faşist Türk basınıyla fazla farklı olmayan bir biçimde verildi. Bunu üzüntüyle karşıladık. Sosyal-şoven "Bizim Radyo" gibi bir haber kuruluşu bile, "Yüzlerce ölü var" şeklinde eylemi vermesine rağmen, Berxwedan "onlarca ölü var" açıklamasını yaptı.

Bu eylemin Cudi Dağının 2 metre karlı en yüksek noktasında ARGK'nin pusu kurması sonucu gerçekleştirildiği düşünülürse, başarının yüzde yüz olacağı kesindir. Yani eylemin kapsamı geniş verilmeliydi.

Mevcut çalışmanızın koşulları ve zorluklarını, çok çaba harcadığınızı biliyoruz, bu noktada saygımız sonsuzdur. Fakat koşullar ne olursa olsun, Cudi eylemini böyle dar vermek kitlede kabul görmez.

Çalışmalarınızda başarılar
Bir grup ERNK taraftarı / Köln

"Evet, Kerboran Apocuların evidir"

Uşak Türk basını soruyor: "Kerboran (Dargeçit), Apocuların yol geçen hanı mı?" Evet, Kürdistan'ın her karış toprağı gibi, Kerboran da Apocuların evidir. Ve Kürdistan'ın her şehri, kasabası ve köyü gibi, Kerboran Türk sömürgeci ordusuna ve uşak-hain takımına mezar olmaya devam edecektir.

12 Eylül faşist darbesi ile birlikte, Kerboran'da da ajan hain ağı genişletilmeye çalışıldı. Têfiko denen unsur bu muhbir ağın başını çekti. Yöre halkı bir yandan bu örgütlenmeye nefret duyarken, diğer yandan da çekiniyordu. Tam da bu dönemlerde, Kerboran'da HRK'nin şanlı eylemleriyle Têfiko adlı ajan yaralandı. Birçok hain ölümle cezalandırıldı. Bu hain takımının elebaşısı birçok yerinden sakatlanmasına rağmen boş durmadı, çevresine Kerboran'dan Şemso (muhtar), Nuro ve Murado, Zengan'dan M. Ata (muhtar) ve Botije'den Haco'yu toplayarak gece, evleri, "Apocu maskesi" ile dolaşıyorlar ve ertesi gün de gittikleri evlerden insanları ihbar ettirip işkence yaptırıyorlardı.

Gerilla birliklerimiz bu oyunları bozdu. Gerçekleşen bir eylemde Haco yaralandı. Fakat Haco koruculuk maaşı almakta diretince, aradan geçen bir süre sonra ARGK cezayı kesinleştirdi. Ölüm cezasının infazı, Haco asılarak yerine getirildi.

Bunun ardından, Kupras'ta öğretmenlik maskesi altında ajanlık yapan bir kontr-gerilla üyesi yargılanarak ölümle cezalandırıldı.

Bu eylemler birçok hain korucuya geri adım attırdı.

Daha önceleri TC'den silah alan Dereca köyündeki korucuları silahsızlandırmak için ARGK'nin bir birliği köyü bastı. Korucular aydınlatılarak silahsızlandırıldılar. Bu köy bir daha silah almadı.

Têfiko denen unsur ile çevresi, bir ARGK savaşçısının şehit olmasına sebebiyet verdiler. Bunun üzerine intikam tetikleri çekildi, bu hainlerin evleri başlarına yıkıldı. Ve Kerboran'da koruculuk iflas etti. Yurtseverlerde büyük bir coşku doğdu, çeşitli düzeylerde görevlere sarıldılar. Têfiko, Murado ve Nuro çoluk-çocuklarıyla Türk ordusu içine karıştılar, orada "yaşamaya" başladılar.

Son dönemlerde Murado beklemediği bir zamanda ARGK birliğini karşısında görerek, çoktan hakketmiş olduğu cezayı buldu: Ölüm...

Bu hainlerin tek tek cezalandırılması düşmanı çılgına döndürüyor. Halkı ise sevince boğuyor.

Düşman yoğun işkencelerle birlikte, geniş tutuklamalara girişiyor. Çocuklar okulda sıraya dizilerek, otomatik silahlarla tarandılar. 80 çocuk çeşitli yerlerinden yaralandı.

Kasım 1988'de, düşman, Sadık Çelebi adlı bir yurtseveri işkencede katlediyor. Mardin tugayında işkencede katledildikten sonra bir tarlaya götürülerek, orada da silahla taranıyor ve burjuva basını da "çatışmada öldü" diye yazıyordu.

Türk sömürgeciliği bilmelidir ki; bu barbar tarihi kinimizi daha da artırıyor. Ne katliamlar ve ne de işkenceler, Türk sömürgeciliğini ve yanındaki Rayberleri kurtarabilir.

Kerboran'dan bir yurtsever

Bulgaristan'dan Selamlar...

10 Kasım günü, gazetecilik tarihi öğretmeni, "Herkes kendi ülkesinden bir gazeteyi veya herhangi bir dergiyi tanıtıcı yazı hazırlasın" dedi. Ben, kendi ülkemin adına **Berxwedan'ın** Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesindeki rolü ve önemini belirten 18 sayfalık Bulgarca bir yazı hazırladım. Yazım öğretmenin dikkatini çekmiş olacak ki, dersten sonra beni yanına çağırarak PKK ve Kürdistan'la ilgili birçok soru sordu. Ayrıca derslerde hemen her gün PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşının propagandasını yapmaktayım. Bütün bu propagandaların etkisiyle, dikkatler her geçen gün daha yoğun olarak Kürdistan üzerinde toplanmaktadır.

13 Kasım günü Karl Marks'ın 5000 kişilik tiyatro salonunda, "Halklar arasında anti-emperyalist birlik, dayanışma ve barış" konulu bir panel düzenlendi. Salon doldu, boş yer kalmadı. Panelde 5 yabancı öğrenciye söz hakkı verildi. Bu 5 kişiden biri de bendim. Sıra bana geldiğinde, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden bahsettim. İşte bu sırada Amerika'dan, Afrika'dan, Asya'dan ve Avrupa'dan öğrenciler, Bulgarca hep bir ağızdan, "Yaşasın Kürdistan", "Özgür Kürdistan", "Kahrolsun sömürgecilik" sloganlarını haykırdılar.

Konuşmanın son bölümünde, "En sonuncu sömürge ülke Kürdistan, PKK önderliğinde esaret zincirlerini parçalıyor ve her geçen gün bağımsızlığa doğru adım adım ilerliyor" diyerek, Partimizin Kürdistan'daki önderliğini, salonda bulunan 5000'i aşkın öğrencinin önünde haykırdım. Konuşmam bittikten sora Dimitrofçu Komünist Gençler Birliği'nden (DKMC) öğrencilerle, Kürdistan'la ilgili dostça sohbetimiz oldu.

Çok sayıda Bulgar ve yabancı öğrenci, Kürdistan ve PKK hakkında çok şeyler öğrenmek istiyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine büyük bir sempati duyuyorlar. Ama Bulgaristan'da yabancı dillerde (özellikle İngilizce) yazılı materyaller yok.

B.T.
Sofya / 6.12.1988

Mücadelemize yönelik oyunlar çeşitleniyor

Bir papazla tanıştım. "Nerelisin" diye sordu. Ben, "Kürdistanlıyım" deyince, gülerek Kürdistan diye bir şeyin olmadığını söyledi. Bir de Yezidi olduğumu öğrenince, "Yezidiler azınlıktır, Müslümanlar tarafından baskı görüyorlar. Dininiz yok edilmek isteniyor. Kürtler komünisttir" dedi. Tartışmamızda PKK'nin aleyhinde konuşarak, Komkar'ın iyi bir örgüt olduğunu söyledi. Nedeni; PKK'nin kan dökmesi, silahlı mücadele yürütmesi, Komkar'ın da silaha karşı olmasıymış!

Mücadelemize karşı artık papazlar da devreye girmiştir. Biz uyanık olmalıyız. Bunları boşa çıkarmalıyız. Serok APO'ya, Partimize, Cephemize ve Ordumuza sahip çıkmalıyız.

Bielefeld'den Hasan
23.9.1988

ÜLKEMİZE SAHİP ÇIKALIM

Güney Kürdistan'dan Kuzey Kürdistan'a göçmek zorunda kalan onbinlerce insanımız tel örgülerle çevrilmiş. Yine onbinlerce insanımız cezaevlerinde işkenceden geçiriliyor. Dışarda ulusal kurtuluş mücadelemiz her gün daha da yükselmektedir.

Kürdüm deyip de uyanmayanlar neden uyanmıyorlar. Artık ayağa kalkmanın zamanı geçiyor bile. Sömürgecilikten hep beraber kurtulalım. Dağlarımıza ağaçlar dikelim. Topraklarımıza su getirelim. Petrollerimizi kendimiz işletelim. Gelecek nesillerimize özgür gelecek hazırlayalım.

Dağlarımızın doruklarına; Ağrı'dan Cudi'ye, Bagok'tan Botan'a, Dersim dağlarına Alarengin bayrağımızı dikelim.

Rizgar

TC'nin suçları artıyor

Türk devletinin vahşetinden bir örnek vermek istiyorum. Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Kundikêdere köyünde zor şartlar ortamında, çocukluğunu yaşayamadan çalışmak zorunda kalan 16 yaşındaki Bilal ismindeki bir emekçi genç, bir tarlada traktörle çift sürerken, hudut askeri nöbetçileri tarafından alçakça katledildi. Hiçbir nedeni yokken, hududtan 2 km uzaklıkta genç Kürdistanlının her tarafına kurşun yağdırarak traktör üzerinde tanınmaz hale getirdiler.

Partimiz PKK, Türk devletinden bu terörünün hesabını soracaktır. Ayrıca, Nusaybin'deki devrimcilerin Avrupa'daki yurtsever halkımıza sonsuz selamları vardı.

Kassel'den
bir Berxwedan okuyucusu
6.10.1988

Savaşan tek güç PKK'dir

Bilindiği gibi birçok örgüt Kürdistan adına yola çıktığını söylüyor. Ama bu sözde kalıyor. Avrupa'da mı Kürdistan'ı kuracaklar?

Bugün Kürdistan'da gerilla savaşı veren tek güç PKK'dir. Ülkemizin dört bir yanında, şehitler verme pahasına düşmana bir balyoz gibi darbe vuran da PKK'dir. PKK, bizi kör-sağır, ülkesiz bırakmaya ve tarihten silmeye çalışan bir düşmana karşı savaşıyor.

Bize, düşmana karşı savaşabilen veya halkımızı kurtuluşa götürmeye çalışan bir parti lazımdır. O da vardır: PKK.

O halde yurtseverler, hiç zaman geçirmeden gerçek yerlerini almalıdırlar. Gerçek partemize sahip çıkıp çelikleştirelim.

Bonn'da Hamit
17.10.1988

Yaşasın Önderimiz APO

Biz Kürdistanlılar olarak, APO gibi bir önderin liderliğindeki partimiz PKK'ye sahip olmaktan gurur duyarız. Partimize ve önderimiz APO'ya saygıyla bağlı ve her zaman onların yanında olduğumuzu yine tekrarlamaktayım. Bütün Kürdistanlılar en önemli ve değerli zamanlarını yaşıyorlar. Bunu önderimiz APO'ya borçluyuz. Onu her zaman kalbimizde ve damarlarımızdaki kanımızda yaşatıyoruz, yaşatacağız. Onun sayesinde kimliğimize kavuştuk.

Değil APO'muza dil uzatmak, Ona ters bakmak bile Kürt halkının geleceğine kastetmek anlamına gelir. Bu nedenle Önderimize dil uzatanın dilini kesmeye, yan bakanın gözünü ve nefes alan ciğerini sökmeye hazırız.

Alçak provokatörlere bir nasihatım var: TC'nin kemikleri sizi aç bırakır. Bu kemiğe aldanıp APO'muza dil uzatmanın ne olduğunu biliyorsunuz. TC'nize güvenmeyin. O, kendisini korumaktan aciz, sizi nasıl koruyacak? TC'nin gücü APO'muza yetmiyor, sizin gibi köstebek yavrularının ne gücü vardır?

Kürdistan'ın geleceği
Kürdistan'ın ışığı
Kürdistan'ın eşsiz önderi
APO'ya bin selam
Kale gibiyiz, her zaman yanındayız.

Belçika'dan Kurdo

KÜRDİSTAN

Dağlarına sırtımı dayarım
Türkülerle seni anlatırım
Havana suyuna özlem duyarım
Toprağını yüreğimde duyarım

Canımız fedadır sana
Şehitler düştü toprağına
PKK'nin önder yolunda
Her adımı senin uğruna

PKK'dir partimiz bizim
ERNK'dir cephemiz bizim
ARGK'dir ordumuz bizim
Kürdistan'dır vatanımız bizim

Toprağımızı düşmandan
temizleriz
Kürdistan için canımızı veririz

Paris'ten Xebat

Ölüm diyoruz ihanete

Son dönemlerde ortaya çıkan bir ihanete tanık oluyoruz. Evet, bu ihanet ne ilk ne de son olacaktır. Partimiz, tarihinde birçok ihanet ve kompioyla karşılaştı.

Her çıkan "Apo despottur", "PKK'de demokrasi yoktur" nakaratını işliyor. PKK'de şehitlere bağlılık ilkesi vardır, elde silah kahramanca Türk sömürgecilerine ve uşaklarına yaşam hakkı tanımamada bir inat vardır. Bu ne despotluk, ne de antidemokratikliktir.

Evet baylar; bizde ihanete taviz yoktur. Yeni ihanetin sahipleri "Kürt Avukat" ve pilleri bitmiş birkaç unsurdur. İhanetçiler bir kez daha yanıldılar: Yalnız kalmakla. İhanete ölüm diyoruz, yaşamasına kesinlikle taviz vermiyoruz. Halk olarak bu konuda her şeyi göze almışız, sizlere ve sizin gibilere kesinlikle yaşam hakkı tanımıyoruz. Bunlar olsa olsa kışla kültürünün ürünleri olabilirler. Halkımız bunları hiçbir zaman affetmeyecektir.

Selam olsun sana büyük insan Apo'muz. Ey ulusal önder, sen yaşadıkça ihanete korku salan namlusun.

Fransa'dan İdris

PARTİMİZE VE HALKIMIZA

Hemen her gün savaş haberleriyle çınlanıyor kulaklarımız. Cepheden haber alıyoruz; dağlarımızdan, ovalarımızdan çarpışma haberleri geliyor. Düşmanla göğüs göğüse çarpışmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Partimizin eşsiz bir gözüpeklik ve atılganlıkla Kürdistan'da sıcak savaşımı saptadığı günden bugüne kadar, tüm olanaksızlıklara, tüm yetmezliklere rağmen birçok zorlu aşamanın başarılı bir şekilde atlatıldığını görüyoruz. Başarıların temelinde ne kanların, acıların olduğunu biliyoruz; coşkulu bir gurur duymamız bundandır. Başarabilirliğimizin sarsılmaz inancı oluyor bu. Partimiz büyük önder APO'nun yol göstericiliği ve uygulayıcılığında, tüm ezilen, sömürülen halklara nasıl bir mücadele gerektiği üzerine bir perspektif sunmuştur, sunuyor bugün.

Bu başarılar ve gelinen aşama, hiç şüphesiz halkımızın eşsiz bir fedakarlık ve yiğitlik içeren ulusal kurtuluşçu tarzının bir sonucudur. Halkımız, can ve kan vererek yarattığı bu mücadeleyle, doğru bir önderlik altında, neleri başarabileceğini, yaratabileceğini göstermiştir.

Evet cepheden savaş haberleri alıyoruz; bu bizim savaşımız, diyoruz. Savaşın geldiği düzeyde Partimizin eşsiz yaratıcılığını, halkımızın eşsiz fedakarlığını görüyoruz.

Biz savaş esirleri olarak, PKK'nin kadro ve sempatizanları olarak, çilekeş halkımızın evlatları olarak, sadece gurur duymuyoruz, bununla yetinemeyeceğimizi biliyoruz; gurur duymanın yanında, ona layık olmaya çalışıyoruz, çalışacağız.

Biz, savaşımızdan tek bir haber dahi almadığımız, ülkemizde umutsuzluğun kapkara koyu bulutlarının hüküm sürdüğü, en acımasız baskılara, vahşete maruz kaldığımız günlerde bile bugünlerin geleceğini bilerek yarına umutla bakardık; yarına olan umudumuzdan, bugünlerin geleceğine olan güvendendi ki, azgın düşmanın ihanet ettirme politikasına göğüs gerdik, yarınlarına bizim şahsımızda sarılmış bir halka ihanet edemezdik. Bize emek veren, yanaşma bir kişiliğin yok edici girdabından çıkarıp soylu, onurlu, başkaldırıcı bir kişilik kazandıran Partimize, APO'muza ihanet edemezdik. Layık olacağız dedik, layık olduk. Layık olmaya çalışırken zaman oldu tökezledik, zaman oldu düştük, ama düştüğümüz yere kapaklanıp kalmadık; önümüzde nice savaş günleri var dedik, faşist naralarla çınlayan kulaklarımız gün gelir gerillanın namuslu narasıyla çınlar dedik, düştüğümüzde yerden hemen kalkmayı düşündük. 21 Mart'ta Mazlum olduk, 18 Mayıs'ta Dörtler, 14 Temmuz'da Hayriler, Kemaller, Akifler, Aliler olduk; bir yürüdük, on yürüdük, açılan yolda yüz olduk, bin olduk... Eylüllere, Ocaklara vardık.

Evet, her zaman Partiye, halka güvenle, onlara layık olmanın uğraşı içinde olduk. Bu uğraş sonucunda; Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin ve daha onlarca direnişçimizin kanı ve canı pahasına Partimizin ve halkımızın yüreğinde haklı bir onur kazandı Diyarbakır zindanı.

Diyarbakır zindanı halkımızın dilinde bir özgürlük türküsü oldu. Acı, kin, kan ve gözyaşıyla bestelenen, sözlenen bir özgürlük türküsü. Partimiz ve halkımız, Diyarbakır zindanında yatan her bir insana eşsiz bir sevgi besledi; bu insanları o kutsal sevgiyle bağrına basacağı günü bekledi. Haydi, sizleri bekliyoruz, size ihtiyacımız var, işkencehanelerde şakıdığınız gibi, şimdi siperlerde şakıyın diyecekleri günleri beklediler. Diyarbakır zindanından kurtulan her insanın haberi cephede kazanılan bir zafer haberi gibi yayıldı durdu.

Evet, örgütümüzle, kitlemizle biz Diyarbakır zindanında yaşayan savaş esirleri, bu sevginin, bu kutsal sevginin ve beklentinin buradan çıkan her insanın yerinin savaş siperleri olduğunun bilincindeyiz.

Ne var ki buradan çıkan kimilerin bu bilinçle hareket etmediklerini de duyuyor ve görüyoruz; kahroluyor ve lanet yağdırıyoruz. Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin kanıyla onurlanan Partimizin ve halkımızın yüreğinde sımsıcak bir yuva olan Diyarbakır zindanına olan eşsiz güveni kendi şahıslarında yıktıkları için, vahşetlerden süzülüp gelen yoldaşlarımıza sırt çevirdikleri için, yüreğimizden yükselen bilincimizle beslenen bir sesle haykırıyoruz: Buradan çıkıp, savaş siperlerine koşmayan, Parti saflarında dizilmeyenler HAİN'dir.

Duyuyoruz, kimileri çıkıp küçük-burjuva hayallerini gerçekleştirmenin ilk adımı olarak hemen evlenmekte, sözde bir yuva kurmaktadır. Aile ocağımız, sevgili yuvamız Partimiz, küçük-burjuva bir dünyayla değiştirilmektedir. Halkımız, aile ocağımız, sevgili Parti yuvamızdan kaçıp bu küçük ve zavallı dünyaya kendini mahkum edenleri kendi nefretine mahkum etmektedir.

Görüyoruz, bu zavallı alçaklar, bir zamanlar bir halkın dertlerine çözüm bulmanın şerefli uğraşındayken, şimdi kendi aile çevresinin sözde kurtuluşunu sağlayacak şerefsiz uğraşlar içinde kıvranıp durmaktadırlar. Lanetli bir yaşamdır bu, halkımızın nefretini üzerinde toplayan sürüntü bir yaşam.

Bu zavallı yaşama mahkum olmuş olan unsurlar, halk içinde, Diyarbakır zindanında yatmanın vermiş olduğu saygınlığı bir sermaye olarak kullanmaktadırlar. Ama nafile, halkımız, bunların sermaye olarak kullanmak istedikleri şeyin, şehit kanı olduğunu biliyor; bu bilinçle bağrını açmıyor, sırtını dönüyor, halkımız sevgide cömert olduğu kadar, nefrette de ustadır.

Bu hainlerin dışında, yine buradan çıktıktan sonra, ne camiden ne de kiliseden olma tavırları içine girip, kaçak dövüşü seçenlerin olduğunu da biliyor ve görüyoruz. Bunlar iflaslarını açık bir dille ilan etmiyorlar, devrimci maskesi altında, halkın ve Partinin kendilerine olan güven ve sevgisinden faydalanmak istiyorlar. Yıllarca zindanda kalmanın yarattığı (bunlarda kin değil) bıkkınlığı en iyi şekilde atlatmanın yollarını arıyorlar. Ve bunların yolları genellikle Avrupa'ya çıkıyor. Bu beyler çok çekmişler, çok yorgundurlar kendilerince, biraz tatile ihtiyaçları olacak, hele bir dinlensinler, bu yorgunlukla savaş alanlarına gidilir mi, **siperlere yatılır mı, hem 8 yıldır işkence görmemişler mi, biraz da başkaları zahmet çekemez mi?**

Evet, savaş alanlarından, protonün nötrondan kaçtığı gibi kaçan, ama hep onun etrafında dönen bu kaçkınlar, onun yarattığı atmosferin olanaklarından faydalanmak istiyorlar.

Bunlar buradan çıktıktan sonra, "devrimcilik yapacağız ama şimdi dağa çıkmayacağız, Avrupa'ya gönderseniz gideriz" diyerek, kendilerini Partinin buyruğuna, halkın hizmetine sunacaklarına, Partiye buyruk vermekte, halkın kendilerine hizmet etmesini beklemektedirler. Bunu yaparken, zindanda yatmanın verdiği saygınlıktan cesaret almaktadırlar.

Kaçaklar, mücadele yorgunları (!) olarak yurtdışına kapaklanıyorlar. Yüzsüzlükle devrimciliği birbirine karıştıran bu kaçkınlar, kendilerini hangi kılıflar altında pazarlamaya kalkışırsa kalkışsın, ne Partimiz, ne de halkımız bunların sergilediği pazarlara rağbet eden bir müşteri değildir; kendilerini Parti ve halka bu şekilde sattırmaya kalkışmaları boşunadır.

Biz, Diyarbakır zindanında yatan savaş esirleri olarak, PARTİMİZE ve HALKIMIZA diyoruz ki, gurur ve onur kaynağımız olan eseriniz savaşı görüyor, onun yakıcı ihtiyaçlarını biliyoruz. Cezaevi örgütümüz ve kitlemiz olarak, zindanda oldukça bu alandaki ihtiyaçlarına; zindan dışına çıktıktan sonra da, dışardaki ihtiyaçlarına cevap vermenin uğraşı ve umudu içindeyiz.

Birkaç hain ve kaçak dövüşçünün hiç de gölgeleyemeyeceği bir bilinç ve uğraştır bu. Zindanlarda faşist işkencelerde yıllarca direnen ve şimdi de dışarı çıkıp, silah elde siperlere yatan, düşmanla göğüs-göğüse çarpışmalarda şehit düşen onlarca savaş esiri bu uğraş ve bilincin temsilciliğini yapmaktadırlar.

Diyarbakır zindanında yatan savaş esirleri, bir gün düşmanla silah elde göğüs göğüse çarpışmanın umuduyla yaşıyorlar. Bu umut APO'muzun, Partimizin, halkımızın, Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin bize verdiği emeğin, emanet ettiği mücadele bayrağını yükseltme sorumluluğunun bir gereğidir.

Bizler, tarihi ihanetler yapmak isteyenleri tanıdık, düşmanla omuz omuza üstümüze yürüyen, bir zamanlar aynı saflarda omuz omuza yürüdüğümüz insan taslaklarını gördük. Her ihaneti, her düşmanlığı, en sert tavrımızla kabında boğduk. İhanete alışık olduğumuz kadar ihaneti kahretmede de bir o kadar yeterliyiz.

Onun için, bugün dışarı çıkıp da alçakça bir yaşam yolu seçen hainlerin ve yine alçakça bir yol seçip, kendilerini devrimci sanan mücadele kaçkınlarının tavırları hiç de sürpriz değil bizim için; bizim için olmadığı gibi, Partimiz ve halkımız için de.

Bizler bu kavgada daha nice hain ve kaçkınlar görecek ve tanıyacağız. Ama bugüne kadar olduğu gibi, her hainlik ve kaçkınlığı soylulukla ezeceğiz.

Zindandan savaş esirleri

Ajan-provokatörlerin oyunlarına dikkat

Kürdistan tarihini derinlemesine incelediğimizde, göreceğiz ki, bir yandan kahramanlıklar ve direniş, diğer yandan ihanet ve teslimiyet yaşanmıştır.

Son dönemlerde "Apo'ya hayır, PKK'ye evet" sloganıyla ortaya çıkanlar, bunun yeni bir somut örneğidir. İhanetler tarihte hiçbir zaman affedilmemiştir. Bunu provokatörler de çok iyi bildikleri için, günah çıkarırcasına yurtseverlerin adreslerine yazılar postalamaktadırlar, onları telefonla arıyorlar. İşledikleri suçları çok iyi biliyorlar ve bunun korku ile telaşını yaşıyorlar. Yurtseverlerin isim ve adreslerini, emperyalizmin hangi istihbarat örgütünden temin ediyorlar? Bu, onların kimlerin karargahında olduklarını gösterir.

Tasfiyeci, provokatör baylar, sizi çılgınlaştıran, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kaydettiği gelişmeler değil midir? Böyle olmasa, TC özel savaş kurmaylığının yetiştirdiği uzman kişilerin diliyle konuşmazdınız. Bakın, özel savaş kurmaylığının dağda savaşan gerillalara yaptığı çağrılar şöyledir:

"Apo diktatördür. O lüks hayat yaşarken, sizler çırılçıplak, açlık ve sefalet içerisinde dağlarda ölüme terkedilmişsiniz. Sizler kandırılmış iyi niyetli insanlarsınız. Gelin adaletin temsilcisi olan devletimize teslim olun."

Sizler ise, bunu devrimcilik maskesi altında yapıyorsunuz. Şahin ve Semir ne kadar sonuç aldıysa, onun hiçini alabilirsiniz.

Provokatörlerin sözcülüğünü yapan H. Yıldırım unsuru, dünyanın en onursuz insanı, çok silik ve kaypak bir kişiliğe sahiptir. Komplocu ve provokatör bir yapıya sahiptir. Yine Ulusal Önder önünde üç büklüm olup dalkavukluk ve yağcılık yapan bir kişiliktir. Madem cesareti varsa, niye "düşüncelerini" açıkça ortaya koymadı?

Provokatörler, ruhları beş para etmez dünyanın en iğrenç yaratıklarıdır.

Cenevre'den bir ERNK taraftarı

PKK'nin sahipleri şehitlerimiz ve Serok APO'dur

Ben daha önce bir Özgürlük Yolu sempatizanıydım. 1982 yılında Avustralya'da elime geçen Serxwebûn gazetesini okuyunca sempati duymaya başladım. Daha önceleri Riya Azadi, Rizgari vd. bazı örgütlerin yayın organlarının dağıtımında yer alıyordum. Bu yayın organlarının tümü Komala Kurdi'ye geliyordu.

1983-84 yıllarında PKK'nin başlattığı gerilla savaşından fazlası ile etkilendim. Ve böylelikle diğer örgütlerin yayın organlarının dağıtımını bıraktım. Zaten onların yaptığı anti-PKK'cilikti. Şimdi Serxwebûn ve Berxwedan'ı dağıtıyorum. 56 yaşındayım gücüm oranında PKK'ye maddi ve manevi destekte bulunuyorum.

Son dönemlerde Parti içerisinde olumsuz bir gelişme oldu. Buna ben, ailem ve diğer Parti sempatizanları hem üzüldük, hem de içimizde büyük bir öfke doğdu. Çünkü bu olumsuz gelişmenin sözcüsü olan ihanetçi alçak, **daha düne kadar cezaevlerinde işkence gördüğünü söylüyor, oradaki ihanetçi Şahin'i eleştiriyordu; ve Berxwedan'da mürekkebi kurumamış Dersim yazısında, hain Rayber'in durumunu yazıyordu.** Şimdi ise, sömürgeci basına, radyolara nefret dolu tersi demeçler veriyor. Bu sözleriyle hain Rayber ve Şahinleri geride bıraktı. Söylediklerinden utanmalı bu alçak. Bu hain, birçok militanın imhasına ve yakalanmasına sebebiyet verdi. İşte bunun cezasını ödemeli, bulunduğu yerde başı yılan kafası gibi ezilmelidir.

PKK'yi kim yarattı? Bugün Kürt ulusunun varlığını sömürgeci Türk devletinin baş sorunu ve uluslararası gündem konusu haline getiren PKK'nin sahipleri kimlerdir? Bu gelişme öyle ucuz mu yaratıldı? Hakiler, Mazlumlar, Hayriler, Kemallerin ve diğer şehitlerin mirasına bu alçaklar sahip çıkamaz. Bu lanet unsurlara bin kere hayır. Bin kez Biji Serok APO; PKK, ERNK ve ARGK!

Hey ilericiler, yurtseverler; hain ihanetçileri kahretmek için Serok APO'ya bağlılığımızı ispatlayalım! Bu, bir yurtsever olarak, benim içten bir arzumdur.

Avustralya'dan 8 nüfuslu bir yurtsever aile adına
A. Rizgar Heşar
2.11.1988

Kürt halkına...

Biz çocukken her gördüğümüz gözlüklü kişiye doktor ve saçları dökülen kişilere de profesör diyorduk. Tabi o zamanlar gözlerimiz kapalıydı. Çünkü bu tür kişiler hep bizi kullanıyorlardı. Olan bizlere oluyordu.

Ben hep düşündüm; neden bunlara bir şey olmuyor da hep fakirlere oluyor diye. Fakat biz bunu kader biliyorduk. Ama bundan sonra o tür şeyler olmayacak. Çünkü büyük önderimiz APO gözlerimizi açtı, bizi uyandırdı. Şimdi ise Kürt halkı, bahsettiğim kişilere dünyanın kaç bucak olduğunu gösteriyor.

Tabii Hüso gibiler saldırırlar. Çünkü onların çıkarları zedeleniyor. Artık onlara yumurtalar, peynirler, kuzular gitmiyor. Bundan sonra halk, şapkasını indirip esas duruşa geçmeyecek.

Aslanların düşmanı çoktur, çakalların düşmanı daha fazladır. Çakallar korkaktır. "Hişt" dedin mi hemen kaçarlar. Ben çok çakal gördüm, iyi tanırım.

Bu tür kişiler daha önceleri ata binip gezerlerdi. Büyük önder APO çıktı, şimdi af buyurun sıpaya biniyorlar. PKK kuruldu, yaya kaldılar. Haliyle saldırırlar, gayet doğaldır bu. Zaten bunlar çıkarsa, PKK daha kuvvetlenir. Kürt halkı önderini tanır.

Kürt halkı seninledir, selam sana büyük önder APO!

Horsens'ten bir yurtsever
Çiya / 10.12.1988

Avrupa'daki Kürdistanlı yurtseverlere sesleniyorum

22.11.1988 tarihinde bulunduğum cezaevinde, Fransa'nın haberalma servisi tarafından gerçekleştirilmek istenen son derece çirkin ve nefret uyandıracak komplo ve provokasyonu gazetemiz **Berxwedan** aracılığıyla tüm Kürdistanlı yurtseverlere duyurmayı, kendime zorunlu bir görev sayıyorum.

Yazıma girmeden evvel kendi olayımı açıklamakta fayda buluyorum. Bundan yaklaşık 5 sene evvel, yakından ve uzaktan hiçbir siyasi yönü olmayan, kişisel bir anlaşmazlık sonucu çıkan bir kavganın istem dışı olarak ölümle sonuçlanması dolayısıyla polise kendi isteğimle teslim oldum ve bu hatamın bedelini 12 seneyle ödettiler. 3 sene kaldığım tutukevinden 2 sene evvel merkez cezaevine transfer olduğumda ilk fırsatı değerlendirip, Kürdistan'daki gelişmeleri izlemek ve Parti teorisini daha iyi kavrayıp bilincimi geliştirmek amacıyla **Berxwedan**'a abone oldum ve o andan beri gelişmeleri izliyorum.

22.11.88 tarihinde cezaevinde çalıştığım atölyeden müdür yardımcısı tarafından çağrıldım. Bürosuna girdiğim zaman, bana gayet nazik bir şekilde, "Umarım sizi işinizden alıkoyup rahatsız etmedim" dedi ve daha sonra meseleyi açarak, benim Kürt olduğumu ve son dönemlerde tüm ülkelerin Kürdistan meselesiyle yakından ilgilendiğini, buna bağlı olarak, kendisinin de bu gelişmeleri yakından izlediğini, Kürdistan'ın 4 ülke tarafından bölünerek sömürüldüğünü ve Kürtlere kendi dillerini konuşma özgürlüğü dahi tanınmadığını belirtti. Ben ise hayretimi gizlemeden, adamı dinliyordum. Kafam karmakarışık olmuştu. 5 senedir ırkçılığın en katmerlisini yaşadığım bu ülkedeki cezaevlerinde, bir müdür Kürtlere olan yakınlığını dile getiriyordu! Doğrusu, kulaklarıma inanamıyordum. Bu işin nereye varacağını merakla beklerken, müdür meselenin özüne indi: 2 tane polisin benim dosyamla beraber geldiklerini ve beni görmek istediklerini belirtti. Benim ise aklıma direkt olarak Ofra'daki (Yabancılar Polisi) dosyam geldi; bu dosyam kaybolmuştu. Muhakkak onunla ilgilidir diye düşündüm; çünkü, 5 sene boyunca hapishane içinde 2 olay dışında polislik hiçbir işim olmamıştı ve bunların davası da uzun zaman önce sonuçlanmıştı. Gardiyan tarafından görüşme salonuna alındım, bu arada onlar kendi aralarında 20 dakika kadar konuştuktan sonra müdür yardımcısıyla beraber geldiler. Müdür, *polisleri tanıştırdıktan sonra*, beni konuşmadan sonra tekrar göreceğini belirterek gitti.

Masaya oturur oturmaz, polisler, "Kimliğimizi saklamıyoruz, Fransız Haberalma Servisi'ndeniz ve seninle açık konuşacağız; korkmana da gerek yok, senin hakkında kanuni işlem yapmayacağız" diye belirttikten sonra, "Senin olayında PKK'nin parmağı var değil mi" diye sordular. Direkt yaptıkları bu giriş bana şok etkisi yaptı ve oyuna getirildiğimi anladım, ama geriye dönüş de mümkün değildi. Polislere, hangi hakla PKK'nin ismini ağızlarına aldıklarını ve mantıksız bir iddia ortaya attıklarını söylediğimde, "Çünkü sen Kürtsün. Ayrıca olayın olduğu yer PKK derneğine çok yakın" diye cevabını aldım. Böylesine saçma-sapan bir suçlama, yeryüzünde duyulmuş ve görülmüş şey değil. Demek ki Fransa'da Kürt asıllı kişilerin işleyeceği her türlü olayda PKK parmağı aranacak. Doğrusu bu kadarını TC bile yapmadı. Şaşkınlığım geçince, kendilerine sert bir dille benim olayımın uzaktan ve yakından siyasi hiçbir yanı bulunmadığının net ve açık olmasına karşın, PKK gibi ciddi bir Partinin, böyle olaylara karıştırılmasının son derece çirkin bir karalama olduğunu belirttim. Onlar da, "Yanlış anlamayın, bize Bakanlıkça emir verildi; tüm Kürtlerin olaylarını inceliyoruz. Şu ana kadar pek çok PKK'lıyla konuştuk. Onlar da PKK'nin terörist bir örgüt olmadığını söylediler. Ancak biz Kürt Enstitüsü'nün çalışmalarını tasvip ediyoruz. Onlar Fransa'da Kürt dilini, kültürünü, müziğini, folklorünü tanıtıyorlar. Bunun dışındaki çalışmaları tasvip etmiyoruz" dediler.

Kendilerine, böyle şeylerin beni alakadar etmediğini söyleyip, gitmek istediğimi belirttiğimde, bu defa konuyu değiştirip dosyamı açtılar.

Türkiye'deyken Türk soluna (İGD) sempati duyduğumu söylediler. Fransa'ya nasıl geldiğimi sordular ve savcılıktaki ifademi tekrarlattılar. Diğer ülkelere gidip gitmediğimi, PKK'yi bir Kürt örgütü olarak nasıl bulduğumu sordular. Kendilerine, kısa olarak PKK'nin Kürdistan'ın kaderini tayin edecek tek parti olduğunu ve onu Kürt halkının umut ışığı olarak gördüğümü belirtip, sempati duyduğumu da saklamadım. Buna gerek de görmedim; zaten koğuşumda Serok APO'nun 3 tane resimli kartı var ve bu da idare tarafından biliniyor.

Akrabalarım ve ziyaretçilerim konusunda bana gözdağı verdiler. Ayrıca çalıştığım yer ve günlük yaşantım hakkında hapishane müdüründen aldıkları bilgileri bana aktararak, "Görüyorsun ki biz samimiyiz, yaptığımız şeyleri senden saklamıyoruz. Sen bizlere açık bir şey söylemedin, ne yazık ki biz de sana faydalı olamıyoruz" diyerek konuşmalarını sürdürdüler.

Giderlerken de, "Eğer konuşmak istersen müdüre söyle, çekinme, hemen geliriz" demeyi ihmal etmediler.

Elim kolum bağlı olmasa, adamları parçalamam işten bile değildi. Gözümün içine baka baka sanki bir şey biliyormuşum gibi, açıktan açığa beni muhbirliğe, ajanlığa, kısacası ihanet denen soysuz kişiliğe davet ediyorlardı.

Direkt olarak "bizi çok seven" müdür beyin bürosuna gittim. İçimde volkan gibi biriken kinimi, üsluplu bir şekilde kusup, idare ve polis işbirliğiyle üzerimde oynanmak istenen oyunun ne demek olduğunu; gelenlerin haberalma servisinden olduklarını, buraya hangi karanlık amaçlarla gelip beni kirli emellerine alet etmek istediklerini, kendisinin de bundan sorumlu olduğunu açık açık belirttim. Müdür bey de kendisinin kesinlikle bu girişimden haberi olmadığını, hele PKK'nin sözkonusu dahi olmadığını belirtip, durumu kurtarmaya çalıştı.

Anlattığı hikayeye inanmış gibi göründüm, ama işin ciddiyetini düşününce, kararlılığımı vurgulamaktan da geri kalmadım. Bana verilen gözdağı ve bundan sonra bana yapılacak en ufak bir baskı, yıldırma, ajanlaştırma, yalan, dolanla polis tuzağına düşürme girişimini şiddetle kınayacağımı, avukatımla ilgili kurum ve kuruluşlara başvuracağımı belirttim. Bunun üzerine, müdür böyle şeylerin kesinlikle tekrar tekerrür etmeyeceğine dair söz verdi.

Tüm Kürdistanlı yurtseverler!

Bu son derece çirkin ve gerçek dışı temellerde hazırlanan, idare ve polis işbirliğiyle gerçekleştirilen sinsi komployu, olduğu gibi sizlere bildirmeyi, sizleri aydınlatmayı, kendime bir görev saydım.

Arkadaşlar, içerde ve dışarda, düşmanın bu denli akıl almaz entrikalar çevirerek, PKK şahsında halkımıza karşı giriştiği azgınca saldırıları hayra alamet olmasa gerek. Halkımızın tek temsilcisi ve savunucusu partimiz PKK önderliğinde günbegün büyük bir hızla gelişen ulusal bağımsızlık mücadelesi, mazlum halkımızın özgürlük ve bağımsızlık inancını çelikleştirmesi ile birlikte; TC ve ona daha iyi hizmet verebilme yarışına giren, Türk ve Kürt, sözümona kendine solcuyum, devrimciyim diyen kemalist güruhların ve Avrupa'daki kapitalist ülkelerin, büyük bir korkuya ve telaşa düştükleri gayet açık olarak ortadadır. Sanki PKK Avrupa'yı zaptedecekmiş korkusuyla geceleri kabus görmeye başladılar ve bunlar o kadar paranoyaklaştılar ki, her taşın altından PKK çıkacak endişesine kapıldılar.

Eğer bunlar benim gibi 5 senedir ailesi dışında dışarıyla bağlantısı olmayan ve daha birkaç sene cezası kalan birinden medet umuyor; olayımda PKK izi arayacak ve beni ajanlaştırıp kirli emellerine alet edeceklerine inanacak kadar pervasızlaşıyorlarsa, dışarda ne denli anti-PKK'li çalışmalara girdiklerini anlamak zor olmasa gerek. Ki, bunu zaten yapıyorlar. Ama bu hevesleri kursaklarında kalacaktır. Çünkü bize ne kadar baskı yaparlarsa, Partimize o kadar bağlanabiliriz; asimilasyonla ne kadar Türkleştirmeye ve depolitize etmeye, cahil bırakmaya çalışırlarsa, biz o kadar bilinçlenir, davamıza sarılırız. Ne kadar işkence, hapis cezası, idam dayatılırsa, biz o kadar militanlaşır; "Bijî Serok APO", "Bijî PKK-ERNK-ARGK" naralarıyla halay çekeriz. İşte bunun en basit örneği, benim ilk olarak kalem-kağıda sarılıp duygu ve düşüncelerimi açık açık yazmam, bu baskının bir eseridir.

Artık eskisi gibi yalnız ve kimsesiz değiliz. Elimizden tutacak, bize doğru yolu gösterecek partimiz PKK var. Bizler nerede ve ne şartlarda olursak olalım, eğer yüreğimizde henüz yurtseverlik duygularını taşıyorsak, davamıza sahip çıkmak için geç kalmış sayılmayız. Yeterki biz insan olmasını, insanca yaşamasını ve bu uğurda ölmenin yüceliğini bilelim.

Bizim namus ve şerefimizin düşmana peşkeş çektirildiği bu günlerde, TC'nin kanlı elleriyle, pis çizmeleriyle kutsal topraklarımızın kirletildiği, halkımızın, çoluk-çocuk, kadın erkek demeden katledildiği günümüzde, insanca yaşamak, soluk almak mümkün müdür? Elbette değil.

Kardeşlerim gün, birlik, beraberlik, dayanışma günüdür. Gün, savaş meydanlarında, yüce şehitlerimizin, kardeşlerimizin, çocuklarımızın intikamını almanın, en şiddetli şekilde düşmana hesap sormanın günüdür. Gün, namusumuza, Kürdistan'ımıza yıllardır saldıran düşman cellatlarının işkencelerinde ser verip sır vermeyen, ölüme meydan okuyan, teslimiyete, pişmanlık yasasına ve düşmanın her türlü insanlık dışı uygulamalarına karşı amansızca direnen kardeşlerimize, bacılarımıza sahip çıkmanın günüdür.

Önderimize, Partimize sahip çıkalım; aziz şehitlerimizi saygıyla anıp yüceleştirelim, ölümsüzleştirelim!

Yeryüzündeki canlıların nasıl ki havaya, suya, güneş enerjisine ihtiyaçları varsa, bizlerin de ulusal önderimiz APO'muza, partimiz PKK'ye ihtiyacımız var.

Bizleri karanlıktan aydınlığa kavuşturan bu değerlerimizdir. Onlardır kölelik zincirlerini parçalayan, ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini talan eden TC sömürgecilerine dur diyen. Onlar teorimiz, pratiğimiz, umudumuz, özgür ve mutlu yarınlarımızdır; kısacası onlardır her şeyimiz.

Peki Kürdistan'ı onlardan, onları Kürdistan'dan ayırtetmek mümkün müdür? Bunun cevabını vermeye bile gerek yok.

O halde "Bijî Serok APO", "Bijî PKK-ARGK-ERNK" sloganları dilimizden, silahlarımız da elimizden düşmesin.

Hepinize saygı ve selamlarımla, başarılar temenni ederim.

Fransa hapishanesinden
Zaza Mehmet
23.11.88

Uşak "Kürt Avukat" H. Yıldırım'ın emperyalist-sömürgeci basın-yayın organlarından Partimiz ve Parti Önderliğimize yönelik karalama kampanyasını başlattığı dönemde, Dersim'de dağıtılan ve ihanete karşı Dersim halkımızın tavrını ortaya koyan **"ERNK DERSİM EYALET KOMİTESİ"** imzalı bir bildiri elimize ulaşmış bulunuyor. Bildiriyi olduğu gibi yayınlıyoruz.

YURTSEVER HALKIMIZIN DİKKATİNE

Halkımız ve onun şanlı öncüsü partimiz PKK'yi hedefleyen oyun ve katliamlara karşı uyanık olalım!

Bilindiği gibi, İran-Irak savaşı durdu. Faşist Irak ve Türk devletleri Kürdistan halkına karşı yeni bir imha ve yok etme hamlesine girişmişlerdir. Haftalardır süren bu kan ve katliamlar karşısında direniş de yükselmektedir. Bugün Hakkari'yi de etkisine alan bu direniş faşist TC'ye yeni önlemler aldırttı. Yaşanan durum kandır, katliamdır. İmha ve yok etmedir. 1925'ler ile 1938'lerde de bunlar yapılmadı mı? Bu katliamların sorumlularının faşist Türk devleti olduğu bilindiği halde, bugün bu sömürgeci katliamın şeflerinden T. Özal'ın "yaptıklarımızın tümü insani sebeplerledir ve PKK'nin eylemlerine karşı verilen en iyi cevaptır" demesi, esas hedeflenenin ne olduğunu gözler önüne sermektedir. Hedeflenen şey, halkımız ve onun biricik önderi, çağdaş öncüsü PKK'nin imhası değil de nedir? Tüm dünyanın dikkatlerinin yoğunlaştığı bu olayların sıcağında, halkımızı içten yıkmak amacı güden ciddi oyunlar oynanmaktadır.

Peki nedir bu oyunlar?

2 Eylül 1988 günü Brüksel'de Milliyet gazetesinin satılmış muhabirlerinden Ahmet Sever, gazetesinin bir süre evvel toplatılmasına neden olan Başkanımız APO'nun röportajı dolayısıyla yaptığı bir açıklamada, "Avukat Hüseyin Yıldırım'ın, PKK içinde ayrılıkların baş gösterdiğini belirttiğini" söylüyor. Başkanımız ve ulusal önderimiz APO'nun şahsında halkımızın şanlı önderi PKK hedeflenmiş ve şaibeli bilgiler yayılarak kafalar bulanıklaştırılmak istenmiştir.

Ancak bu zavallılar bilmedilerki ki, böylesi oyunlar daha evvelden de çeşitli biçimlerde oynandı. Halkımız ve onun öncüsü PKK'nin kadro ve savaşçıları bu oyunların yabancısı değildir. Bugün her zamankinden daha duyarlı, daha kararlı ve daha ileridirler. Düşmanımız eğer bugün Başkanımız APO'ya ve onun şahsında partimiz PKK'ye saldırılarını yoğunlaştırıyorsa, bu sadece daha da güçlendiğimizi göstermekte ve daha da geliştiğimizi kanıtlamaktadır. Dost ve düşman herkes bilmektedir ki, 1988'in sonu gelmesine rağmen, emperyalistler, Ortadoğu gericiliği ve TC, planladıklarına ulaşamadı. Bunu engelleyen, PKK ve onun önderi, yani ulusal önderimiz Başkan APO'dur.

Bu nedenle, Başkan APO'ya yönelik sürdürülen her türlü (içten ve dıştan) karalama, faşist Irak ve Türk militarizminin Botan'daki ve Güney Kürdistan'daki uygulamalarının dolaysız bir devamı ve tamamlayıcı bir parçasıdır. Başkan APO'nun önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelemiz her türlü ihanete ve düşman oyununa silahlarının namlularıyla cevap verdi ve vermeye de devam edecektir.

—Kahrolsun her türden ihanet ve provokasyon!
—Kahrolsun Türk sömürgecileri ve uşakları!
—Bijî Serok APO!
—Bijî PKK-ERNK-ARGK!

3 Eylül 1988
ERNK DERSİM EYALET KOMİTESİ

1988 YILI VE DÜNYAMIZ

Dünyamız, bir yılı daha geride bıraktı. Yeni yılın ilk günlerini yaşadığımız şu sıralarda, dönüp bir geriye baktığımızda geçen yılda dünyamızın birçok önemli gelişmeyi yaşadığını görüyoruz. 1988 yılı, bu bakımdan dünyamız açısından önemli bir yıl oldu.

1988 yılının gelişmeleri, gerek genelde ve gerekse özelde ele alındığında, her halk açısından önemli gelişmelerin yaşandığını görüyoruz. Bir bakıma, geçen yıl birçok gerçeğin netleşmesi için bir dönüm noktasını oluşturdu. Bu açıdan 1988 yılının dünyamız açısından öneminin büyük olduğunu belirtebiliriz.

Her kıtadaki tek tek gelişmelere baktığımızda bu yılın öneminin ne olduğunu daha iyi görürüz. Bu yıl, hemen her kıtada önemli değişiklikleri de birlikte getirdi.

AVRUPA

ABD ile AET, emperyalizm ve sosyalizm arasındaki çelişki ve ilişkilerin aynı derecede yoğun olduğu bir yılı yaşadı Avrupa. Emperyalizm ve sosyalizm arasındaki barış görüşmelerinde, kısa ve orta menzilli nükleer silahların kaldırılması için anlaşma imzalanırken, birçok gelişmeye daha tanık olduk.

SSCB'de Komünist Parti Genel Sekreterliğine gelen Mihail Gorbaçov'un yoğunlaştırdığı silahsızlandırma girişimleri, 1988 içerisinde daha da arttı. Orta ve kısa menzilli nükleer silahların tümden kaldırılması antlaşması, Moskova'da Gorbaçov ile Reagan arasında imzalandı. SSCB bu anlaşmanın ardından orta ve kısa menzilli nükleer füzelerini imha etmeye başladı.

Gorbaçov, bu yıl içerisinde gerçekleştirilen parti konferansında devlet başkanlığı görevini de üstlendi. Perestroika ve Glasnost'un uygulanması, SSCB içerisinde de yoğun tartışmalara yol açtı. Bu konuda çeşitli yaklaşımlar mevcut.

SSCB bu tartışmanın yanısıra, ulusal sorun konusunda patlak veren anlaşmazlıklarla da karşı karşıya geldi. Ermeniler ile Azeriler arasında patlak veren çatışmaların yanısıra, Estonya, Letonya ve Litvanya'da da huzursuzluklar ortaya çıktı. Baltık ülkeleri olarak ta adlandırılan Estonya, Letonya ve Litvanya'da daha fazla bağımsızlık talebi ile gösteriler yapıldı.

Ermeniler ve Azeriler arasındaki çarpışmalar Nagori-Karabağ'ın Ermenistan'a bağlanmasını isteyen gösterilerin başlaması ile artış gösterdi. Nagori-Karabağ'ın Ermenistan'a bağlanmasını istediler. Azerilerin Ermenilere saldırması, Ermenilerin buna karşılık vermesi üzerine çıkan çatışmalarda birçok insan da yaşamını yitirdi.

Ermenistan'da meydana gelen deprem ardından bu çatışmalar kesilmiş olsa da, mevcut huzursuzluğun giderildiği söylenemez. Gerçi SSCB hükümeti birçok tedbire başvurarak bir daha çatışmaların çıkmaması için önlemler aldı. Bu konuda kesin bir çözüme ulaşılmadığı açık. Yeni yılda bu ve benzer huzursuzluklar, SSCB'de varlığını sürdürmeye devam edecektir.

Reagan'ın yanısıra, Almanya Başbakanı Helmut Kohl, Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterand da Moskova'yı ziyaret eden emperyalist ülke temsilcileri arasındaydı. SSCB'yi ziyaret eden bu emperyalist ülke yöneticilerinin hemen hepsi de SSCB'deki insan hakları vb. gibi sorunları ağızlarına doladılar. Hatta Mitterand, Andrei Sakarov ile Dayanışma Sendikasının lideri Lech Walesa'yı da kendi ülkesine davet etti. Emperyalist ülke yöneticileri bu tür girişimlerle sosyalizme karşı saldırılarını insan hakları gibi kılıflar arasına gizleyerek yürütmektedirler.

SSCB ile ABD arasında esas olarak devam etse de, barış görüşmeleri her iki sistemi de yakından ilgilendiren gelişmelerdir. Gorbaçov yıl sonuna doğru BM'de yaptığı konuşmada yeni bir atağa kalkarak, kendi ülkesinin bütün silah stokunu yok edeceğini açıkladı. Gorbaçov ayrıca konvansiyonel silahlarda indirime gidebileceklerini de sözlerine ekledi.

SSCB'nin bu barış politikasına ABD'den henüz bir tepki gelmezken, birçok Avrupa ülkesi bu girişimin olumluluğundan bahsetmeye başladı. Bazıları biraz daha ileri giderek, Sovyetler'den daha fazla taviz istemeye başladılar.

SSCB'nin dış politikada daha fazla taviz vermeye başlaması, Avrupa yönetimlerini daha da cesaretlendiren bir husus oluyor. Bunun için SSCB ve diğer sosyalist ülkelere yönelik yeni saldırılarda da bulunuyorlar. Bunlar daha çok içteki karışıklığı arttırmaya yönelik girişimlerdir.

Yılın sonlarına doğru ABD ile AET arasında öteden beri süregelen ekonomik çelişki, yeni bir olayla bir kez daha patlak verdi. AET ülkeleri, ABD'den aldıkları hormonlu et alımını durdurdular. ABD buna gümrük duvarlarını yükselterek karşılık verdi. Şimdilik söz düellosu ve karşılık mevzileri tahkim etmekle süren savaşın, giderek hızlanacağı da görülüyor.

AET ülkeleri, daha önce yaptıkları bir anlaşma gereği, 1992 yılında tüm sınırları kaldırıyorlar. Bunun için de şimdiden hazırlıklar yaparak, kendi aralarında yeni ekonomik ve siyasi oluşumlara yöneliyorlar. Ortak ekonomik yatırımlardan, uzay programlarına varana kadar birçok yeni girişimlerde bulunuyorlar. AET'nin kendi iç bütünlüğünü daha fazla sağlamaya yönelmesi, ABD ile aralarında var olan çelişkileri kızıştıracağa benziyor. Nitekim AET ülkeleri şimdiden ABD'ye birçok konuda karşı koyuyorlar.

1989'da da bu birliği koruyacaklar mı?

Reagan'ın yerine başkan seçilen eski başkan yardımcısı George Bush'un önünde duran önemli bir sorunun AET ile ilişkiler olduğu da belirtilmektedir. Bunu nasıl çözüp çözemeyeceği de önümüzdeki günlerde açığa çıkacak olan bir husustur.

Avrupa kıtasının sorunlu bir ülkesi de Yugoslavya'ydı. Yugoslavya'da Kosova sorunu ve Sırplar'da başgösteren ayaklanmalar yıl sonuna doğru yoğunluk kazanırken, Parti üst yönetiminden birçok kişi ile başbakan ve çok sayıda yerel yönetici istifa etti.

Küba Devlet Başkanı Castro ile Nikaragua Devlet Başkanı Ortega

Yugoslavya'nın başı, sadece ulusal sorunlarla ağrımıyor. Ekonomik durumu da giderek kötüleşen Yogoslavya'da işçiler uzun süreli grevlere de gittiler. Yerel hükümetler ile federal hükümetin izlediği ekonomi-politika yoğun eleştirilere maruz kaldı.

Çelişkilerin böylesine yoğunlaştığı Yugoslavya'da çatışmaların yeni yılda da süreceği görülmektedir. Hem ekonomik sıkışıklık ve hem de federal cumhuriyetlerdeki ulusal sorunlar, Yugoslavya'da fırtınanın kolay dinmeyeceğini gösteriyor.

Avrupa'nın Ege kıyısı olan Yunanistan da geçtiğimiz yıl çalkantılarla doluydu. Yunanistan, ABD ile üsler antlaşmasının süresini uzatan görüşmelerde anlaşmaya yanaşmadı. Bu da süresi dolan üslerin geleceğini tehlikeye düşürdü. Üslerin süresi şimdiden doldu, yeni bir anlaşma olmasa ABD üsleri kaldırmak zorunda.

Bunun yanısıra, Yunanistan'da hükümeti de sarsan bir dolandırıcılık ortaya çıktı. Kostakas adlı, banka ve yayın alanında söz sahibi olan bir tekel sahibinin kendisine ait Girit bankası eliyle maliyeyi 5 milyar dolar tutarında dolandırması, yoğun tartışmalara yol açtı. Hükümet istifaya çağrıldı. Papendreu, hükümeti güven oyuna sunarak, biraz da olsa fırtınanın dinmesini sağladı.

LATİN AMERİKA

Dünyamızın bu bölgesi artan yoğunlukta sıcak gelişmeleri yaşadı. Latin Amerika ülkelerinin bir özelliği de ardı arkası gelmeyen askeri darbeler yaşamalarıdır. Zaten birçok ülkesi askeri cuntaların yönetiminde bulunan Latin Amerika'da, sivil yönetimli ülkelerde askeri cuntaların tehditleri de eksik olmuyor. Demoklesin kılıcı gibi, her saat enselerinde askeri darbelerin sıcak nefeslerini duyarak yaşayan sivil yönetimler, biraz da olsa ömürlerini uzatmak için çabalıyorlar.

Arjantin, yıl sonuna doğru yeni bir askeri darbe tehditini daha yaşadı. Ordu içinde bir albay ve komutasındaki birliğin isyan etmesi sonucu gelişen olaylar, ancak birkaç gün sonra bastırılabilindi. Bu darbe sonunda Genelkurmay Başkanı istifa etti, yerine yeni bir general atandı. Bu, Arjantin'de sivil yönetime geçildikten bu yana meydana gelen üçüncü darbeydi. Her ne kadar, Cumhurbaşkanı Raul Alfonsin, bu darbe girişimini savuşturmayı başarmış da olsa, Arjantin'de yeni darbe olasılığı da gözardı edilmiyor.

Peru'da sosyal-demokrat yönetim baskıyı içerde giderek arttırmaya başladı. Aydınlık Yol gerillalarının yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi bu süreçte oldukça şiddetlendi. Yıl sonuna doğru hükümet birlikleri ile Aydınlık Yol gerillaları arasında meydana gelen çarpışmalarda, hükümet birlikleri büyük kayıplar verdiler.

Aydınlık Yol gerillaları yaptıkları açıklamalarda, bu yıl içerisinde mevzilerini genişlettiklerini belirttiler. Ancak, Alain Garcia yönetimindeki Peru hükümeti, gerillalara karşı geniş çaplı bir harekat başlattı. Yıl sonuna doğru bu harekatın bir sonucu olarak, çarpışmalar şiddetlenmeye başladı.

El Salvador, Guetamala, Honduras gibi ülkelerde gerilla birlikleri ile yeni-sömürge yönetimleri arasındaki çarpışmalar, şiddetlenmese de yer yer devam etti. Özellikle de El Salvador'da bu yönlü bir durum gözlendi.

El Salvador'da gerillalar, 1988 yılına ellerinde birçok mevzi ile girdiler. Yıl içinde, hükümetle barış görüşmelerine başlamaları nedeniyle fazla bir ilerleme sağlayamadılar. Henüz bir ateşkese varılmamış olsa da, El Salvador'da sıcak savaş ateşi bazı yerlerinden soğumaya başladı. Gerillaların zaman zaman yürüttükleri çatışma ve saldırılar da, bu soğumayı engelleyemedi.

El Salvador'da ortaya çıkan bu gelişmelerde dış etkenlerin rolü de az olmadı. ABD'nin tehditleri karşısında yeterince dış destek göremeyen Salvador'da devrim ateşi de gürleşemedi. Bir seviyeye ulaşarak durdu denilebilir.

1979'da bağımsızlığına kavuşan Nikaragua, kontraların saldırılarını yıl içerisinde önemli oranda etkisizleştirmeyi başardı. Kontralara verilen ABD yardımı kesilmese de, Sandinist hükümet yaptığı manevralarla bu karşı-devrimci birlikleri önemli oranda etkisizleştirmeyi başardı. Halen barış görüşmelerinin sürdüğü Nikaragua'da sonucun ne olacağı, yakın olmasa da, pek de uzak olmayan bir süreçte ortaya çıkacaktır.

Haiti'de yeni bir darbe ile yeni bir hükümet yönetime geldi. Darbeler ülkesi olarak da bilinen Haiti'de uzun süredir süren karışıklıklar, bu darbe ile de sonuçlanmadı. Bir süre karışıklıklara nokta konulmuş da olsa, bunun çok geçmeden yeni karışıklık ve darbelere bir başlangıç teşkil edeceği de Haiti'nin tarihinden çıkardığımız derstir.

Küba, bu yıl devriminin 30. yılına görkemli bir şekilde girdi. Fidel Castro, 30 yıl önce bağımsız Küba'nın kuruluşunu ilan ettiği balkondan, 30 yıl sonra da sosyalizme ve Marksizm-Leninizme olan inancını bir kez daha haykırdı.

Küba küçük bir ülke ve ABD'nin burnunun dibinde olmasına rağmen, 30 yıl gibi bir süre yaşamanın yanısıra, önemli geliş-

meler katetmeyi de başardı. Küba 30. yılına daha güçlü ve militan sosyalizmin temsilcisi olarak girdi.

AFRİKA

Dünyamızın bu kıtasındaki gelişmelere baktığımızda, yıl içerisinde önemli gelişmelerin yaşandığını görüyoruz. Öteden beri var olan sorunların bu yıl içerisinde de ağırlıklı olarak, varlıklarını duyurduklarını görüyoruz. Önümüzdeki yıllarda da bu sorunların daha bir müddet ağırlıklı olarak devam edeceğini söylemek mümkün.

Güney Afrika ırkçı yönetimi, Angola ve Namibya arasında süregelen çatışmalar bir anlaşma ile sonuçlandı. Angola, Güney Afrika ve Küba arasında BM gözetiminde süren barış görüşmeleri yıl sonuna doğru barış antlaşmasının imzalanması ile sonuçlandı.

Yapılan antlaşmaya göre, Küba Angola'daki birliklerini geri çekecek, Güney Afrika ise Angola ve Namibya'daki birliklerini geri çekecek. Bu anlaşmanın bir diğer sonucu ise, Namibya'nın Güney Afrika'nın işgalinden kurtularak bağımsızlığına kavuşmasıdır.

Yapılan anlaşma sonucunda bir alayını, bu yılın ilk günlerinde geri çekti. Törenlerle uğurlanan askerler, Angola'ya yönelik herhangi bir saldırı olursa, yeniden görev almaya hazır olduklarını da açıkladılar.

Güney Afrika, Angola'nın sınır alanlarını işgal altında tutan birliklerini geri çekti. Namibya'daki işgaline de son vermesi ile birlikte, Namibya da bağımsızlığına kavuşacak.

Namibya'nın kurtuluşu için, Güney Afrika ırkçı yönetiminin işgaline karşı savaşan SWAPO gerillaları bağımsızlık ilan etmeye hazırlanıyorlar. Güney Afrika birliklerinin tamamen çekilmesi ile birlikte SWAPO gerillaları ülkenin yönetimini ellerine alacaklar. Bu işlemlerin de kısa zamanda tamamlanacağı belirtiliyor.

Barışa doğru giden diğer bir ulusal kurtuluş hareketi de Polisario'dur. Batı Sahra'nın bağımsızlığı için savaşan Polisario gerillaları, Fas ile anlaşma çağrısında bulundular. Batı Sahra Demokratik Cumhuriyeti'nin kuruluşunu çok önceden ilan etmiş olan gerillalar, şimdi de barış yaparak, bağımsızlıklarını sağlamlaştırmaya çalışıyorlar.

Afrika'nın kuzeyinde de hareketli bir yıl yaşandı. ABD, Libya'ya yönelik tehditlerine hız verdi. Önceki saldırılarına yeni bir tanesini ekledi. Yılın ilk günlerinde, Akdeniz üzerinde ABD savaş uçakları tarafından iki Libya savaş uçağı düşürüldü.

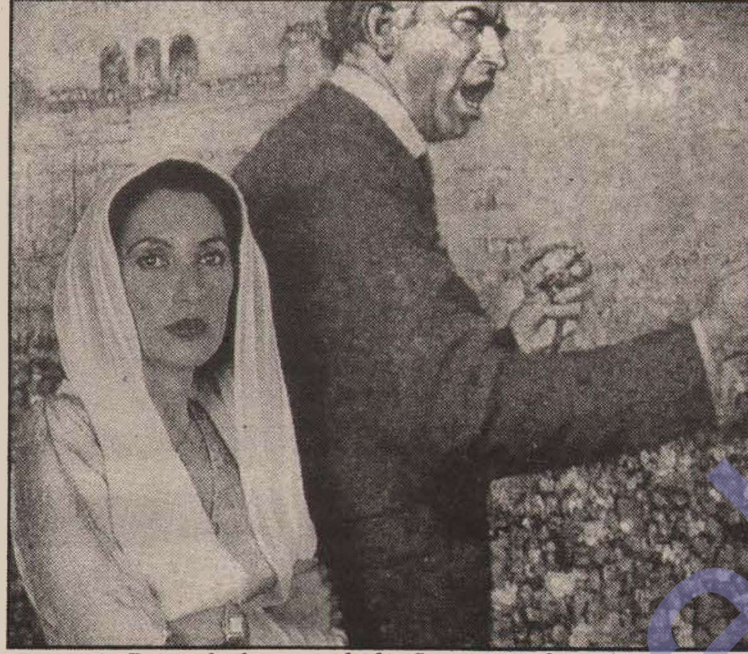
ABD, bu saldırısına bu kez Libya'da inşa edildiğini ve kimyasal bomba yapımında kullanılabileceğini ileri sürdüğü bir fabrikayı gerekçe gösterdi. Libya ise, fabrikanın ilaç yapımında kullanılacağını açıkladı. ABD ısrarla, bunun kimyasal bomba yapacak bir fabrika olduğunu söyledi. Fabrikanın inşaatının durdurulması için Libya'ya baskı yapmaya başladı. Bunun bir sonucu olarak da Libya'nın iki savaş uçağını Akdeniz'in soğuk sularına gömdü.

ABD'nin Libya'ya saldırısı, dünyada geniş tepki uyandırdı. SSCB, Arap Birliği Örgütü ve BM'nin diğer birçok ülkesi ABD'yi kınadılar, bu saldırıdan dolayı. BM yaptığı olağanüstü toplantıda ABD'yi kınama kararı aldı. Ancak bu karar, ABD tarafından BM'nin daimi üyesi olarak veto edildi.

ASYA

Asya'nın hareketli ve sıcak bölgelerinde yeni değişiklikler ve gelişmeler ortaya çıktı. Yıllardır çözümlenmemiş olarak var olan birçok sorun yükünü yeni yıla devrederken, birçoğu da çözümlenerek küllenmeye başladı.

Asya'nın önemli bir meselesini Afganistan bunalımı oluşturuyor. Bazı yönleri ile çözümlenen sorunlar olsa da, esas olarak temel yükünü yeni yıla

Benazir Butto babasının koltuğuna oturdu.

bıraktı. Afganistan'a SSCB askerlerinin müdahalesi ile şiddetlenen çarpışmalar günümüzde de devam ediyor. Afgan mücahitleri adı ile yönetime karşı savaş yürüten gericiler, yıl içerisinde saldırılarını daha da arttırdılar.

Sovyetler Birliği'nin, Afganistan'dan askerini 1989 yılının şubatına kadar geri çekeceğini açıklaması, Afganistan sorununu gündemin baş sırasına oturttu. Şu ana kadar Afganistan'dan birliklerinin büyük bir kısmını çekmiş olan SSCB, 1989 Şubat'ına kadar geri çekilme işleminin tamamlanamayacağını son olarak açıkladı. ABD ile SSCB arasında yürütülen görüşmelerin de ana konularından biri Afganistan'dı. Afganistan üzerinde ortak bir mutabakata varmada zorlanan her iki devlet de gelişmeleri lehine çevirmeye çalışıyor.

SSCB, Afganistan ve Pakistan arasında yapılan bir antlaşma gereğince, her iki taraf da yeni silah ve daha değişik askeri yardımlarda bulunmayacaktı. Cenevre'de imzalanan antlaşma ardından ABD ve Pakistan'ın mücahitlere çeşitli biçimlerdeki destekleri devam etti.

Dış yardımları kesilmeyen mücahitler, SSCB birliklerinin geri çekilmesini de bir fırsat bilerek, özellikle de başkent Kabil'e yönelik saldırılarına hız verdiler. Bombalı saldırıların yanısıra, uzaktan attıkları roketlerle de sürekli bir tazyik oluşturdular.

Necibullah başkanlığındaki Afganistan hükümeti ise barış çağrılarını yinelemeye devam etti. Saldırıları önleyecek fazla öyle etkili bir önlemi şimdiye kadar almış değiller. Necibullah yaptığı son bir çağrıda, eğer mücahitler saldırılarını sürdürürlerse, karşı saldırıya girişeceklerini duyurdu. Şu anda devam eden barış görüşmeleri çıkmaza düşmedikçe de Afgan hükümetinin bir saldırıda bulunmayacağı açık olan bir durumdur.

SSCB Dışişleri Bakan yardımcılarından olan Yuri Varoslov, Afganistan eski devlet başkanı Zahir Şah ile Roma'da buluşarak barış görüşmelerine katılmasını istedi. SSCB benzer ilişkileri, Afgan mücahit grupları ile de sürdürüyor. İlk tur görüşmelere Pakistan'da başlandı. Ancak herhangi bir sonuç alınmış değil. SSCB, birliklerinin geri çekilmesi tamamlanmadan Afganistan'da barışa gitmek ve bir uzlaşma hükümeti kurmak istiyor.

Bu hükümete, şimdiki Afgan hükümeti, mücahit gruplarının temsilcileri ile Zahir Şah'ı da katmak isteyen SSCB, Afganistan'ın ABD planlarının bir uzantısı haline gelmesini engellemek istiyor.

Bu barış girişimlerine karşı, mücahit gruplardan gelen tepkiler farklılık gösteriyor. Çok sayıda parçaya bölünmüş olan bu karşı-devrimci güçlerin kendi aralarında birlik oluşturamamaları da, Afganistan'ın şimdiki hükümeti için bir avantaj oluşturuyor. Zaten mücahit grupların bu bölünmüşlüğü, barış görüşmelerinde çıkmaza girmelerinin bir nedeni oluyor.

Yıl içinde çözüm bulunamayan Afganistan sorunu yeni yılda da kıtanın ağırlıklı bir sorunu olarak devam edeceğe benziyor. Şu anda ortaya atılan zor bir denklem var. Bunun nasıl çözüleceğini de bize zaman gösterecek.

Hemen Afganistan'ın sınırında olan Pakistan'da da önemli gelişmeler yaşandı. Gerçi Pakistan, Afganistan sorunu ile zaten içiçe geçmiş bir durumda. Ama bunun dışında kendi iç durumundan kaynaklanan ağır sorunları da mevcut.

Yıla, diktatör Ziya ül Hak'ın yönetiminde giren Pakistan 1989'a Benazir Butto'nun başbakanlığında girdi.

Ziya ül Hak ile Benazir Butto arasında yoğun çelişkilerin olduğu biliniyordu. Nasıl oldu da Benazir Butto başbakanlığa yükselmeyi başardı?

Ziya ül Hak, yapılacak parlamento seçimlerine hiçbir muhalif partinin katılmayacağını açıkladıktan ve seçim tarihini tespit ettikten bir süre sonra, uçağının havada infilak etmesi sonucu öldü. Bu Pakistan'da meydana gelen değişikliklerin de başlangıcı oldu.

Seçimlere Benazir Butto, Halk Partisi ile birlikte katıldı ve oyların çoğunu aldı. Böylece başbakanlık kapısı da Butto'ya açılmış oldu. Bazı bağımsız milletvekillerinin Pakistan Halk Partisi'ne katılması ile birlikte, parlamentoda salt çoğunluğa da sahip oldu.

Böylece Benazir Butto, yıllar önce babasından boşalan koltuğa başbakan olarak oturmayı başardı. Dinci ve gerici kesimlerin "müslüman bir ülkede kadın başbakan olmaz" biçimindeki tepkilerine rağmen, Benazir Butto başbakanlık koltuğuna oturdu.

Kadın bir başbakanın işbaşında olduğu diğer bir Asya ülkesi de Filipinler. Bayan Aquino'nun sesi ilk günlerdeki gibi fazla duyulmasa da, Filipinler'in adı yine basın bültenlerinde fazlası ile yer aldı.

Bu kez, Marcos-Aquino kavgası değil, NPA gerillalarının verdiği silahlı mücadele gündemdeydi. Filipinler'de Marcos'un defteri çoktan kapatıldı. Gerillaların yıl içinde, ordu birliklerine karşı yürüttükleri çarpışmalar oldukça şiddetlendi. Gerillalar bazı baskınlarda birçok askeri esir de aldılar. Bunların bir grubu yılın son günlerinde serbest bırakıldı. Bu çatışmanın önümüzdeki günlerde de sürmesi bekleniyor.

Vietnam da, Kamboçya'da bulunan askeri birliklerini geri çekeceğini açıkladı. Kamboçya, Çin ve Vietnam arasında barışın sağlanması içinde girişimler yapıldı. Fakat henüz bir sonuca varılmış değil.

ORTADOĞU

Dünyamızın kalbi bu bölgede atıyor dersek, abartmış olmayız. Bir diğer alandaki gelişmelerden daha çok Ortadoğu'da meydana gelen gelişmeler, dünyamızı etkiliyor. Bu da bölgenin dünya konjüktüründeki yeri ile sistemler arası dengede oynadığı rolden ileri geliyor. Bu nedenle, Ortadoğu, vücuttaki kalp gibi her sarsılışta bütün vücudu, dünyayı etkiliyor.

8 yıllık İran-Irak savaşı bu yıl sonuçlandırıldı. İran ve Irak barış görüşmelerine başladılar. İran ile Irak arasında savaş durdu.

8 yıllık savaşın bu şekilde sonuçlanması, bölgeyi de etkileyen birçok gelişmeye yol açtı. İran ve Irak henüz anlaşma metnini tam olarak netleştirmemiş de olsalar, görüşmeler sürecinde kısa bir süre içerisinde sonuca gitmeleri pek olası görülmüyor. İran-Irak savaşının sona ermesi, Körfez bölgesinde, Basra'yı etkisi altına almaya başlayan sıcak dalganın başka yöne kaymasını birlikte getirdi. Körfez sularının kıyısından daha kuzeye doğru kayan dalga, Güney ve Kuzey Kürdistan'ı tümüyle etkisi altına aldı.

Güney Kürdistan'a, İran'la barış masasına oturmaya hazırlanan Saddam'ın bir saldırısı gündeme geldi. Bu parçadaki halkımızı yıllardır, otonomi gibi çok geri bir amaç peşinde aşiretsel-çıkarlarını korumak için koşturan ilkel milliyetçi önderlik, bir kez daha halkımızın katliama uğramasına yol açtı. Irak'ın İran cephesinden geri çektiği askerlerini halkımız üzerine süreceği gün gibi açık olduğu halde, bu güçler herhangi bir tedbir de almadılar.

Irak'ın büyük bir askeri güç ve kimyasal silahlar ile başlattığı saldırı karşısında, bu güçler bu kez de aileyi kurtarma uğruna onbinlerce insanımızı faşist TC'ye teslim ettiler. Ortaya çıkan bu durum bu güçlerin ne kadar zayıf ve işbirlikçiliğe yatkın olduklarını göstermektedir.

Bölgemizin diğer önemli bir sıcak alanı da Filistin Lübnan ve İsrail hattıydı. Ürdün'ün Batı Şeria üzerindeki tüm haklarından vazgeçmesi ve FKÖ'yü Filistin halkının tek yasal temsilcisi olarak tanıdığını açıklaması, yeni gelişmelere yol açtı. FKÖ, bunun sonucu olarak bağımsız devlet ilanına yöneldi.

16 Kasım günü FKÖ, Cezayir'de yaptığı toplantı ile Bağımsız Filistin Hükümeti'nin kurulduğunu dünyaya ilan etti. FKÖ'nün ilan ettiği bağımsız devleti, şimdiye kadar 80'in üzerinde devlet tanıdı.

ABD'nin dayatmaları sonucu, FKÖ Lideri Yaser Arafat, Cenevre'de yapılan BM toplantısında her türlü 'terörizmi reddettiğini' açıkladı. Bu açık kınama ardından ABD Tunus Büyükelçisi ile FKÖ'nün yürütme kurulu üyesi Yaser Abdorabbo ve ileri gelen temsilcileri görüştüler. ABD'den sonra İngiltere de devreye girerek FKÖ ile direkt temaslara başladı.

Bu temasların yanısıra, Yaser Arafat da çeşitli ülkeleri ziyaret ederek, FKÖ'nün ilan ettiği bağımsız devlete destek toplamaya başladı. Arafat bu gezilerinde ayrıca Filistin sorununu görüşecek olan uluslararası bir konferansın toplanması çabalarına da bu ülkelerin destek olmasını istedi.

Filistinli radikal gruplardan bazıları, FKÖ'nün aldığı bu kararı tanımadıklarını açıkladılar. Bunlar da Şam'da bir toplantı tertiplediler. Arafat'ı Filistin davasını satmaya çalışmakla suçladılar. George Habbaş ile Naif Havetmeh, İsrail'i tanıma kararına katılmadıklarını, fakat Filistin Ulusal Meclisi (FUM)'nin almış olduğu kararlara uyacaklarını açıkladılar.

Lübnan'da 1988 yılı içerisinde, iç çatışmalar —azalma görülmekle birlikte— yine de eksilmedi. Zaman zaman çok şiddetli çarpışmalar meydana geldi. Yeni yılın ilk günlerinde Şii Emel ile Hizbullah grupları arasında çıkan çarpışmalar şimdiye kadarki en şiddetli düzeye vardı. Tüm çabalara rağmen de önlenemiyorlar.

Lübnan'da iç barış umutları yer yer patlak veren bu şiddetli çarpışmalara rağmen, eskiye göre daha fazla. Ama sadece ulusal gelişmeler değil, uluslararası gelişmeler de Lübnan'daki ortamı yakından etkiliyor.

Bölgemizin en devrimci odağına bugün Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi yerleşmiş durumda. Bölgesel gelişmeleri yakından etkileyen bir odak olarak da rolü belirginleşiyor.

Bölgesel, uluslararası birçok karşı tedbire rağmen, durduramayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, yıl içerisinde gerçekleşen ve günlerce de süren birçok muharebeyle önemli boyutlar kazandı. Kuzey Kürdistan'ın rolü, yaşanan kapsamlı gelişmelerle her gün daha da öne çıkmaktadır. Kürdistan'ın, bu rolünü daha uzun yıllar sürdüreceği de açık olan bir durumdur.

Diyarbakır zindanlarından bir görüntü; iki politikacının portresi

Küçük burjuvazinin ikircikli, kararsız ve tutarsız bir sınıf olduğunu bilmeyenimiz yoktur. Bu sınıftan unsurlar sınıfsal yapıları gereği dengeci ve mevcut statükodan yanadırlar. Tüm bunlar artık bilince çıkarılmış meseleler olduğundan üzerinde genişçe durma gereğini duymamaktayım.

Ancak, bu sınıftan gelen ve Kemalizmin, 1980 sonrasında 12 Eylül'ün rendesinden geçerek biçimlenen bazı şahsiyetlerin —okuyucudan özür dilerim—, şahsiyetsizliklerin ve bunların başı oldukları örgütçüklerin, özellikle, cezaevi pratikleri üzerinde durmayı, devrimci kamuoyunu aydınlatma açısından gerekli görmekteyim. Çünkü ben de bir PKK savaşçısı olarak uzun yıllar Diyarbakır zindanlarında yattım. Uzun tutukevi yaşantım boyunca birçok şeye tanık oldum. İnsan hafızasının alamayacağı kadar görkemli, tavizsiz direnişlere PKK'li direnişçilerin yaşam ve pratiğinde tanık oldum. PKK direnişçiliğinin beyin ve yüreği olan direniş liderlerini gördüm. Partinin onuru ve halkının kurtuluşuna inanmış komünistlerin ne tür fedakarlıklara katlanıp, düşmanı yenilgiye uğrattıklarına şahit oldum. Yine, en soysuz eğilim, anlayış, uzlaşma, işbirliği ve ihanetlere de tanık oldum. Bunlar kimlerdir? Hangi ideoloji-politika ve kişiliğin sahipleridir ki, bu bataklığa girmişlerdir? Aslında tüm bunlar konusunda epeyce yazılıp konuşulmuş ve kamuoyu aydınlatılmıştır.

Şimdi; ben de tutukevinden çıkmış, Partime ve halkıma kavuşarak kucaklanmış bulunuyorum. Ama bir dakika bile olsa, sömürgeci zindanda direnen yoldaşlarımı, yaşadığım olayları unutamıyorum.

Burası Diyarbakır zindanları...Partiye ve halka ihanet ettirmek için gittikçe dozunu arttıran işkence, zulüm ve baskı... İhanet, işkence ve zulme karşı direniş; bu PKK direnişçiliği. Bu PKK' nin çelikten iradesi. Bu Kürdün diriliş ve kurtuluş özü... Bu PKK'nin enternasyonalist ruhu... Ama, öte yandan, yukarıda belirttiğim düşünce ve politikaların ruhunu, kişiliğini ve bedenini satlığa çıkaran ruhu ve pratiği...

Okuyorum ve duyuyorum ki, Türk sömürgeciliğine Diyarbakır zindanlarında en aşağılık şekillerde hizmet etmiş olan, bunun da ötesinde köpek bakıcılığında da uzmanlaşmış bulunan bir örgütçük ve onun ileri gelen adamları, PKK direnişçiliğini karalamaya çalışmakta, gerçekleri tersyüz edebileceklerini zannetme gafletine düşmektedirler. Bu mümkün müdür? Tarihe mal olmuş olay ve gelişmeleri dünyanın neresinde, aşağılık yaratıklar, düşkünler ve demagoglar tersyüz edebilmişlerdir? Hele Diyarbakır zindan pratik gerçekliği açısından, buna imkan var mıdır? Böyle gaflete girenler eğer bir de, işkenceci başının köpeğinin dadılığını yapmış olanlar ise, bu alçaklıklarına literatürde bir isim bulmak kolay mıdır? Bu konuda belirtebileceğim tek şey Kemalizm ve 12 Eylül faşizminin bunları ne kadar insan soyundan uzaklaştırmış, düşürmüş olduğudur. Bunun sonucudur ki, ar-namus duygularını kaybetmişlerdir. Ve artık kaybedecekleri bir şeyleri kalmamıştır ki bu denli gözü kara, karşı-devrimci bir ruhla direnişe saldırmaktadırlar. Artık bunlara verilmesi gereken isim, düzenle teknik ilişkileri olsun olmasın veya şu bu derecede bulunsun, 12 Eylül rejiminin manevi evlatlarıdır.

12 Eylül rejiminin bu manevi çocuklarının direnişe saldırısı ve yalan ile, demagoji ile tersyüz etmek istedikleri olaylara ilişkin olarak, başta Diyarbakır zindan direnişinin önderleri olmak üzere, gerekli izahlar devrimcilerce yapıldı. Bunların pratiğinin yakın bir tanığı olarak benim de bu konuda söyleyeceklerim var ve artık direkt konuya giriyorum.

Diyarbakır tutukevinde, 1984 büyük ocak direnişi boyunca Rızgari adlı örgütün lideri olan Mümtaz Kotan, Rüşen Aslan ve diğer 15 Rızgarici ile birlikte aynı koğuşta kaldım. Şimdi bu şahısların, cezaevindeki durumlarını; ve sergiledikleri tavırları belli gelişme ve olaylar çerçevesinde aktarmaya çalışacağım.

Eylül 1983 direnişi başladıktan sonra, idare tedbir olarak, tutuklu ve hükümlüleri biribirlerinden ayırarak, ayrı koğuşlara koyma uygulamasına geçti. Ben asıl davam sonuçlanmadığı halde o zaman, ayrı bir olaydan 5-6 yıllık bir ceza almıştım. Bu nedenle idare, beni bulunduğum koğuştan alarak, hüküm giyenlerin koğuşuna, yani, 30. koğuşa verdi.

30. koğuşun mevcudu 30, 35 kişi kadardı. Bunların yarısı PKK'li, diğer bölümü ise Rızgari'dendi. Bunların içinde Mümtaz ve Rüşen de vardı. Bu arada direniş henüz devam ediyordu. Ama bir bakıma direnişin kaderi de belli olmuştu. Çünkü, PKK'li kararlı militanların başlattığı kadrosal direniş, kısa zamanda tutukevinde bulunan tüm örgüt ve kişileri, şu veya bu şekilde etkilemiş, ve tüm kitlenin direniş içine girerek hareket etmesine yol açmıştı. Artık direniş 35. koğuştaki PKK'lilerin önderliğinde yürütülen ve örgütlenen kitlesel bir direnişe dönüşmüştü. Fakat halen Rızgarici bu baylar, direnişin bizim lehimize zaferle sonuçlandırılacağından emin değillerdi. Bu nedenle "Ya düşman galip gelerek eski vahşet ortamını -biz buna, kendi aramızda gaflet dönemi derdik- geri getirirse" düşüncesiyle hareket ederek, hiç ses çıkarmadan sus-pus kesilmişlerdi. Hatta onların bir siyasal örgütün elemanları olarak, koğuşta var olup olmadıkları da belli değildi. Bunu farketmek gerçekten çok güçtü. Tıpkı yılan gibi kabuklarına çekilmişlerdi. Ancak ortamını buldukça da kabuklarından sıçrayarak sağa sola zehir saçmak için adeta pusuda bekliyorlardı. Bunun amaci, şayet direniş kırılırsa idareye, "Biz çok çok sakin, sessiz ve askeri cezaevinin birer uysal öğrencileriyiz. Ve bunun böyle olduğunu direniş boyunca sizler de gördünüz" demekti.

Fakat bu bayların bekledikleri olmamış, kararlı direniş sonucu düşman dize gelmiş ve isteklerin tümünü kabul etmişti. Bu direniş sonucunda düşman, devlet düzeyinde, PKK ile masaya oturmak zorunda bırakılmıştı. Ama böylesi kararlı ve zorluklarla dolu bir direnişin bedeli de doğal olarak ağır olacaktı. Ölüm orucuna giren 200'ün uzerindeki devrimcinin çoğu verem, bir kısmı mide kanaması düzeyindeki vb. hastalıklara yakalanmıştı.

Direniş süresi boyunca ortalıkta görünmeyen Rızgarici baylar, direnişin bu şekilde sonuçlanması ertesinde hemen ortalığa çıkarak rastladıklarına direnişten ve direnişçilikten dem vurmaya başladılar. Anlattıkça şahlanıyor, şahlandıkça anlatıyorlardı... Adeta, direnişi örgütleyen ve sürdüren kendileriymişçesine böbürleniyorlardı. Kısacası, Ocak direnişine kadarki üç aylık süre içinde sürdürdükleri sefaletlerini, gaflet dönemindeki gafilliklerini tarihe geçecek bir kahramanlık menkibesi biçiminde lanse ediyorlardı. Bu baylar, gaflet döneminde I. koğuştayken Mümtaz Kotan beyin, zindancıbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın meşhur kurt köpeği Co'nun yemeği, banyosu ve temizliği vb. gibi "asli" görevleri ile yüklü bulunduğunu herhalde hatırlayacaklardır. Hele-hele koğuştaki ispiyoncular tayfasına yağ çekerek, bunları PKK'nin aleyhine kışkırtıklarını hiç mi hiç unutmamış olmaları gerekir.

1983 Aralık ayından itibaren idare, tek tip elbise uygulamasını bahane ederek eskiyi geri getirmek istedi. Buna karşı direniş, 3 Ocak 1984 tarihinde tekrar başladı. Ama bu öyle bir direnişti ki, iki ay boyunca düşmanla kıran-kırana, göğüs-göğüse çarpışmalar oldu. Yine burada zafer için, kendisini yakan, asan, suya atlar gibi ikinci kattan kafa üstü kendini beton zemine çakan, arkadaşlarına gelen kalas darbelerine kafasını siper eden ve kan damarlarını kesenlerden tutalım, kendi ölüm kararını partinin onayına bırakarak, iradesini örgütle birleştirerek, hiç zorlanmadan sabırla, en büyük acılar içinde ve yavaş-yavaş severek ölüm orucuna yatmaya kadar, çok soylu ve yüce direnişler sergilendi.

Bütün bu yücelik ve soyluluklar yanında, bir tokat atılmadan düşmana teslim olanlar da oldu. Bir sigara ve bir dilim ekmek parçası için düşmana teslim olanlar oldu... Fakat burada genel olarak kimlerin direndiğini ve kimlerin teslim olduğunu yazmayacağım. Çünkü bu kamuoyunca çok iyi bilinmetedir. Ancak, özel olarak Ocak direnişi içinde, Mümtaz Kotan ve Rüşen Aslan'ın içine girdikleri durumu anlatmak istiyorum. Biz direnişçiler var oldukça, direnme ruhumuz Kürdistan halkının kalbinde ve eylemlerinde yaşatıldıkça, adı geçen bu şahıslar, "Biz de cezaevinde direndik" dememeli... Çünkü biz cezaevini baştan aşağı görmüş ve pratiğini yaşamışız. Yani dönemin tanığıyız! Bizim dışımızda da Mümtaz'ın sergilediği pratiğin tanıkları vardır. I. koğuşun, 30. koğuşun ve sinema salonunun duvarları da buna tanıktırlar. Asli hizmetini esirgemediği sömürgeciliğin zindancı başları da, bayın bu hizmetlerini unutmamışlardır...

3 Ocak 1984 tarihinde cezaevi genelinde sloganların atılmasıyla direniş fiilen başlamış oldu. Biz PKK'liler olarak daha önce hazırlıklı olduğumuz için hemen koğuş pencerelerine çıkarak avazımız çıktığı kadar bağırmaya başladık. Buna rağmen, karşımızda bulunan 24. ve 25. koğuşlardaki arkadaşlar bize hitaben, "Neden sesiniz fazla çıkmıyor" uyarısında bulundular. Direniş heyecanından olacak ki, uyarı yapılana kadar geçen sürede kendi koğuşumuzun durumunu, yani koğuşta kim slogan atıyor, kim atmıyor, kim ne yapıyor vb. durumları gözlemeyi unutmuştuk. Karşı koğuşun uyarısı ile arkamıza dönüp baktığımızda, hiç de olumlu bir manzara ile karşılaşmadık. Çünkü pencerelerde slogan atan 15 kişinin dışındakiler yataklarına uzanmış ve battaniyelerini kafalarına çekmişlerdi. İşte o zaman sesimizin neden gür çıkmadığını anladık. Ve karşı koğuştaki arkadaşların uyarılarının haklılığını kavradık. Bu durumda yapmamız gereken şey, 15 kişi ile, 30 kişinin çıkaracağı gürlükte ses çıkarmaktı. Biz de böyle yapmaya çalıştık. Fakat iki-üç saat sonra var olan sesimiz tamamen kısıldı. Artık eski gürlükteki sesimiz kadar da ses çıkaramaz hale geldik. Düne kadar hep direnişten, devrimden, kahramanlıktan dem vurup mangalda kül bırakmayan bu şahıslar havası sönmüş bir balon gibi yığılmış ve sessizliğe gömülmüşlerdi.

Kendilerine "Neden slogan atmıyorsunuz" biçiminde sorduğumuzda, "Biz hastayız, zaten sesimiz fazla çıkmıyor, iyileştiğimizde biz de slogan atarız" biçiminde cevap veriyorlardı. Bunun karşısında, "Farzedelimki sizden 2-3 kişi hasta, ya diğerleriniz neden atmıyor" dediğimizde, "Aslında daha önce kaldığımız koğuşlarda idare üstümüze çok geldi, onun için çok yıprandık ve şu anda hepimiz hastayız" şeklinde cevap veriyorlardı. Bu şekildeki konuşmalar bittikten tahminen yarım saat sonra, kapının mazgalı açıldı... Mazgalı açan subaydı. Koğuşu biraz süzdükten sonra Rüşen ve Mümtaz'ı işaret ederek, "Siz iki avukat, kapıya gelin" diye seslendi. Hemen emre uyup ilerleyen bu şahıslara hitaben, "Bunlar Apocudur, kahrolsun işkence deyip direnenlerdir. Ya size ne oluyor? Ne yaptık ki size? Şimdiye kadar size karışan mı oldu" şeklinde konuştu. Bunun üzerine attığımız sloganlarla subay konuşmasını yarıda kesmek zorunda kalarak mazgalı kapatarak gitti. Şunu da hatırlıyorum, o esnada barikatlar da kurulmuştu.

Direniş boyunca düşman, yoğun ve acımasız bir şekilde her türlü maddi ve manevi işkence metodlarını denedi. Kapıları kırıp hangi koğuşa girmeyi başarabiliyorsa o koğuştaki arkadaşlara kudurmuş köpekler gibi saldırıyor ve yarım saat içerisinde orayı kan gölü haline getiriyordu. Bu türlü fiziki işkencelerle birlikte moral bozucu psikolojik işkence yöntemlerini de sürekli kullanıyordu. Evet karşımızdaki düşman bunu dobra dobra yaparken, içimizdeki düşman ise, bunun bin beterini sinsi sinsi yapıyordu. 30. koğuşta Mümtaz ve Rüşen sürekli PKK sempatizan ve taraftarlarının moralini bozuyor; teslim olmaları için özel ve yoğun bir çaba içine giriyorlardı. Örneğin, "Düşmanın her şeyi var ve güçlüdür, biz ise sadece slogan atıyor ve dayak yiyiyoruz. Göreceksiniz bugün-yarın barikatları kırıp çok kişiyi öldürecekler, kalanların da infazını yakacaklar. Bize tek tip elbise mi giydirmek istiyorlar? Giyelim. Sonra dilekçe verip giymek istemiyoruz deriz. Zaten zorla da olsa giydirecekler. Ki tek tip elbise giymeyi anayasanın bir maddesi olarak koymuşlar. Koskoca anayasayı mı değiştireceğiz? Biz avukatız bu tür şeylerden anlarız. Üstelik buradakilerin çoğu evli-barklı, çoluk-çocuk sahibidir. Bu insanlar kendilerine yazık ediyorlar. Olmaz, böyle direniş olmaz..." gibi moral bozucu konuşmaları sık sık yapıyorlardı. Bu şekildeki konuşmalarıyla bir ölçüde başarılı oldular denilebilir. Çünkü birkaç taraftarın koğuştan çıkıp teslim olmasında bunların önemli rolü oldu.

Barikatların 17. gününde idare, kolordudan aldığı bir emri kapı mazgalından okuyarak bize duyurdu. Emirde, "Yarına kadar barikatları kaldırmazsanız içeriye sis bombaları, göz yaşartıcı bombalar vs. atıp içeri gireceğiz" biçiminde tehditler vardı. Aynı tehditi bütün koğuşlara yaptılar. Biz ne yaparlarsa yapsınlar kesin direneceğimizi belirttik. Ancak Rızgaricilerde büyük bir telaş başladı. İkidebir kendi aralarında toplanıp dağılıyorlardı. Bunu birkaç kere tekrarladıktan sonra kararlarını yetkili arkadaşlarımıza şu şekilde ilettiler: "Yarına kadar barikatlar kaldırılmazsa, biz örgüt olarak bağımsız tavır takınacağız. Gerekirse gider idare ile konuşuruz..." Bunun tek bir anlamı vardı, idareye örgüt olarak gidip, "Biz teslim oluyoruz" diyeceklerdi. Sonradan duyduğumuz kadarı ile, diğer koğuşlardaki tüm örgütler, 35. koğuşa da böylesine adi bir dayatmada bulunmuşlar. Tahmin ediyorum ki bu ve buna benzer durumlardan dolayı 35. koğuş barikatların kalkması kararını aldı.

Barikatlar kalktıktan sonra idare, bütün koğuşları sinema salonuna, işkence yapmaya ve tek tip elbiseyi giydirmeye götürdü. Bu arada 24. koğuşu götürüp, orada Necmettin BÜYÜKKAYA'yı öldürüyorlar, Mehmet ŞENER'i de komaya sokuyorlar. Bu olayın ardından cezaevinde "Geçmişte 35. koğuşta yatanların hepsini idare öldürecek" biçiminde bir yaygara çıkarıldı. Daha önce DDKD'nin lideri Paşa Uzun 35'te uzun bir süre yatmıştı. Bu söylentiden sonra Paşa büyük bir korkuya kapıldı. Öyle ki birden bire yemekten kesildi, artık eli ayağı tutmaz oldu. Sinema salonuna götürülmemize tahminen iki gün kalmıştı. Dört gün sonra da 3. posta ölüm orucuna girecekti; Paşa Uzun 3. postanın ölüm orucuna gireceği günü bekleseydi, doğal olarak o da bizimle sinema salonuna götürülüp işkence görecekti. Korkudan sinema salonundaki işkenceyi göze almayıp ölüm orucuna gireceğine dair bir dilekçe yazıp idareye verdi. Ve hemen yanımızdan alınıp başka bir koğuşa götürüldü. Üç-dört gün sonra duyduk ki ölüm orucunu bırakmış ve teslim olanların koğuşuna gitmiş; ölüm orucunu bırakmasına ve teslimiyetine havadan sudan bahaneler uydurarak, çeşitli kılıflar bulmaya çalıştığını duyduk.

"Kemaller ve Hayriler gibi ilerdeki günlere hazırdık"

Merhaba dost,

Son iki ay yaşamımızda hareketli dönemlerden biri olarak basına ve kamuoyuna yansıdı. Yaşamımızı birçok yönü ile değiştirmeyi ve adeta yeni bir "ders" vermeyi amaçlayan genelge olayını tüm cezaevleri gibi biz de yaşadık. Biz buna beraberce göğüs gerdik. Burada bu genelgeyi daha tasarı haliyle bizler karşılarken, birçok cezaevi uygulamalarla karşı karşıya kaldı. Buna karşı ve diğer cezaevlerini desteklemek amacıyla 7 Kasım'da süresiz açlık grevine başlamıştık. Bunun öncesinde Eskişehir'den bir grup arkadaş sürgün olarak yanımıza getirilmişti. Bu arkadaşlar açlık grevinin 18. günü yanımıza getirilmişlerdi. Bu arkadaşlar üç günlük bir aradan sonra bizlerle birlikte yeniden açlık grevine başladılar. Yanımıza getirilen Sabri Ok, Rıza Altun, Davut Utkun, Bedri Açıkça ve M. Kaya isimli arkadaşların sağlığı bizlerden daha kötü durumdaydı... Diyarbakır bitirmeden son vermeyeceğimizi, hatta ölüm orucuna başlayacağımızı idareye bildirmiştik. Kesin sonuç almaya hazırlandığımız ve ölüm orucunun önümüzde durduğu böylesi bir durumda, birçok cezaevinde asgari de olsa sorunların çözümü temelinde biz de Diyarbakır bitirdikten sonra buradaki sorunlarımıza çözüm getirilmesi temelinde 25. gününde açlık grevine son verdik. Açlık grevi içinde ortaya çıkan sağlık sorunlarımızı giderebilmek için bizlere çeşitli iğne, ilaç vb. sağlandı. Bir haftadır açlık grevi bitmesine rağmen daha yeni yeni kendimize gelmekteyiz. Vücut zayıflığı, halsizlik vb. dışında ciddi herhangi bir sorunumuz çıkmadı bugüne kadar. Bizlerden daha fazla yıpranan Eskişehir'den gelen arkadaşlar oldu. Onlar bizlerden 15 gün fazla gittiler ve bundan dolayı oldukça yıprandılar. Birçok arkadaş bu sürecin birkaç gün uzaması durumunda yaşamın son sınırlarına yaklaşıyorlardı. Basından izlediğiniz bugünleri, bu sınırlı satırlarla anlatabilmek kuşkusuz olanaksızdır. Bizlerle birlikte içinde insanlık onurunu yitirmemiş ve insanca yaşamdan yana olan binlerce işçi, aydın, öğrenci, esnaf vs. binlerce insanımız, yükselen çığlığımıza duyarlılıklarıyla, çabalarıyla fedakarca katıldılar. Cefakar ve fedakar ailelerimiz her zaman olduğu gibi insanlığa seslerini duyurabilme çabası içindeydiler. Böylesi bir süreci yaşayan bizler, yapabileceklerimizi tereddütsüz ve sabırla yaşama geçirmeye ve zorlu yolculuğa başladık, böylesi bir yolculuğa Kemaller ve Hayriler gibi ilerdeki günlere hazırlandık. Belli bir süreden sonra bizler yalnızca ilk yedi ve dörtlü arkadaşlar olarak bu zorlu ve onurlu yolculuğa hazırdık. İnsanın yaşamına iradesi ile son verebilme kararını alması çok güçlü bir inanç ve kararlılığı gerektiriyor. Bunun büyüklüğünü insan çoğu zaman tasavvur edemez, ama o gün geldiğinde bunu öylesine yaşarki yaşamın anlamını ve ona bağlılığını uğruna ölecek kadar gerekli ve zorunlu görür. İşte sizlere yazamadığım süreçte bunları birçok arkadaş gibi ben de yaşadım. İnancın yıkılmazlığını insan öylesine yalın ve canlı görüyorki, bunu her defasında çelikleştiren insanları görmek ve onlarla yaşamak, bu coşku selinde yürümek, günümüzde insanlarımızın tek yaşam biçimine dönüşmektedir.

Biliyorsun ben yalnızca bu süreçte bunları yaşamadım; yaşamımda karşılaştığım diğer zorluklar ve olumsuzluklardan da söz edeyim. Açlık grevi öncesinde 28 Ekim'de annem evde gözaltına alınmıştı. Basına yansıyan "Güneydoğu operasyonu" ile ilgili olarak, yaşlı annemi de evden almış ve bazı insanlarla yüzleştirmişlerdi. Okuma-yazması olmayan yaşlı bir insanı gözaltına almak, ülkemizde çok olağan bir şey durumunda. Annem kendisine gösterilen birkaç kişiyi zaten tanımıyormuş; içlerinde yalnızca daha önce kardeşim Ali ile birlikte yatan Ömer Galini'yi tanıdığını söylemiş. Yıllarca cezaevinde yatan bir kişi olan bu kişiyi tanıma zaten suç sayılıyormuş. Aynı günlerde sorunlarımızı çözmek için meclise giden ailelerle birlikte olan küçük kardeşim Rahşan da Ankara'da gözaltına alınmıştı. Daha sonra buraya getirmişler ve annemle birlikte serbest bırakıldılar. Annem ve kardeşim bu süre içinde bunları yaşadıkları için oldukça yıpranmışlardı... İnsanların yaşamı ve çabalarının ne kadar fedakarlık ve zorlukla içiçe geliştiğini burada rahatlıkla görebiliyoruz. Emek harcanan bir değerin tahrip olması insana çok acı veriyor. İnsan bazen öylesi şeyleri görüyor ve öylesine bir duyguya kapılıyor ki şunu defalarca söylemekten kendini alamıyor: Bu duvarlar arkasında kalmamalı; yaşama, her hücremle katılmalıyım. Bir insanın kollarını bağlamak, yaşamasını bilmeyenler için önemli değil, ama yaşamayı öğrenenler için büyük bir acıdır.

Buradaki yaşamıma gelince, birçok şeyi yaşadık ama eskisinden farklı bir yönü yok, aynı günlük çabalarım devam ediyor. Yeni arkadaşlar geldiği için biraz da seviniyorum dersem şaşırma. Şu anda günlük gazete, dergi, TV ile zaman geçiriyoruz. Bizlere daha önce daktilo, saz verilmişti. Son günlerde radyo ve teyp verildi. Önceden saat 18.00'de kapanan hücre kapılarımız TV kapanıncaya kadar açık bırakılıyor. Dışardan yiyecek alımı, elektrik ocağı vb. ihtiyaçlarımız karşılanıyor...

Tümümüzün sağlığı ve morali iyi sayılır ve oldukça canlı ve coşkuluyuz.

Satırlarıma istemeyerek son verirken en sıcak sevgi ve saygılarımızı iletir, hasretle kucaklarız.

Hüseyin POYRAZ
8.12.1988
G. Antep Özel Tip Cezaevi

Derken, işkence sırası bizim koğuşa geldi. Koğuş olarak bizi sinema salonuna götürdüler. Orada bütün arkadaşlarımızı bayıltıncaya kadar dövüyorlar ve elbiseleri giydiriyorlardı. Tüm arkadaşlar elbise giymemek için, var güçleriyle direniyorlardı. Slogan atıp, kafalarımızı duvarlara ve kalorifer peteklerine vurarak işkenceleri protesto ediyorduk. Ruşen Aslan bir iki tokat yedikten sonra, hemen elbise giymeyi kabul etti. Mümtaz Kotan ise, çocuğu yaşındaki askerlere "Tamam ağabey beni dövmeyin, istediğinizi yaparım" deyip, bir tokat bile yemeden elbise giymeyi kabul etti. Giydikten sonra da duvarın dibinde ayakta bekleyip, işkence görenleri seyrediyordu. Ve bizim işkence görmemizi, bilinçsizliğimize ve cahilliğimize bağlıyordu. Çünkü ona göre kendisinin dayak yemeden elbiseleri giymesi büyük bir uyanıklılık, büyük bir başarı ve düşmanı kandırmaydı! Bizim ki ise aptallıktı!

Hepimize zorla elbiseleri giydirip, kelepçeleri taktıktan sonra, koğuşa geri götürdüler. Kelepçelerimiz çözülür çözülmez hemen elbiseleri çıkarıp attık.

Rızgari örgütünün bir taraftarı Mümtaz Kotan'a, "Ağabey, neden dayak yemeden elbise giymeyi hemen kabul ettin" diye sorar. Kendisi, "Oğlum enayimiyim ki, dayak yiyeyim. Ben kendim giydim ama onlara da giydirmediler mi? Ve sonuçta hepimiz şu anda birlikte değil miyiz" diyerek kendi taraftarını azarlıyor.

Birkaç gün sonra da idare hepimizi hücreye, 35. koğuşa götürdü. Rızgari örgütünün ve liderlerinin bu yaptıklarına direniş deniyorsa, onları da direnmiş olarak bizimle birlikte 35'e götürdüler.

Cezaevinde Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin ve Ferhatların eylemleri sonsuza dek saygıyla anılacak ve tarihe altın harflerle yazılacak eylemlerdir. Bu tarihsel eylemlerin ardından, idarenin koyduğu kuralları tanımama veya en azından laçkalaştırma ve giderek genel bir direnişe geçme kararı alındı. Artık 14 Temmuz büyük ölüm orucu eyleminden sonra, rahatlıkla denge lehimize dönmüştü denilebilir. Hele hele Eylül 83'ten sonra cezaevi savaş insiyatifi kesinlikle devrimcilerin elindeydi.

Savaş insiyatifinin devrimcilerde olduğu bir dönemde dahi bu şahıslar, böylesine teslimiyetçi, kararsız ve korkakça tavırlar içerisine girdiklerine göre, düşman kurallarının hakim olduğu ve vahşetin kol gezdiği dönemdeki tavır ve davranışlarını sanırım tekrar anlatmama gerek yok. Onu okuyuculara bırakıyorum. Varsın okuyucu onların içine girdiği fiziki ve ruh hallerini gözlerinin önünde canlandırsın.

Canlandırın devrim dostları, canlandırın! Canlandırın ki, göresiniz bunların titrek ve salantılı ruh hallerini. O zaman inanıyorum ki, sırat köprüsünden geçerken tıpkı sonbahar yaprakları gibi, nasıl dökülüp cehennem ateşine (düşman kucağına) yuvarlandıklarını ve o pis yağlarıyla alevi nasıl gürleştirdiklerini hemen göreceksiniz.

Zaten devrimci pratik yol, tıpkı sırat köprüsü gibi ince ve keskin değil midir? Böyle bir yoldan korkup titreyenler geçebilir mi? Hayır!

Mahkemedeki tavırlarına da bir-iki cümleyle değinerek, Rızgari örgütü liderlerinin ağızlarından bu örgütün nasıl ve nenemen bir örgüt olduğunu görelim! Mahkeme heyeti Mümtaz'a, örgüt kurduğunu, devlete karşı geldiğini ve dergi çıkardığını söyler.

Mümtaz; "Biz, herhangi bir örgüt kurmadık. Devlete karşı da gelmedik. Devlete karşı gelenleri siz de biliyorsunuz; karşı gelip de halen rahat durmayanlar 35'tekilerdir. Evet, dergi çıkardığımız doğrudur ama, bunu herhangi kötü bir amaçla çıkarmadık. Sadece, derginin ticaretini yapıyorduk. Yani para kazanmak amacıyla dergiyi pazara sürüyorduk" vb. şeyler söylemiştir.

Evet, dışardayken toplum adına, devrim adına hareket ettiklerini söyleyen ne idüğü belirsiz bu mahluklar, yakalandıklarında ise vebadan kaçarcasına kitlelerden, devrimcilikten kaçıyorlardı. Karanlık köşelerde büzüldükçe büzülüyor ve giderek alçalıp küçülüyorlardı. Pire kadar küçülünce de bir sıçrayışta hemen düşmanın kucağına atlayıvermişlerdir. Mahkemelerde düşmanla yüzyüze geldiklerinde, hayasızca-utanmadan, hem de böbürlene böbürlene tüccar olduklarını söylemişlerdir. Böyle söyleyerek, belki hayatlarının en doğru sözlerini kullanmış, mahkemede samimiyetlerini ifade etmişlerdir.

Hasan

Üzerimizde oynanmak istenen oyunlara karşı duracağız

Adalet Bakanlığı tarafından gönderilen 1 Ağustos Genelgesi, bunun nedenleri, amaçlanan hedefleri ve diğer yönleri daha önceki görüşmelerimizde sürekli olarak sizlere aktardığımız, son iki-üç ayın ana konusuydu.

Bildiğiniz gibi, gönderilen genelgenin pratikte uygulanması her an bekleniyordu. Bu yönde Antep ve Bursa Özel Tip Cezaevlerinde atılan adımlar işkence ve hak gasplarıyla patlak vermiş, aynı yönelim burada da her an beklenir olmuştu.

12 Ekim 1988 günü ise, bu yönelim açıktan yaşandı. O gün sizlerle normal sürede (bu süre Haziran açlık grevinde elde edilen iki saatlik görüş süresidir) görüşümüzü yaptık. Ancak idare bizlere verdiği sözleri açıkça çiğneyerek, bizden bir sonraki postada görüşe çıkan arkadaşların görüş süresini hiçbir açıklamada bulunmaksızın kesti. Görüşün bu şekilde keyfi kesilmesi karşısında görüş yerinin camları ve telefon cihazları kırılarak uygulama protesto edildi.

Aynı gün idare, dışardan ailelerimizin getirdiği yiyecekleri de açıkça almayarak daha önce açlık grevi pahasına kazanılmış bu hakkımızı da açıkça gasp etti.

Görüş günü başlayan saldırı ve hak gasplarıyla cezaevi yönetimi Ağustos Genelgesi doğrultusunda adımlarını yaydan boşalmışçasına sıralamaya devam etti. Ertesi günü (13 Ekim 1988) sabahleyin, daha önce 21 Ocak 1988 saldırısındaki gibi tam donanımlı saldırı güçlerini içeri doldurdular. Yüzlerce silahlı asker tam teçhizatlı, silahlar elde, süngüler namluya takılı vaziyette, yanlarında çevik kuvvet polisleri, bellerinde tabancaları ve coplarıyla, ayrıca da bunlara ek olarak sivil polisler ve de Eskişehir E Tipi Kapalı Cezaevinden seçilerek getirilen gardiyanlar bu vaziyette koğuşlarımıza kadar girdiler. İçerde böyle olurken, dışarda cezaevi çevresi tamamıyla silahlı asker ve çevik kuvvet polislerince kordon altına alındı.

Bütün bu güçler silahlı bir mukavemeti durdurmaya veya savaşa sürülmüyorlardı. Tamamıyla Adalet Bakanının uygulatıcı gönüllüleri olarak ilerliyorlardı.

Böylece Adalet Bakanının iç ve dış tepkiler karşısında "haberim yok, göndermedim" dediği, kendi imzasını taşıyan Genelgesi, gerçek yüzüyle kendini en iyi dile getireceği namlu, süngü ve copların gölgesinde Eskişehir Özel Tip Cezaevinde göstermeye başladı.

İçeri giren asker, polis ve gardiyanlar arama adı altında tüm eşyalarımızı dağıtıp yağmaladıktan sonra, bizlerin yazılı ve basılı tüm kitap, dergi, defter, mektup, iddianame vb. eşyalarımızı, radyo ve teyplerimizi, albümlerimizi, çamaşır iplerini, voleybol ağını, kısaca keyfine göre yağmalarcasına alıp götürdüler. Öyle ki, boş defterler bile alınıp götürüldü.

Arama adı altında bu açık yağma tamamlandıktan sonra yöneticiler silah, cop ve süngüden aldıkları "güç" sonucu olacaktı ki, bu sefer havalandırma süremizi kısıtladılar.

13 Ekim 1988 günü başlayan ve halen devam eden uygulamalarla cezaevi tam bir katliam havası yaşadı. Herkes böylesi bir gerilimi taşımaktadır. Koğuşlarımıza kadar gelen silahlı, süngülü ve coplu asker ve polisin gelişinin ardındaki niyet ortada. En ufak sıradan bir bahaneyle saldırı ve katliam...

İdare uygulamalarında olağanüstü havayı bilinçli olarak devam ettiriyor. İdari işleyiş de bu tarzda sürüyor. Gardiyanlar bloklardaki görev yerlerinden alınarak koridorlara çekilmiş durumda bekletiliyor. Odalar boşaltılarak telefonları da alınmıştır. Dışarda ise silahlı askerler hazır bekletilmektedir. Saldırı ortamı kalkmış değildir ve ne zaman olacağını da kestiremeyiz.

Eskişehir Özel Tip Cezaevinde böylesi açıktan ve haksızca başlatılan bu saldırı karşısında haklarımızı koruyabilmek ve üzerimizde oynanmak istenen katliam oyununu durdurabilmek için; süresiz açlık grevine 16 Ekim 1988 tarihinden itibaren başlayacağız. Hedefimizin temelini ise, bu uygulamalara kaynaklık eden Ağustos Genelgesinin kendisi oluşturacaktır. İnsanca yaşayabilmek için atılan bu adımları durdurmak zorundayız. Bunu sağlayıncaya kadar da eylemimizin ucunda ölümler de olsa sürdürmekte kararlıyız.

Sizlerin de bu açık saldırılara karşı bizlerin eylemiyle bütünleşmenizi ve bu çabalarınızı demokratik kitle örgütleriyle birleştirerek güçlendirmenizi bekliyoruz.

14.10.1988
Eskişehir Cezaevi
Rıza ALTUN

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

Yüksek yaylaları ve gölüyle tanınan bir beldemiz

WAN
(Van)
—III—

FOLKLOR VE GİYSİLER

Van beldemiz zengin folkloruyla da meşhurdur. Tarihi boyunca uygarlıklar alanı olması, onu folklorik değerler bakımından da zengin kılmıştır. Yöre halkı arasında söylenen türkü-mani, halk deyişleri, bilmece vb.'leri yüzyılların birikimi olarak günümüze gelen kültürel hazinedir.

Van beldemizdeki folklorik oyunlar daha çok halay türündendir. Yörede davul ve zurna ile oyunlar çoğunlukla belden ve elden tutularak oynanır. İbzi, Kersani, Şerani, Temi, Nrairanı, Kelekvan, Havasor, Hîrhır, Toycular, Bablekan, Meyrok, Sincani, Dokuzlu ve Teşiyok oyunları en sevilen oyunlardır.

Başkale

Kadın giyimi: Başlarına kofi geçirerek, leçek denilen etrafı oyalı örtülerle sararlar. Gövdede kadife, canfes, yün kumaşlardan yapılmış etekler, geniş ve belden büzgülü fistan (entari) giyerler. Bu entariler simlerle süslüdür. Her kadın maddi olanakları ölçüsünde entarilerini simlerle süsler. Entarilerin altında, ayak bileğine sanat değeri önemli olan gümüş kemerler bağlanır. Entarinin üzerine de çeşitli desenlerin işlendiği yelekler giyilir. Dışarda simle işlenmiş çeşitli renkte çarşaflarla örtünürler. Boyuna ve bileğe renkli boncuklar, maddi olanaklara göre beşibirlikler, altınlar ve gümüş gerdanlıklar takılır.

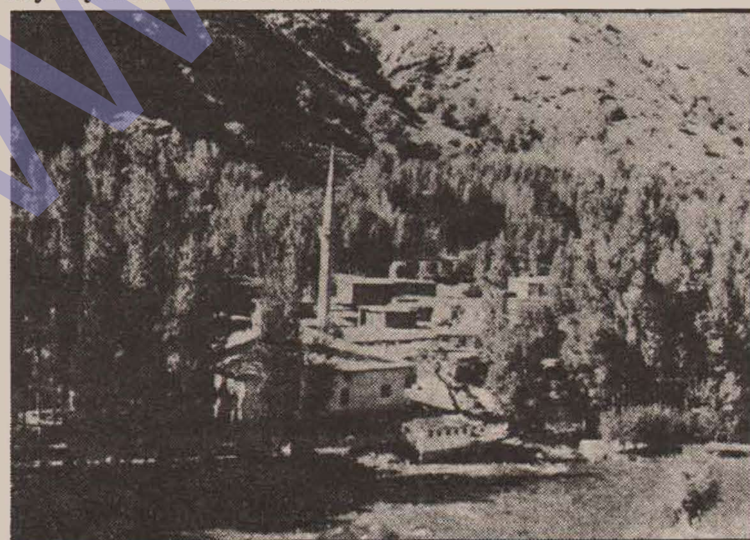
Erkek giyimi: Başa takke takılır ve etrafına da ahmediye bağlanır. Gövdede işlik adı verilen yakasız gömlekler giyilir. Kolları uzun ve düğmeli olan bu gömlekler üzerine yelekler giyilir. Bu yelekler çeşitli motiflerle işlenmiştir. Giyilen şalvarlar yöreseldir. Şalvarlar ağı fazla aşağıya sarkmayacak şekilde bolca paçalıdırlar. Paçaları ve cep ağızları renkli filoş iple ve motiflerle işlenmiştir. Daha çok tercih edilen renk, mavidir. Kışın kadife sako palto ve yerli yünden çeşitli desenlerle işlenmiş çoraplar giyilir. Ayakkabı olarak Van'da yapılan siyah renkli yemeni giyilir.

YERLEŞİM ALANLARI VE NÜFUS DAĞILIMI

Yüzölçümü: 21.823 kilometrekare
Nüfusu: 600.000
Kilometrekare başına düşen nüfus yoğunluğu: 27,5
Yıllık nüfus artışı: 3,099
İlçeleri: Başkale, Çatak, Erciş, Gürpınar, Gevaş, Muradiye, Özalp.
Köy sayısı: 566

Başkale: 1910 yılında Van'a bağlı Hakkari'nin merkeziydi. TC'nin ilanı olan 1923 yıllarında da ilçe oldu. İlçe merkezi İspiriz Dağı'nın eteklerinde kurulmuştur. Kuzeyde Özalp, doğuda Doğu Kürdistan, güneyde Hakkari, batıda Gürpınar'la sınırdır.

Yüzölçümü 2.598, merkez nüfus 12.000, toplam nüfus 36.350'dir. Bu ilçemize bağlı bucak sayısı 2, köy sayısı ise 63'tür. Denizden yüksekliği 2.400 metredir. İl merkezine uzaklık mesafesi 112 kilometre.

Çatak

Çatak: İlçenin kuruluş tarihi yüzyılı aşkındır. İlçe merkezi iki derenin birleştiği dar bir vadi içerisinde kurulmuştur. Doğuda Gürpınar, güneyde Beytüşşebap, batıda Gevaş ve Pervari ile sınırdır.

Yüzölçümü 1.826 kilometrekare, merkez nüfus 2.375, toplam nüfus 19.650'dir. İlçeye bağlı 1 bucak ve 25 köy vardır. Denizden yüksekliği 1.512 metredir. Van merkezine uzaklığı 82 kilometredir.

Gevaş: Bu ilçemizin kuruluşu M.Ö. yıllara kadar dayanmaktadır. Urartular, Van çevresine yerleşmeleriyle birlikte, Gevaş ilçesini de bir yerleşim alanı olarak kullanmışlardır. İlçe merkezi Artos Dağı eteğinde ve Van Gölü'nün sahilinde kurulmuştur. Güneydoğuda Çatak ve Pervari, batıda Hizan ve Tatvan, kuzeyde Van Gölü ile sınırdır.

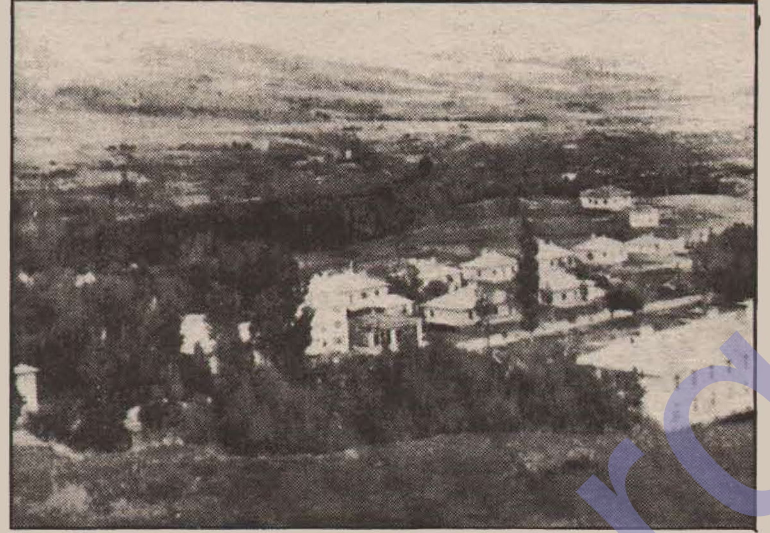
Yüzölçümü 1.201 kilometrekare, merkez nüfus 7.400, toplam nüfus 39.250'dir. İlçeye bağlı 1 bucak ve 48 köy vardır. Denizden yüksekliği 1.770 metredir. Van merkezine uzaklığı 40 kilometredir.

Erciş: Erciş ilçesinin de tarihi epey eskilere dayanmaktadır. 18. Yüzyılda Van'da bir beyliğin 14 sancağından biriydi. 1900'ler sonrası ilçe olan Erciş, Sulu Ova denilen bir düzlükte kurulmuştur. Van Gölüne 5 kilometre uzaklıktadır. Doğuda Muradiye, kuzeyde Diyadin, Güneyde Van Gölü ile sınırdır.

Yüzölçümü 2.115 kilometrekaredir, merkez nüfus 29.582, toplam nüfus 73.570'dır. Denizden yüksekliği 1.750 metredir. İlçeye bağlı bucak sayısı 2, köy sayısı ise 81. Van merkezinden uzaklığı 95 kilometredir.

Gürpınar: Bu ilçemiz son olarak 1954 yılında bugünkü yerine nakledilmiştir. Daha önceleri 1936 yılında şimdiki Kirgeçit bucağının merkezinde kurulmuştu. Gürpınar merkezi Havasor Ovası'nda kurulmuştur. Güneyde Hakkari, doğuda Başkale, kuzeyde Özalp ve Van merkezi, batıda Van Gölü, Gevaş ve Çatak'la sınırdı.

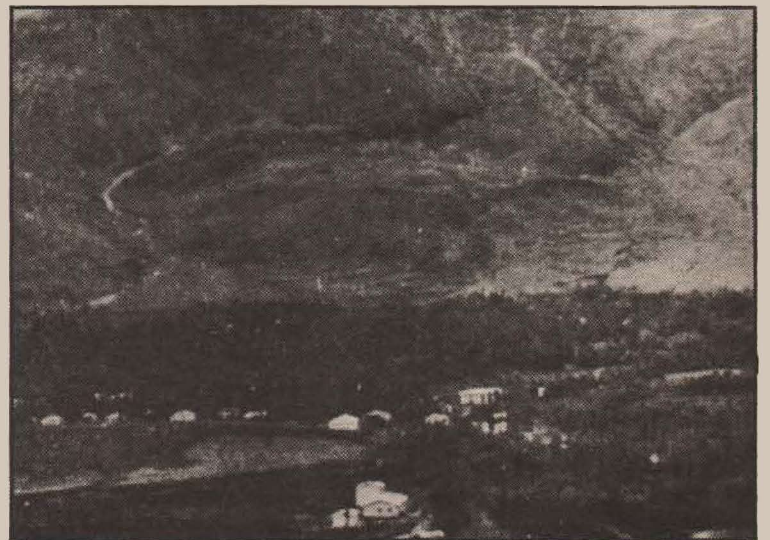
Yüzölçümü 4.063 kilometrekare, merkez nüfus 3.500, toplam nüfus 40.000'dir. İlçeye bağlı bucak sayısı 3, köy sayısı ise 64'tür. Denizden yüksekliği 1.740 metredir. Van merkezine uzaklığı 21 kilometredir.

Muradiye

Muradiye: Bu ilçemizin de tarihi epey eskilere dayanmaktadır. 17. yüzyılda Van'daki bir beyliğin birkaç sancağından biridir. Ve bu dönemdeki adı Bargiri'dir. Osmanlıların işgali döneminde ilçe olur. İlçe merkezi doğuda Piraşit, batıda ise Ahurik dağları arasındaki vadinin Van Gölü'ne doğru açılan sırtı üzerinde kurulmuştur. Kuzeyde Ağrı, doğuda Doğu Kürdistan, güneyde Van merkezi ve Özalp, batıda ise Erciş ve Van Gölü'yle sınırlı.

Erciş

Yüzölçümü 2.596 kilometrekaredir, merkez nüfusu 11.350, toplam nüfusu 63.250'dir. İlçeye bağlı bucak sayısı 1, köy sayısı ise 102'dir. Denizden yüksekliği 1.735 metredir. Van merkezine uzaklığı 82 kilometredir.

Gevaş

Özalp: Bu ilçemiz 1869 yılında Mahmudiye adıyla bugünkü Saray bucağının bulunduğu merkezde kurulmuştur. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra, 1948 yılında ilçe merkezi bugünkü yerine taşınmıştır. Karakkallı adlı düzlükte kurulmuştur bugünkü merkezi. Ve Özalp ismini bu yıllarda almıştır. Doğuda Doğu Kürdistan, kuzeyde Muradiye, batıda Van merkezi, güneyde ise Gürpınar ve Başkale ile sınırdır.

Yüzölçümü 2.380 kilometrekaredir, merkez nüfusu 4.500, toplam nüfusu 50.250'dir. İlçeye bağlı bucak sayısı 2, köy sayısı ise 77'dir, Denizden yüksekliği 2.100 metredir. Van merkezinden uzaklığı 64 kilometredir.

ULAŞIM

Van beldemize birçok yönden ulaşım sağlanabilir. Kürdistan'a açılan yol güzergahlarında bir konaklama merkezidir. Batının doğuya veya doğunun batıya açılan kapısı rolünü oynaması, gerek tarihteki uygarlıklar ve gerekse Türk sömürgecileri için büyük öneme sahiptir. Bu nedenle birçok yönden ulaşım götürülmüştür. Bir de Hindistan'a kadar uzanan transit yolunun üzerinde bulunması, Van beldemizin önemini daha da artırmaktadır. Kara ve havayollarıyla ulaşım sağlanmaktadır.

Kürt küçük-burjuvalarının yeni "Kâbe"si: Ankara

Talabani ve Kassumlu işbirlikçilik kartlarını daha açık oynamaya başladılar

Otonomi çizgisinin işbirlikçi ve uşak karakteri son dönemlerde hız kazanan birtakım gelişmelerle her gün biraz daha netçe gözler önüne seriliyor. 8 Aralık 1988 tarihli **Cumhuriyet** gazetesinde yeralan bir haber bu çizgi sahibi Kürt küçük-burjuva örgüt liderlerinin ibret verici konumları ve planları konusunda çarpıcı bir belge niteliğindedir.

Habere göre, Sosyalist Enternasyonal Toplantısına katılmak üzere Paris'e giden İran-Kürdistan Demokrat Partisi lideri **Abdurrahman Kassumlu** ile Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) lideri **Celal Talabani**, Cumhuriyet gazetesi muhabiri **Sabetay Varol** ile yaptıkları söyleşilerde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin silahlı savaşımla değil, "siyasal çözümlerle" sonuç alabileceğini iddia ediyorlar.

Sözü edilen "siyasi çözümler" ise, Partimizin çeşitli yazılarında değerlendirdiği işbirlikçilik ve TC ile ortaklaşa Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin boğulması planlarının geliştirilmesi noktasında düğümlenmektedir. Ortaya konulan ve Partimizin tahlillerinin doğruluğunu en net bir biçimde kanıtlayan değerlendirmeleri bizzat sahiplerinin ağzından dinleyelim:

Cudi Dağı'nda ARGK gerillalarının sömürgeci orduya indirdikleri büyük darbeden sonra kızışan savaşla ilgili görüşü sorulan Abdurrahman Kassumlu şunları söylüyor: *"Ben on yıldır dağda savaşıyorum. Bu yüzden savaşa karşıyım. Başkaları adına konuşmak istemem, ama daha önce de söyledim. İran, Irak ve Türkiye arasında en çok demokrasi Türkiye'de var.* (abç) *Ben onların (PKK) yerinde olsam demokratik mücadeleyi geliştirmeye çalışırdım."*

Evet, Kürt küçük-burjuvazisinin sosyal-demokrasi patentli "siyasal çözümü" işte bu sözlerde tüm netliğiyle dile getiriliyor. ABD'nin "Kürdistan'a evet, PKK'ye hayır" sloganının en temel dayanakları kendi ağızlarıyla bu politikanın piyonları olduklarını itiraf ediyorlar. ABD ve Avrupa sosyal-demokrasisinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tasfiye amacıyla piyasaya sürdüğü plan da, silahlı savaşımın durdurulması ve "demokratik yollarla", yani parlamentoyu zorlayarak Kürtlere kültürel özerklik elde edilmesini ve böylece Kürt sorununun emperyalizm ve sömürgecilik lehine en az kayıpla sonuçlandırılmasını öngörüyor.

Talabani de aynı muhabirle yaptığı görüşmede Kassumlu ile aynı görüşleri paylaşıyor ve Kürt sorununa "siyasal bir çözüm" dışında çözüm olamayacağını ileri sürerek şöyle diyor: *"Dünya detanta gidiyor. İki süper güç tüm bölgesel sorunların çözümünden yana. Kambuçya, Namibya, Angola, Afganistan, Kıbrıs, tüm sorunlar çözülürken Kürt sorunu neden çözülmesin?"* Ve Kürt sorununun çözümü için TC'ye akıl veriyor: *"Türkiye, Kürt asıllı milletvekillerini toplayarak onları muhatap almalı. Onların önereceği şekilde sorunu çözmeli. Kültürel hakları tanımalı. İspanya örneğine bakın. Kültürel haklar tanınınca, ayrılma yanlısı azınlıklar tecrit oldu. Türkiye'de Kürtler haklarına sahip olursa ve Irak ve İran'daki Kürtleri Türkiye'ye büyük sempati besleyeceklerdir. Bu da Türkiye'nin sınırlar ötesinde bir güvenirliğe sahip olması anlamına gelir.* (abç)"

Talabani, Türkiye için çizdiği stratejiyi salt bu noktada da bırakmayarak daha sonrası için de perspektifler sunuyor. *"Musul konusunu ancak bundan sonra düşünebilirsiniz"* diyerek, *"Ben Kürtlerin yaşadığı tüm bölgenin Türkiye tarafından işgal edilmesini tercih ederim. Hiç olmazsa tek bir hükümetle muhatap olurum."* şeklinde sonuçlandırıyor sözlerini.

Bütün bu sözlerden, emperyalizmin Kürt küçük-burjuva hareketlerinin de aktif desteği ile Kürt sorununu "çözüme bağlama" yolunda yapmak istedikleri netçe ortaya konuluyor. Plana göre, her şeyden önce elbirliği ile PKK savaştan alıkonmaya çalışılacak; teşhir ve tecrit edilerek imhaya veya teslimiyete zorlanacaktır. Bunun için de, PKK'nin Kürdistanlı kitleler içindeki etkinliği kırılmaya çalışılacaktır. Bu etkinliğin kırılması ise, Kürtler üzerindeki uygulamaların sivri yönlerinin törpülenmesine bağlıdır. Yani, Kürtlerin varlığı tanınmalı, kültürel birtakım haklar verilerek onlara şirin görünülmeli ve böylece, *"Ayrılma yanlısı azınlıklar* (siz bunu PKK diye anlayın, bn.) *tecrit edilmelidir."* Bu yapıldığında, hem otonomi yanlısı Kürt küçük-burjuva reformistleri alacakları parsa karşılığı sömürgeci TC ile uzlaşacak ve hem de halk kitlelerini efendilerinin peşine takıp onlara karşı minnet duygularıyla dolduracaklardır. Üstelik, Türkiye "en demokratik ülke" olduğu için, sömürgeci ordusunun nimetlerinden Kürtlerin yaşadığı tüm bölgeleri yararlandırmalı; bunun için de, tarihi boyunca fırsat kolladığı Musul işgalini gerçekleştirip egemenliğini tüm Kürdistan'a yaymalıdır. Bunu yaptığında en büyük onay ve desteği başta Talabani olmak üzere, tüm Kürt küçük-burjuvalarından görecektir.

Kürdistan tarihine dayatılan en büyük ihanet planlarından olan bu planın arka perdesinde ABD ve Pentagon vardır. PKK Hareketi ile imzaladığı ittifak protokolünün daha mürekkebi bile kurumamışken Talabani'nin ABD'ye yaptığı gezi ve ABD yetkilileri ile görüşmesi bu planın Kürt küçük-burjuvalarınca da onaylandığının ilk işareti oldu. Daha sonraki gelişmeler kamuoyunun gözleri önünde bir bir cereyan etti ve halen de etmektedir. Güney Kürdistan'da, İran-Irak savaşının hemen ardından yaşanan dram, yüzbinlerce Kürdün TC'nin pençeleri arasına teslim edilmesi ve ardından tüm işbirlikçilerin ağızbirliği etmişçesine TC'nin "insaniliğine" dizdikleri övgüler hep bu planın parçaları olarak gündeme sokuldu. Aynı şekilde, çeşitli Kürt küçük-burjuva örgütlerinin Talabani'nin ABD gezisinin hemen öngününde oluşturdukları, "8'li birlik" ve PKK Hareketine dayatılan son tasfiyeci provokasyon bu planın diğer parçalarını oluşturmaktadır. Avrupa çapında başta F. Almanya olmak üzere çeşitli emperyalist ülkelerce Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı açılan savaş da bu planı tamamlayan, onun başarısının yolunu açmaya çalışan çabalardır.

Partimizin çeşitli değerlendirmelerinde çok önceleri vurguladığı, Kürt küçük-burjuva ve ilkel-milliyetçi işbirlikçilerinin eninde sonunda soluğu Ankara'da alacakları belirlemesi bugün pratik bir gerçeklik olarak karşımıza çıkmaktadır. Bugüne kadar Bağdat ve Tahran'a yüz süren, her iki başkent arasında ihanet mekikleri dokuyan bu güçler, bugün yönlerini Ankara'ya çevirmiş; bu yeni "Kâbe"lerine yüz sürmeye başlamışlardır. Bu şüphesiz ki, Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin ortaya çıkardığı bir gelişmedir. Bugüne kadar tüm uşaklıklarına rağmen Tahran ve Bağdat'tan istediklerini elde edemeyen bu uşaklar güruhu, bugün emperyalizm ve sömürgeciliğin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderi PKK karşısında içine düştüğü çıkmazdan yararlanmaya ve bu temelde otonomi hedeflerine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı düzey ile emperyalizm ve sömürgeciliğin Kürdistan'dan söküp atılmasına ve bağımsız Kürdistan'a giden yolun açılması, bu güçlerin bir can simidi gibi emperyalistlerin ve sömürgecilerin imdadına koşarak, bağımsızlık mücadelemizin boğulması karşılığında otonomi taleplerini gerçekleştirme çabasına girmelerine yol açmıştır. Bunu yaparken de öylesine alçaklaşmaktadırlar ki, bugün Kürdistan halkına kan kusturan ve diğer parçalardaki halkımız üzerinde de Demoklesin kılıcı gibi sallanmakta olan Türk ordusuna işgal davetiyeleri çıkarmakta; demokratikliği Avrupa'nın en tutucu çevrelerinde bile tartışma konusu olan TC'yi "en demokratik ülke" olarak nitelendirmekte ve PKK'yi nasıl tecrit edip mücadeleyi durdurabileceğinin yollarını öğütlemektedirler. Ancak bu güçlerin böylesine alçalmaları bile, TC'yi yeterince yumuşatmaya yetmemekte; bunların ruhlarını çok iyi tanıyan sömürgeciler daha da fazla alçaltıp hesabı kendi lehine en fazla kârla kapatmak için kendisini ağıra satmaktadır. Nitekim, Sosyalist Enternasyonal Toplantısında görüşmek için peşinden koşturup durdukları SHP Başkanı Erdal İnönü, kendilerine bekledikleri ilgiyi göstermemiştir. Bu, sömürgecilerin bu güçlerle ilişkiye geçmekten yana olmadığını göstermiyor elbetteki, ancak uşaklıkta sınır tanımayan Kürt küçük-burjuvalarının zayıf noktalarını çok iyi tanıdığını ve ondan sonuna dek yararlanmak için planlar yapıldığını göstermektedir.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz Kürdistan tarihinde öylesine büyük gelişmeler yaratmıştır ki, bu gelişmeler bağımsız ve özgür bir Kürdistan'a giden yolda en büyük kazanımlar olmaya hak kazanmıştır. Şüphesiz ki, bu kazanımların en başında geleni de, onlarca yıldır halkımızın gözünü bağlayan, kendilerini ustaca kamufle ederek Kürdistan halkının önderi olduklarını iddia edenleri, gerçek konumları günyüzüne çıkarmış olmasıdır. Ulusal kurtuluşçu saflar ile işbirlikçilik saflarının netleşmesi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin zaferine giden yolda en büyük kazanımdır PKK, bütün bu güçleri tüm maskelerini indirerek gerçek yüzleri ile açığa çıkmaya zorladığı için gururludur. Kürdistan halkına sunduğu en büyük armağanlardan biri olan bu gelişme, kesin zaferi daha da yakınlaştırmıştır. Bu noktada biz, sözkonusu açıklamalarıyla Kassumlu ve Talabani'nin TC'ye yardımcı olmadaki çırpınışlarının kendi sonlarını yakınlaştırdığını, ancak PKK'nin silahlı savaşımı daha da yükselterek onların ve tüm efendilerinin oyunlarını boşa çıkarmakta olduğunu belirtebiliriz. Bu güçler, pratiğin yüzlerce kez mahkum ettiği mantıkları ile, bırakalım PKK'ye akıl vermek, kendi kendilerini bile kurtaramayacakları gerçeğini bir an bile unutmamalı; girdikleri işbirlikçilik batağında boğulmak istemiyorlarsa Kürdistan halkı karşısında özeleştiri vererek, en azından bu halkın gerçek öncülerine saygılı olma gücünü göstermelidirler.

Kürt liderler 'temas' peşinde

SABETAY VAROL

PARİS — Sosyalist Enternasyonal Toplantısı için Paris'te bulunan İran Kürdistan Demokrat Partisi lideri **Abdülrahman Kassumlu** ile Iraklı Kürt lider **Celal Talabani**, Kürt sorununa **"siyasal çözüm"** bulunması gerektiğini savundular. Türkiye'nin Cudi Dağı'nda üç gün önce meydana gelen son çatışmayı değerlendiren Talabani ve Kassumlu, **"Biz Türkiye'de olsaydık demokratik mücadeleye ağırlık verirdik"** dediler. Şam ve Tahran'dan Bağdat'a karşı destek gören Celal Talabani, Paris'e Saddam rejiminin ve kimyasal silahların kullanımının kınanması için gelmişti. Daha doğrusu, gerek Talabani, gerekse Kassumlu Sosyalist Enternasyonal toplantılarının müdavimleri arasında sayılabilirlerdi. Ancak bu gelişleri, İran-Irak savaşının sona ermesinden sonra ortaya çıkan durumla ilgili yeni temas arayışlarını yansıtıyordu.

Dr. Kassumlu'ya Cudi Dağı'ndaki çatışma ile ilgili görüşünü sorduğumuzda, **"Ben on yıldır dağda savaşıyorum. Bu yüzden savaşa karşıyım. Başkaları adına konuşmak istemem, ama daha önce de söyledim. İran, Irak ve Türkiye arasında en çok demokrasi Türkiye'de var. Ben onların (PKK) yerinde olsam demokratik mücadeleyi geliştirmeye çalışırdım"** şeklinde konuştu. Kassumlu daha sonra, Madrid'te iki ay kadar önce bir toplantıda yaptığı bir konuşmadan bir bölümü gösterdi. **"Bakın burada neler demişim? Kaldı ki, bu toplantıda Türkler de yoktu. Hoşlarına gitsin diye konuşmuş olamam."** Kassumlu'nun konuşmasında Türkiye'yi ilgilendiren pasaj aynen şöyle:

"Türkiye, Avrupa ve demokrasi kartına oynuyor. Şimdiki yöneticilerinin çekingenliğine rağmen, Türkiye'de yaşayan Kürtlerin ulusal haklarını ve kimliğini tanıma durumunda kalabilir. Onlar da, yasal olanaklardan faydalanarak taleplerini kabul ettirebilirler. Oysa Ortaçağ despotizminin egemen olduğu İslam cumhuriyetinde Kürtler kimlik ve özgürlüklerini savunmak için silahlanmaya mecbur bırakıldılar."

Celal Talabani ise bölge çapında Kürt sorununa siyasal bir çözüm dışında çözüm olamayacağını savunuyor. **"Bu sonuca nasıl vardınız?"** sorumuzu Talabani, **"İçinde bulunduğumuz koşullarla"** şeklinde yanıtlıyor. Talabani şöyle devam ediyor: **"Dünya detanta gidiyor. İki süper güç tüm bölgesel sorunların çözümünden yana. Kampuçya, Namibya, Angola, Afganistan, Kıbrıs, tüm sorunlar çözülürken Kürt sorunu neden çözülmesin?".**

Talabani, Abdülrahman Kassumlu ile farklı ittifaklara sahip olduğunu, ancak sorunun barışçı yoldan çözümü konusunda görüş birliği içinde olduğunu da belirtiyor. Kassumlu şöyle diyor: **"Bakın Iraklı Kürtlerin Irak hükümetiyle barış yapması, kimyasal silahların kullanımından sonra çok zor hale geldi. Biz İran'da on yıldır savaşıyoruz. Ama köyleri topluca imha gibi bir durumla karşılaşmadık. Ankara da bu sorunu bir an evvel çözmelidir"** diyor.

Her iki gerilla liderine **"Ama nasıl?"** sorusunu soruyoruz. Celal Talabani **"Kürt asıllı milletvekillerini toplayarak onları muhatap almalı. Onların önereceği şekilde sorunu çözmeli. Kültürel hakları tanımalı. İspanya örneğine bakın. Kültürel haklar tanınınca, ayrılma yanlısı azınlıklar tecrit oldu. Türkiye'de Kürtler haklarına sahip olursa, Irak ve İran'daki Kürtler Türkiye'ye büyük sempati besleyeceklerdir. Bu da Türkiye'nin sınırları ötesinde bir güvenirliğe sahip olması anlamına gelir"**diyor.

Talabani daha da ileri giderek **"Musul konusunu ancak bundan sonra düşünebilirsiniz"** diye ekliyor. Celal Talabani, **"Ben Kürtlerin yaşadığı tüm bölgenin Türkiye tarafından işgal edilmesini tercih ederim. Hiç olmazsa tek bir hükümetle muhatap olurum"** diyerek kafasında oluşturduğu hipotezler hakkında ip uçları da veriyor.

Sosyalist Enternasyonal toplantısında Erdal İnönü ile temas kurmaya çalışan Dr. Kassumlu'ya **"İnönü'ye neler söylemek istediniz?"** sorusunu yöneltince yanıtı şöyle oldu:

"İran rejimi, gerek PKK'ya arka çıkıyor gerekse Türkiye'de İslamcı bir hareket beslemeye çalışıyor. Ortak sınırımız var. İster istemez sınırın iki yanında şu veya bu şekilde ilişkiler oluyor. Bunları sistematize edelim, dedim." Talabani ise İnönü'nün kendisiyle konuşmaktan kaçındığını belirtti. Ortaya çıkan yeni koşullarda her iki Kürt liderin yeni temas arayışları içinde olduğu, temas hedefleri arasında Ankara'nın da yer aldığına hiç şüphe yok.

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Postfach: 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG. - Bonn
Konto Nr.: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya	3.00	$	Hollanda	3.00	hfl.
Avusturya	18.00	s.	İngiltere	0.80	£
Belçika	60.00	bfr.	İsveç	6.00	skr.
Danimarka	8.00	dkr.	İsviçre	2.50	sfr.
Fransa	6.00	ff.	Norveç	10.00	nkr.

Metelokên Kurdi

Ruyê reş ne hewceyê heniyê ye!

ÇAND • PÎŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde bir gün

ŞAFAKTA İLK HAYKIRIŞ

Burası Mahsum Korkmaz Akademisi... Dağların ve kayalıkların çevrelediği şirin bir belde... Her şeyi elinden alınmış ve yok olmanın eşiğine getirilmiş olan Kürdistan halkının kalbi bir yönüyle de burada atmaktadır. Hatta tüm Ortadoğu halklarının kalbi burada atıyor dersek daha da yerinde olur. Çünkü; iyiye, güzele, doğruya ve yeniye ilk adımlar şimdi burada atılmaktadır.

Kürdistan halkının ölümsüz önderi AGİT yoldaşın adını taşıyan Mahsum Korkmaz Akademisi, sıradan akademik ilişkilerin sürdürüldüğü bir kurum değil. Çağdaş uygarlığın en ileri bilimi olan bilimsel sosyalist öğretinin kavrandığı bir yerdir. Geleceği kurtaracak ve yaratacak olan önderlerin eğitildiği Parti okulumuzdur. Devrimci ahlak, özveri, cesaret ve fedakarlıktan daha üstün meziyet olamaz. İşte bütün bunlara insan devrim okulunda kavuşmaktadır. Şüphesiz ki, günümüzde birçok parti, cephe veya devlet böylesi önemli adımlar atmışlardır. Hatta bizden yüzlerce yıl önce atanlar var. Üstün bir gelenek ve yığınla tecrübelere de sahip olabilirler. Hatta çağın en son tekniğini de devreye sokmaktadırlar. Nihayet onlar daha çok aynı kalıplardan çıkmış ve belli bir noktada yoğunlaşmış insan tipleri ortaya çıkarmaktadırlar. Mahsum Korkmaz Akademisi'nin ayırt edici özelliği de buradadır. Geleceğe yönelmede pratiğin her yönüne hükmedici insanlar yetiştirir. Halkı için yaşayan ve ölen, direnişin en görkemlisini göstermeye hazır komutanlar buradan mezun olurlar.

PKK'nin bilimsel sosyalist ideolojisinin yol göstericiliğinden hareketle sürdürülen eğitim, doyurucu ve yetkinleştiricidir. Doğru siyasal çizgiden kaynaklanan devrimci savaş çizgisini uygulamak yetkin insanların işidir. Bu açıdan her şey geliştirici ve yüceleştiricidir. Politik çizginin kavratılmasının yanısıra, devrimci savaş sanatı, devrimci ahlak ve kültür, kişilikte yetkinleşme, örgütleyicilik, üslup ve hitap, kondisyon vb. yığınla şeyi kavramak için her şey mevcut. En önemlisi de, devrimci mücadeledeki sapmalar ve bu sapmalara karşı mücadeledeki rolün kavranması yönündeki büyük önemi...

Her şey, çok yönlü tartışmalar sonucu kavranmaktadır. Otorite ve uyum, disiplin vb. her şey gönüllü istek ve çabanın ürünü olduğu için bu alanda da soylu adımlar atılmıştır. Doğal olarak, soylu davanın neferleri ve giderek önderleri olmak büyük bir çaba ve emek gerektirir. İşte karşımızda duran gerçeklik de budur.

Savaş olayı, Kürdistan toplumu açısından başlıbaşına bir yaşam biçimidir. Hayatın her alanında bir savaş içerisinde olmakla karşı karşıyayız. Doğal olarak buna en çok hazır olması gerekenler devrimcilerdir. Bu savaşın düz hatla çekilmiş cephesi yok. Basitten karmaşığa doğru uzanıp gider. Bu savaşın ilk alanı Mahsum Korkmaz Akademisi'dir. Savaş yeni ile eski arasında kıran kırana sürer. Bu savaş kişinin kendi eksik ve yetersiz yanlarına, daha doğrusu sınıfdışı etkilemelerine karşı verdiği mücadeledir. Ki, savaşta üstün yetenek sahibi olmak; en önemlisi de, Partiye gerçek katılımı sağlayarak taktik önderliği temsil etmek olayı büyük öneme sahiptir. Partimizin devrim okulunda bunları elde etmemek için hiçbir neden yok. Çünkü, her şey insanlığın yetkinleştirilmesi ve yüceleştirilmesi için programlanmıştır. Her şey başarılı devrimciliğin yaratılması uğruna kazanılmıştır. İşte bu kazanç bugün, bağımsız ve özgür Kürdistan'ı yaratacak güçte ve yetenektedir. Şimdi Akademi'deki bir günlük yaşamı izlediğimizde gerçekleri daha açık ve net olarak göreceğiz. Böylece devrimci coşkunun kaynağından çıkan direnişçilerin geleceğe sarsılmaz güvenle yürüdüklerine şahit olacağız.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde hareketlilik şafakla birlikte başlar. Herkes günün zengin ve olumlu programıyla coşkulu bir günle yaşamanın hazırlığına başlar. İşte bugün de aynı coşku ve hareketlilikle kalktık. Şimdi içtima (toplanma) sahasındayız ve devrimci sorumluluk doğrultusunda saflar oldukça düzenli. Bütün komutan adayları yeni bir günü karşılamak ve yeni deney ve tecrübeler kazanmak için adeta tetikteler. Yerde kar var. Birkaç gün önce yağan kar yer yer erimiş ve sabahın alaca karanlığında dağlar ve kayalar da alaca renge bürünmüş. Biraz önce ayak seslcriyle dört yandan gelen gıcırtılar, adeta sessiz dünyayı yırtıyor ve hareketli yaşamı hakim kılmaya çalışıyor. Fakat o ne? Birdenbire tekrar çöken bir sessizlik. Ama farklı bir sessizlik bu. Bütün arkadaşların yürekleri tek yürek gibi

Akademi'de askeri eğitim

atıyor ve sanki en büyük harekata hazırlanmış gibi bir gerilim yaşıyorlar. Bütün dikkatler komutan arkadaşta ve ilk komutta! Derken, yükseliyor komutan arkadaşın sesi:

"Eğitim taburu dikkat!"

Evet, şimdi herkes pür dikkat kesilmiş; tarihin ve çağın dayatmış olduğu görevi dile getirmektedir. Bu aynı zamanda şafakla beraber ilk haykırıştır:

"Hazırız, ezeceğiz, fethedeceğiz!"

Şüphesiz ki bu, bugün Kürdistan dağlarındaki haykırışlarla bütünleşen ve onu tamamlayan bir şiardır. Zaten ona ulaşmaya ve onunla bütünleşmeye hazırlanan bir ruhun haykırışını ifade etmektedir. Botan'dan, Serhed'den ve vatanın dört bir yanından gelen yoldaşların özlemleri yine oralardır: Düşmanı yenilgiye uğratmak ve vatanı kurtarmak için bilinç ve fedakarlık ruhuyla yoğrulmak. Buradan vatana devrimin ateşini taşıyacak, ordu kuracaklar. Ve bu orduyu sevk ve idare edecekler. Halkımızın kanayan yarasına merhem olabilmek için. İşte bütün bunlar için örgüt ve eylem adamları olmaya yemin etmişler. Halka ve devrime sözleri var çünkü. Devrime gönül vermişler. İşte bu inanç ve kararlılığın önünde hiçbir engel dayanamaz. Tüm engelleri yıkıp parçalayacaklar. Devrimin iradesi, geri ve haksız olanı yıkmak için çelikten balyozdur. Mahsum Korkmaz Akademisi'nin öğrencileri bu çeliğe su veren ve onunla kaynaşan, aynı zamanda sallayan kesimdir.

Bu sabah yeni bir ustalığa hazırlanıyoruz, azimli ve kararlıyız.

Günün ilk faaliyeti spordur. Bir devrimci sağlam bir bilince sahip olduğu kadar, sağlam bir bünyeye de sahip olmalı. Hele bir de Kürdistan gibi sert bir doğal yapıya sahip olan ülkenin devrimcisi olunacaksa, sporun önemi daha da artmaktadır. Bilinci zinde tutan ve ayaklandıran devrimcinin kondisyonu ne kadar sağlam olursa, o kadar çaba sarfeder ve bıkmak-yorulmak bilmeyen eylem adamı olur. Bundan hareketle yapılan spor başlı başına bir eğitimdir. Bazı şeyler ertelense de, spor ertelenmez bir görevdir.

Bugünkü spor dersimiz yürüyüş. Eğitim taburu yürüyüş kolu halinde harekete geçiyor. İki sıra halinde ve tüfeklerimizle kaynaşmış olarak yürüyoruz. Silah ve bu silaha hedef gösteren bilinç Kürdistan devriminin vazgeçilmez unsurlarıdır. Silaha hakimiyet, vahşi düşmanımızı her koşul altında hezimete uğratmak demektir. Bunun bilincinde olduğumuz için, biz silaha, silah da bize yoldaştır. Yürüyüş kolunun manzarası çok iç açıcıdır. Düğüne gider gibi gidiyor. Adeta sömürgeciyi önüne katıp götürecek olan coşkun bir sel gibi. Tepeleri ve vadileri birer birer aşıyoruz. Ve temsili bir düşman pususuna yaklaşıyoruz. Aniden bir silah sesi ve herkes kaşla göz arasında yatarak mevzi almış durumda. Pusuyu boşa çıkarmak için kademeli geriye çekiliş taktiğine baş vuruluyor. Her şey seri bir biçimde sürüyor. Ve nihayet komutandan emir geliyor: Pusu sağdan ve soldan iki kol halinden aşılacak. Belirtilen noktada da birleşeceğiz. Sonuç başarılı. Ardından yeni bir taktik için, çeşitli gruplara bölünüyoruz. Bazı gruplar belli bir alana ulaşmaya çalışan devrimciler, diğerleriyse iz sürerek onların yerlerini tespit etmeye çalışan temsili düşman birlikleri rolünde. Bütün gruplar başarmak azmi ve heyecanı içerisinde. Çeşitli güzergahlara dağılımlar başlıyor. Bizim grup, önünde bulunan tepeyi aştıktan sonra, sert arazide yürüyüşe geçiyor. İz bırakmamaya özel önem gösteriliyor. Düz bir hat izlemek yerine dolambaçlı ve zikzaklar çizerek yürüyoruz. Tam da bir yokuşu tırmanma noktasına varırken, arkamızdan gelen temsili düşman birliklerinin keşifçisini görüyoruz. Bu durumda yapılacak en iyi şey, onları atlatmak. Pusu kurarak çatışma pozisyonuna da girebiliriz. Fakat bizim için önemli olan, hedefe ulaşmaktır. O halde, biz de harekatımızı ona göre düzenlemeliyiz. Çatışma veya esir alma en son başvuracağımız yöntem olacak. Hemen uygun bir alana geçerek gerekli kamuflajı yaptıktan sonra, onların geçişlerini bekliyoruz. Yerimiz çok elverişli ve hatta stratejik önemde. Temsili bir çatışmada hiç kayıp vermeden düşmanı bozguna uğratabiliriz. Fakat menzile ulaşmak bizim için daha uygun. Nitekim, iz süren birlik bizi geçiyor ve biz de dolanarak yolumuza devam ediyoruz.

Harekatımız başarılıydı. Yavaş yavaş bütün gruplar toplanmaya başladı ve yerlerini aldılar. Bu kez, halkımızın şanlı önderine hep birden söz verildi: **"Bi can, bi xwîn em bi terane ey serok!"** Böylece, günün birinci programı sona ermiş oldu.

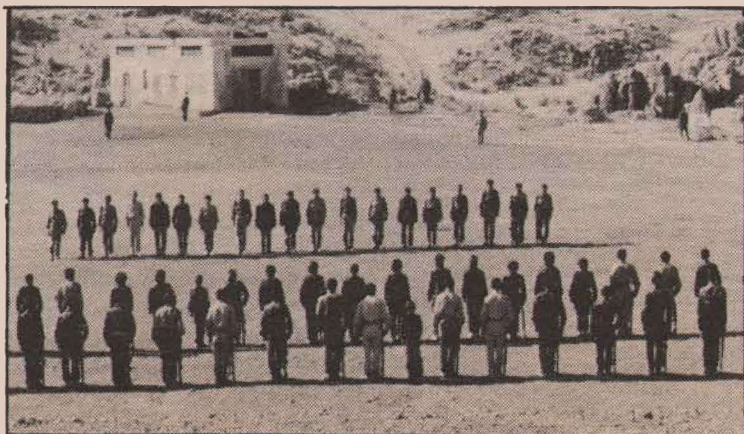
İkinci program siyasi derslerle ilgili. Birinci grubun bugünkü dersi taktik önderlik, ikinci grubunsa ilkel milliyetçilik üzerinedir. Siyasi ders hayati öneme sahip konuları içermektedir. Taktik önderlik dersini veren arkadaş yetkin bir arkadaş ve tecrübelerinden sonuna kadar yararlanacağız. Nitekim ders anlatılırken tüm arkadaşlar can kulağıyla dinliyorlar. Bu derste herkes kendisinin taktik önderliğe olan ilgisini de yansıttı. Yaklaşımın derecesi kavranmış oldu. Ders sona ererken, herkes gelecek pratik mücadelede, Partimizin 11. savaş yılında sıcak mücadele sahasında oynayacağı rolü düşünmekte ve bu konudaki yetmezliklerini aşma uğraşını hızlandırmaktadır.

Programın üçüncü bölümü askeri eğitimle ilgili. Dersin bugünkü konusu suikast. Hem teorik anlatım yapılacak ve hem de pratik uygulamaya geçilecek. Komutan adayları çok heyecanlıydılar. Yarın düşman unsurlara karşı Parti ve halk adına düzenleyecekleri suikastlerin provası tabii ki heyecanlı olacak. Yine gruplara bölünüyoruz. Her grup bir alanda prova yapacak. Temsili düşman güçler hazır durumda. Uzaktan vurmak için keskin nişancılar da, düşman subayını kaçıracak güç de hazır. Mahkum kaçırma grubu ve düşman nöbetçisini etkisiz hale getirecek, lojistik ihtiyacı karşılayacak grup da hazır. Her şey ani ve kararlı olmalıdır. Herkes olay gerçekmiş gibi hareket ediyor. Bazı küçük aksaklıklar dışında her şey başarılı.

Düşmanın elimizden çekeceği var... PKK'nin vuruş tarzını mutlaka uygulayacağız. Bütün dünya buna şahit olacak.

Böylece günün son programı da bitmiş oluyor ve askeri grup yüce öndere sözünü tekrarlıyor: **"Bi can, bi xwîn em bi terane ey serok!"**

Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencilerinden Salih/24.12.1988

Akademi'de yapılan bir tören

Komployek nuh li dijî

Tekoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan

Destpêk di rupela dawî de

nûçeyeka sansasyonal dîsa lerizîn: "PKK, kurê Ugur Reyhan revand! Ugur Reyhan, endamê kargêriya berpirsiyariya rojnameya Tercûman e!"

Şaxên weşanan ên biyanî û rojnameyên Tirkan, bi rojan li ser vê buyerê nivîsîn û hin jî hinde rojname karên xwe berdewam dikin. Ev buyer di rojên dawiyê yên meha Kanûnê de çêbû. Weke eşkere buye, roja 28'ê Kanûnê li Bajarê Genf (Cenevre) li Swîsê kurê xwedîkarxaneyan Ugur Reyhan, ê bi navê Mehmet Reyhan, hundabû û dûre bi telefonê agahî ji bo malbata wî şiyandinê bajarê Stanbolê, ku kurê wan hatiye revandin. Kesên ku wî revandine, di telefonê de gotine, "Em endamên koma tolehildanê yên PKK ne." Piştre biqasî 5 milyon Frankên Swîsî (nêzîkî 6 milyar Lîrên Tirkî) diravên serî xwestine. Piştî vê telefonkirinê, rojnameyên mêtingerên Tirk û pêwist jî berdevkê burjuwaziya yekdest (monopol) rojnameya bi navê "Tercûman", xwestin vê buyerê jî bixin stuyê tevgera PKK. Lewma li du hev, nivîsên rêzerêz weşandin. Mêtingerên Tirk û berpirsiyarên wan endamên MÎT'ê bi lez xwe tevgerandin û xwestin, ku polîsên Swîs derfetên xwe bi dijwarî bitevgirînin.

Di destpêke de PKK, ji bo li alîkî danîna vê komployê, dest bi xebata xwe kir. Berpirsiyariya PKK, agahîyek şiyand ji bo berpirsiyariya rojnameya "Millîyet" li bajarê Amedê. Divê agahdarkirinê de wusa hat gotin: "Di revandina kurê Ugur Reyhan de tiliya PKK nîne. Em bi navê Komîteya Navendî ya PKK vê agahiyê didin we. Stratejiyeka PKK a ronak heye. Li gora vê PKK xebata xwe dike. Rêkxistina me bi dijwarî li dijî livbaziyên bi vê nolê ye, ku kesanî ne û erzan in. PKK xwe bi rojnamevanan mijûl nake. Kî divê pirsê de xeletiyan û şaşiyan bikin, ji hêla rêkxistina me nayin efukirin. Di vê dema dawiyê de, hinde derdor dixwazin her tiştî bixin stuyê PKK. Ji bo reşkirina rêkxistina me, rojname her tiştî dinivîsin. Weke hun dizanin, dixwestin kuştina Olof Palmê jî bixin stuyê PKK. Lê niha xweş derket holê, ku çi tiliya rêkxistina me bi wê buyerê jî nebû. Niha dîsa hinek dixwazin navê PKK bikarbînin. Em dixwazin, ku hun rewşê wusa bizanibin."

Herweha berpirsiyariya PKK li Ewrupa jî, hinde daxuyanî çêkir, bi telefonê û nivîsan agahî gihand weşanan, ku çi karê PKK bi vê buyerê nîne û ev komployeka li dijî PKK ye.

Ev daxuyaniyên Partiya me gihan armancên xwe û komployeka bi xeter hat rawestandin. Kesên ku komplo amadekiribûn, -Mafiya, MÎT, hêzên emperyalîst û mêtinger- dixwestin bi serhişkî polîsên Swîs bişînin ser PKK. Lê polîsê Swîs, li ser hevalên kesê ku hatibû revandin rawestî û dizanî ku ev kes bi xwe, xwe bi karên tarî mijûl dike. Polîsê Swîs, bilî hemû xebatên mêtingeran û rojnameyên wan, wusa gotin, "Di vê buyerê de bi çi awahî tiliya PKK nayê dîtin. Pêwendiyên vê rêkxistinê bi vê buyerê re nîne û nehatiye dîtin." Polîsê Swîs, ji ber êrîşan û xebata Partiyê, necar man ku daxuyaniyeka wusa çêbikin.

Dûre jî bi alîkariya Ugur Reyhan bi xwe, yên Mehmet Reyhan revandibûn hatin girtin û bi vî awahî komployek din giha ronahiyê û hat rûxandin.

ÇI LI PIŞT VÊ KOMPLOYÊ HEYE?

Piştî ku Mehmet Reyhan hat revandin, rojnameya "Tercûman" bi serhişkî xwest, ku vê buyerê bixe stuyê Partiya me de. Lê hinde rojnameyên din, ji ber berjewendên xwe yên reqabetî, hêdî-hêdî destpêkirin, ku naveroka buyerê û çi li pişt heye eşkere bikin. Di encama nivîsanda derkete holê, ku ev tişt xwe digihîne MÎT'a Tirkiyê û hinde hêzên tarî di vî karî de cih girtine. Di encamê de polîsê Swîs wan kesên hatibûn girtin, bi kûrî pirsyar kir û di dawiyê de hinde tiştên enteresant derketin ronahiyê. Berî her tiştî Mehmet Reyhan bi alîkariya bavê xwe hate rizgarkirin, ji ber ku ew wî hinde navan dabû polîs. Ugur Reyhan digot, min van navan ji rojnameyan derxistiye. Bivî awahî diyar bû, ku MÎT'ê vê senaryoyê amade kiriye. Rejîsor jî bazarganê xeyalî, endamê konevaniya Tirkiyê Kemal Horzum bi xwe bû. Di naveroka xwe de ev buyer karê van kesên tarî bû, lê mêtinger ji bo pakkirina xwe û xapandina gelan xwestin bixin stuyê PKK û bi vî awahî vê buyerê biqulibînin buyereka polîtîk. Lê Partiya me vê leyistokê jî di avê de bir.

Ji bona çêtir fahmkirina vê komployê, em dixwazin hinde biran ji rojnameyên mêtingerên Tirk pêşkêşî xwendevanên xwe bikin.

Ugur Reyhan şirîkê Kemal Horzum ê berê bû. Ev herdu kes, tevlî alîkarê müsteşarê MÎT'ê Mustafa Arda û hinde generalên Tirk, di sala 1984'ê de "Şirkete Anonîm BC-Reya Asmanan" damezirandine. Ev şirketa ku hinde tiştên tarî dikir, tevlî buyera firotina çekan jî buye, ku USA firotibû Îranê. Ev buyer bi navê "Skandala Îrangate" tê naskirin. Ev şirket, bi alîkariya CIA çekan digihîne Îranê.

Îroj ev şirket bi navê "ACA Turizm Sanayî ve Ticaret Şirketî" tê naskirin. Şaxekî ve jî, navê wê eve, "Orkan Teknîk Donatim Elektronîk San. ve Tic. A.Ş." Kemal Horzum û herdu kurên Ugur Reyhan, ên bi navên Mehmet û Alî Reyhan şirîkên van firmeyan in. Di parkirina karê de, dubendî di nav wan de çêdibe. Polîsê Swîs jî vê pirsê wusa derxistiye holê. Lê mêtinger dixwestin vî karî bixin Stuyê PKK û bi kevirekê çend çukan bidin erdê. Navê yê, hatî dayin jî Yunus Altinsoy e, ku hevalê Mehmet Reyhan bû û ji bo Kemal Horzum hinde karên tarî birêvedibe.

Ev kesên tarî, berî buyerê bi mehekî xaniyek li Genf kirê dikin. Ji bo cîranên xwe bangeşî dikin ku Kurd in û li her derê dibêjin, "Em Kurd in." Bi vî awahî haziriyên xwe ji destpêkê kiribûn, ku navê PKK tevlî vî karî bikin.

Encam: Mêtingerên Tirk bi vê komployê dixwestin dîsa PKK reşbikin û li pêşiya gelên Ewrupî pîşange bikin. Lê Partiya me bi xebatên xwe û mafdariya têkoşîna xwe vê komployê jî perçiqand. Bê guman, çi komployên qirêj û gemar ên dijminên gelê me, nikarin pêşengê têkoşîna gelê Kurdistanê reşbikin. Serkeftin her demê ya Partiya me û gelê me ye!

Xelekên komployan nikarin mêtingeran û ezbeniyên wan rizgar bikin

Serfirazî wê yê Partiya me û gelê me be!

Kesên ku li Ewrupa pêşveçûnên li ser Têkoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan ji nêzîk ve dişopînin, dizanin ku ev têkoşîn heya niha rastî komployên bi hejmar buye. Dîroka Ewrupa bi komployên li dijî têkoşîna rizgariya neteweyî tijî ye. Em bawer dikin, çi tevger û hêz, biqasî bîzava Têkoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan li Ewrupa neketine bin êrîşan û rastî komployan nabûne. Komployên ku di van salên dawiyê de hatine birêvebirin, bûn sedem ku em dîsa çavên xwe li hemû kirinên li Ewrupa bigerînin. Bê guman "komploya Palmê", komploya ji giştan mezintirîn bû, ku hemû gelên cîhanê tevgerand û bala wan kişand ser şerê ku di navbera gelê me û hêzên emperyalîst û xulamokên wan de tê birêvebirin. Di sala 1986'ê de balyozxana Tirkiye û hêzên polîsî yên Almanya Rojava li bajarê Hamburgê komployek birêvexistibûn. Dûre diplomatekî Almanî li Parîsê hatê kuştin. Di sala dawiyê de jî, dewleta Almanya Rojava komployeka berdewamî pêşvedibe û gelek mirovên me tên girtin. Ev gişt bûn xelekên berdewama komploya Palmê.

Di dawiya 1988'ê û destpêka 1989'ê de jî vê carê, komployek li Swîs û yek jî li Hollanda derketin meydanê. Hinde rojname û weşanên Danîmarka jî nûçê û agahiyên derevîn belavdikin û nîşana komployekê bi me didin sehkirin. Di destpêka sala nuh de li bajarê Swîs bajarê Genf (Cenevre) xwedî-karxaneyekî Tirkan hat revandin û nûçe hatin belavkirin, ku ev ji hêla "Komên tolehildanê yên PKK" hatiye ravandin. Armancên vê komployê bi gelek rengan bûn. Her di wan rojan de li Hollanda guhê yekî, ku karên tarî dikir, hate jêkirin û hinde derdor dixwazin vî karî jî di kontoya PKK de binivisînin. Li kêleka van, li Danîmarka jî hinde rojnane nivîsên germkirina rewşê weşandin û xwestin polîsan bînin ser têkoşîna me. Mirov dibîne, ku li hinde welatên Ewrupî hinde tişt dibin, ku dixwazin Almanya Rojava ji xwe re hînkar bigirin. Ev buyer tev, şanî dikin, ku sala 1989'ê ji bi hinde pêşveçûnên li Ewrupa ji aliyê têkoşîna rizgariya neteweyî ve, avis buye.

Divê em bi taybetî li ser komploya li Swîs û bu gelemperî jî li ser komployên li Ewrupa birawestin, encam û sedemên wan deynin pêşiya çavan, daku em naveroka van êrîşan çêtir bizanibin.

Komployên birêvedikevin, dibêjin me, ku emperyalîzm û hêzên mêtinger, dixwestin di sala 1988'ê de PKK tunebikin. Bê guman tiştên dibin ji berhemên vê rastiyê ne û tev nola xwevedana êrîşa dawî xwe şanî dikin. Weke me berî niha jî gelek caran nivîsiye, di sala 1988'ê de şerekî giran li hemberê hinde hêzan hate bilindkirin û ew jî bi dijwarî êrîşî têkoşîna me kirin. Lê daxwazên hêzên emperyalîst û mêtingeran, negihan encamekê. Şerê li Çiyayê Cudî, bê gotin, serkeftina têkoşîna me, gelek ronî danî holê. Herweha Partiya me dîsa bi serkeftinê dest bi sala yanzdehan a têkoşîna xwe kir. Li hemberê van pêşveçûnan, hêzên dijmin, di warê bangeşiyê de jî binkeftî bûn û ketin nava rewşeka, ku ji bo wan ne baş e. Lewma xwestin bi reya komploya li Swîs, wê îmaja "teroristiya PKK" dîsa zînde bikin û di warê bangeşiyê de, bi veşartina aciziya xwe, hebekî pêş ve bikevin. Lê dîsa binkeftî bûn.

Armanceka bingehîn a vê komployê eve, dixwestin hinde hacet û qoz ji bo "Daweya PKK" a ku li Almanya Rojava wê destpêbike, derxînin holê, daku hêzên emperyalîst van bikarbînin. Bi vî awahî wê bixebitiyan, ku li pêşiya gelên Ewrupî, mafdariya xwe îspat bikin. Emperyalîzma Almanya, dixwaze li dijî 13 welatparêzên Kurd ên konevanî, bi hiceta "di PKK de şaxekî terorîst heye" daweyek li dijî PKK bide destpêkirin. Behsa komên êrîşî yên çêkdarî yên PKK dike û dibêje, azadiyên mirovan tên perçiqandin ûhw. Komploya Swîs jî pîlanekî wusa ziraf bû, ku hinde îspatan ji bo vê îddîayê derxîne holê. Ev komplo bi destê mêtinger û emperyalîsten bi vê armancê hatibû amadekirin. Ne ji ber xwe ye, ku kesên vê komployê bîcihanîne, navê "Komên tolehildanê yên PKK" bi xwe didin. Ev nav bi taybetî hatiye hilbijartin, daku ji bo îddîayên Almanya Rojava xweş bibe hacetek. Her weha azîna revandina kesan jî, ji aliyê domanê ve, dibe komployeka ku bi lez bikeve ber çavê mirovan. Berî ku dadgeh dest bi karên xwe bikin, ev armancên wusa gemar di karvaniyê de tên birêvebirin, daku mirov bên xapandin û rewşa welatperwerên girtî girantir bibe. Hêzên emperyalîst û mêtinger, dixwazin têkoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan û pêşengê wê PKK bi vî awahî reşbikin û nola tevgereka tarî şanî bikin, ku ji bo pere û diravan mirovan direvîne. Lê bilî hemû keftûlaftên heya vê rojê, xeta Partiya me, azînên Partiya me û rastiya pêşengiya Partiya me ya ku girsên gel li dora xwe dicivîne, di karvaniyê de xwe îspat kirine û pêş ve çûne.

Komploya Swîs, ji aliyên demê û armancan, dixwest cihê komploya Palmê dagire. Hemû hêzên dij-soreşê bi salan xebatên xwe kirin, ku komploya Palmê bixin stuyê Partiya me de. Lê weke em tev niha dibînin, yekî Swêdî, ji ber ku mêrkuj ewe, hatiye girtin û bi vî awahî ev komplo bi binkeftina xwediyên komployê dawî bû. Ev ji me re bû îspatek, ku hemû komplo di dawiyê wê bêne jêrvebirin. Piştî ku ruye komployê vebû, prestîja Partiya me mezintir bû û ji aliyê polîtîkî ve xurttir bû. Ji ber vê yekê jî hêzên emperyalîst û mêtinger, ji bo veşartina ketina xwe, dagirtina cihê wê komployê, serî dan komploya Swîsê. Le ev jî bêhtir wan xist nava wê gemara wan û ne tiştek din.

Herweha ev komplo bi armanca, daku dewleta Tirk xwe li Ewrupa xwe hindekî din pêş ve bibe û cihek ji xwe re peyda bike, bikar hat. Belê armancek jî eve. Dixwazin çembera li dora têkoşîna rizgariya neteweyî teng bikin û qada posîdeyên xwe fireh bikin. Bi vî awahî û mafdarî ji bo bikaranînên xwe yên li Kurdistanê biafirînin. Lewma her dixwazin têkoşîna me li ser bingeha komployan mehkum bikin.

Bi komploya Swîsê rastiyek dîsa hat îspat kirin; çi komplo nikarin li dijî Partiya me û têkoşîna gelê Kurdistanê biserkevin! Hêzên emperyalîst û mêtinger wê ji niha û pêve jî, komplovaniyê mîna çekeka mezin bikarbînin. Lê qonaxa têkoşîna me rizgeriya neteweyê me û Partiya me PKK jiyana xwe berdewam bikin!

—Bimirin emperyalîzm, metingerî û paşverûtiya ji her şêweyî!

—Bijî Partiya me ya ku gelê Kurdistan radipirîne!

Hevpeyvînek ji rojnameya "Izvestiya" ya Sowyetî

Di bin sernivîsa jêrê, rojnameya Sowyetî "**Izvestiya**", roja 15. 9. 1988'ê gotarek weşand. Rojnameya "**Izvestiya**", rojnameyeka zimanrewşîn a Yekîtiya Sowyetiye. Heke mirov rastî bibêje, ev cara yekemîn e ku di van 10 salên dawiyê de, gotarek wusa gewre di rojnameyên Sowyetî de li ser pirsa Kurdistanê hatiye weşandin.

Lê ji aliyê din, rojnameyên Sowyetî li ser xebata welatparêzî li Kurdistanê, gelek caran dinivîsin. Pêşemîn di van salên dawiyê de, li ser têkoşîna Kurdistana Bakura-Rojava gelek tê nivîsandin. Ji sala 1980'ê vir ve û bi taybetî ji roja 15'ê Tebaxê vir ve, li ser Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan û livbaziyên wê gelek nivîs û nûçe li Sowyetistanê hatin weşandin.

Gelek mirovên Sowyetê, li ser kiryarên gernas ên ARGK, haydar bûne. Xebatên gelê me, li Sowyetê jî dengê xwe didin. Di warê ajîtasyonê de gelên Sowyetistanê hindekî rind, Kurdan nasdikin. Kurdên welatparêz ên li Sowyetistanê jî, xebitîn ku gelên Sowyetê agahdar bikin. Niha mirovên Kurd ên li Sowyetê jî, kar û barên Partiya Karkerên Kurdistan nasdikin û xebata xwe di reya Partiyê de pêş ve dibin.

Welatparêzên Kurd li Sowyetê

KURD: Duwemrojek zor a pir kevnar

Kurd, Kurdistan û pirsa Kurdî... Di televizyon û radyonên biyanî de, ev gotin, di vê dema dawiyê de gelek tên bihîstin. Di nûçeyên ku ji Tirkiyê ji me re tên de, wusa tê gotin: Li hêla başura-rojhilatê Tirkiyê, gelek Kurdên mişexte yên ku ji Kurdistana Iraqê reviyane, kombûne. Herweha gelek şer û pozberî, di nav şervanên Kurdan û leşkerê Tirkan de derketine. Ji aliyê din jî, ji Baxdadê "efuyeka giştî" ji Kurdan re derketiye; ji wan Kurdên ku li dijî rejîma Iraqê çi li hundurê Iraqê û çi li derveyî Iraqê ditêkoşin. Ew kesên ku niha li derveyî Iraqê ne, giring e ji niha û heya mehekê vegerin welatê xwe.

Ev buyerên jorîn, hiştin ku careka din pirsa Kurdan bêtin bîra mirovan. Li ser pirsa Kurdî, di vê dema dawiyê de, gelek name hatine redaksiyona rojnameya me Izvestiya û xwendevanên me dixwazin, ku em ji wan re, li ser pirsa Kurdî binivisînin. Kengê ev pirs derketiye holê, çawa û ji bona çi, bingeha vê pirşê çiye? Dixwazin bersiva van pirsan bizanin.

Korrespondentê me M. Kojênîkov, **hevpeyvînek bi dîrokvan** Dr. M. A. Gasratiyan, **serokê beşê Enstituya Rojhilat re çêkir. Xuyaye, ku li Yekîtiya Sowyet, ên ku bi pirsa Kurdî mijûl dibin gelek in û gelek nivîsên wan li ser Kurdan hene.**

ROJNAMEYA IZVESTIYA

— Diyar e, ku yek ji wan gelên kevnar li Rojhilata Navîn, Kurd in. Çima sernivîsa wan a dîrokî wusa buye? Rewşa Kurdan vê rojê çawaye?

— Bi rastî, Kurdan gelek şopên mezin di dîroka Rojhilata Navîn de li şûn xwe hiştine. Di nav buyerên vê herême de şopên wan ber çavan in. Kurd, xwediyê çandeka mezin in. Kurdan, ji bona pêşveketina Tirkiyê, Îranê û welatên Erebî çi di warê moralî de û çi di warên wekî din de, gelek kirine.

Dema ku gelên Rojhilatê, di bin pêşengiya şoreşa Cotmehê di sala 1917'an de seriyên xwe li dijî koledaran hildan, yek ji wan gelan Kurd bûn. Lê belê paşê, ji ber hinde sedemên objektîf û subjektîf, Kurd û Kurdistan hatin perçekirin. Niha pirsa Kurdî li Tirkiyê, Iraqê û Îranê dîsa tê holê û dibe pirseka pêwist.

Niha li Rojhilata Navîn, nêzîkî 20 milyon Kurd hene. Ji wan 10 milyon li Tirkiyê, 6 milyon li Îranê, 3 milyon li Iraqê û milyonek jî li Surî ne. Dewletên serdest ji bo dewletên navnetewan dibêjin, ku Kurd wekî Tirkan, Ereban û Farisan xwedî maf in. Lê belê di rastîniyê de, ew Kurdan nasnakin û napejirînin, wek gelekî serbixwe an neteweyekî serbixwe. Mafên Kurdan ên neteweyî di bin nîr û pîkoliyê de ne. Mafê welat ji wan re nayê naskirin. Heya ku ev dewlet, otonomî bi xwe jî, ji wan re mafdar nabînin. Lê em dev ji van tiştan berdin, rastî eve, ku Kurd her demê bê girêdan mane û neteweyekî serbixwe ne. Di vê dema dawiyê de, gelek Kurdên welatperwer bi darê zorê hatin penahber û mişextekirin. Gelek Kurd, li Ewrupa Rojava kar dikin. Lê piraniya wan kar dikin û di ber de jî bi dijwarî ditêkoşin. Rêkxistinên wan ên polîtîkî, navendên zanyarî û çandî hene. Kurdên li Ewrupa, endamên van rêkxistinan in.

Li her welatekî, taybetî pêwistiyeka pirsa Kurdan heye û ev jî xweş tê xuyakirin. Ji ber ku li her welatekî, polîtîkaya rejîman bi şeweyekê ye, rewşa civakî û aborî ya Kurdan jî ketiye nav şêweyeka taybetî. Li her welatekî xebata Kurdan bi rengekî dibe.

— Ma pirsa Kurdî, wê gelek sal din wusa bê veristin bimîne? Çi taybetiya xebata gelê Kurd, ji bo mafê gelê Kurd heye?

— Niha, pirsa Kurdan li Rojhilata Navîn buye pirseka rojenîn (aktuel). Bingeha vê eve, ku dubendî (antagonîzm) di navbera bilindbûna hişyarî û zanabûna neteweyî li cem Kurdan û nerazîbûna rejîmên ku Kurdistan di nava xwe de perçekirine, heye. Ji ber ku ev dewlet, naxwazin ku bizanibin, mafê gelê Kurd ê mafî û dadvanî heye.

Pirsa Kurdî vê rojê, gihaye koçber û gihaneyeka nuh. Di salên 1920 û 1930'an de, şoreşên Kurdî bi serokatiya axan, şêxan û kesên feodal bûn. Serekên eşîran pêşengiya şoreşê dikirin. Lê belê, weke ku em niha dibînin, Kurd ji xwe re partiyên rêzanî (polîtîkî) damezirandine. Ev partî, xwedî bername (program) ne, xebat û daxwaz danîne pêşiya xwe. Gelê xwe bi her awahî diparêzin. Belê ji aliyê din jî, hîn gelek tiştên negatîf jî hene. Weke; dubendî û berberiya (xilafeta) di nava tevgera rizgarîxwaza Kurdistan, dubendiya di navbera partî û komîkên (grubên) Kurdî de.

Giring e mirov, bala xwe ji tevgera rizgarîxwazî Kurdî qut neke, ji ber ku di nav de raman, dîtin, bîr û baweriyên sosyalîzmê hene û ev xurt in. Bi taybetî û em dibin şahid, ku bernameyên hinde partiyan sosyalîst e, ku di nivê duwemîn yên salên 1970'an de û heya salên 1980'an de (pêşemîn piştî sala 1975'ê) hatine damezirandin.

— Karên zanistî, ne tenê li Yekîtiya Sowyet, lê belê li welatên din jî li ser Kurdan derdikevin. Ma gelo pisborên (spesîalîstên) rojava û yên me, weke hev li pirsa Kurdî dinêrin?

— Li rojava gelek karên nivîsandinê li ser Kurdan hatine weşandin. Tiştên bûne ne hindek in. Bi taybetî, di warê dîrokî de xebat pêşveketiye. Di nav pisboran de, hinek hene, ku bi dilekî pak xwe bi pirsa vî gelî û dîroka wî, mijûl dikin. Lê belê piraniya wan, di vê dema nuh de, bi nêrîneka xurtkirina hêzên emperyalîst li Rojhilata Navîn, xwe nêzîkî pirsa Kurdî dikin. Vê pirsê bi vê armancê bi destên xwe ve digirin, daku hêzên vî gelî ji bo xwe bikarbînin. Ji bo berjwendên welatên rojava, van hêzên Kurdî li dijî vê rejîmê an wê rejîmê bitevgirînin.

Çend gotinên min li ser pirsa Kurdî hene, ji bo hevalên ku pirsa Kurdî hîn dibin û xwe bi vê pirsê mijûl dikin. Li welatê me, cih û navendên zanistiyê ji bo pirsa kurdî vebûne. Ji bo lêkolîna dîrok, çand, ziman û etnografiya gelê Kurd.

Lê belê ez dixwazim bibêjim, ku em li Yekîtiya Sowyet, gelekî bala xwe nadin pirsa Kurdî. Bi nêrîna min, em pir hindik li ser Kurdan dinivisînin. Gelek kêm e, monografî kêm e, gotar kêm in û wilo hemû nivîs hindik in. Em di belavok û rojnameyên xwe de li ser Kurdan nanivisînin, weşanên me li ser wan hema weke ku tunebin

Ez bawerim, di vê dema nuh de, ku "prestroika" (xweguhartin) û "glasnost" (xwevekirin) li vir birêveketine, wê basikên xwe bidin ser vê kêmkasiyê jî û ev kêmkasî, divê bê hildan. Giring e, ku ev şaşî bê rastkirin.

— Di nêrîna Te de, mirov dikare çawa hindekî wan dîtinên mîrî yên li ser pirsa Kurdî, ji cihên wan bileqîne û bilivîne? Mirov dikare wan çawan pêşve bibe?

— Buyerên di paşerojê de dihêlin, ku mirov bizanibe, ew rejîmên dewletên ku Kurdistan di navbera xwe de perçekirine, pirsgireka Kurdî bi darê zorê û kotekeka hov û di reya cengê de, dixwazin serrastbikin û biverisînin. Belê, dixwazin çareyeka wusa, ya qirkirinê ji bo Kurdan bibînin. Lê ev çi caran ji bo wan naçe serî. Bê guman, pîlanên van dewletan wê bên şikandin û ev rastî diyar e.

Gelek pêwist e, ku serrastkirinek ji bo vê pirsgirekê bêtin danîn. Tenê li ser bingeheka demokratî, wê sernivîsek baş ji bo vê pirsê bêtin peydakirin. Divê em baş bizanibin, gelê Kurd pir tehlî û pîkolî dîtiye. Mafên vî gelî tev hatine rakirin. Ev gel jî dixwaze, heya dawiyê mafên xwe biparêze; mafê çarenusê weke hemû gelên cîhanê, mafê vî gelî ye jî. Heke ev gel bigihe mafên xwe, rewşa Rojhilata Navîn jî wê bêhtir stabîlîze (îstîkrar) bibîne. Hêzên paşverû yên li vê êrdimê, wê tengezartir bikevin û wê nikanibin konflîktan (şer û pozberiyan) ji bona armancên xwe pêkbînin.

Korrespondentê "Izvestiya"
M. Kojênîkov

Yekîtiya Xwendevanên welatparêzên Kurdistan-YXWK û rêkxistinên xwendevanan ên li Sowyetistanê, cerîmên Saddamê faşîst ên li ser gelê me yê têkoşer, pîşange dikin:

Banga piştgiriya xebata gelê Kurd a mafdar!

Em, rêkxistinên xwendevanan ên li Sowyetistanê, bi dijwarî karên hovîtiyê yên Saddam û cenga ku "nehatiye" îlankirin a li dijî gelê Kurd ê têkoşer pîşange dikin. Ev bikaranînên hovîtiyê yên li dijî gelê Kurd, ji hêla tu kesê li ser ruyê vî erdî, nikarin bên pejirandin.

Ji ber ku Saddamê xwînmij û faşîst, çekên jehrî li Kurdistanê bikaraniye, ew çekên ku li teviya cihanê hatine qedexekirin, bi hezaran mêr, jin, kal û zaro hatin qirkirin û bi hezaran jî hatin birîndarkirin.

Lê belê kela dilê Saddamê hov neşikest. Herweha şerê xwe li dijî gelê Kurd ranewestand. Van çekan bi korî her bi kar tîne. Roja 25'ê Tebaxê sala 1988'ê gelek mirovên Kurd bi hovitî hatin kuştin. Bi hezaran mirov, necar man ku mişexte bibin û biçin herêmên din. Bi hezaran mirov, daku xwe ji gazên jehrê biparêzin cih û warên xwe berdan.

Û wilo em her rojê dibihîsin, guhdarî dikin, dixwînin û dinêrin, ku ev karên hov, ku yên hilo di dîrokê de nînin, bikar tên. Saddamê faşîst dixwaze, ku fermana gelê Kurd bîne û tevgera neteweyî ji holê rake.

Ji ber van sedeman, em bang li hemû gelên, ku evîndarê aşîtiyê ne, dikin ku piştgiriya têkoşîna gelê Kurd a mafdar bikin, ji bona ku mafên gelê Kurd ên neteweyî bên parastin. Em ji van gelan dixwazin, ku vê rejîma hov a micrim pîşange bikin, li pêşiya teviya cîhanê.

Rêkxistinên ku vê bangê îmzekirine:

—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Filistîn.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Yemena Demokrat.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Sudan.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Efganîstan.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Peru.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Nîkaragua.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Malî.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Tanzaniya.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Nîjeriya.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Uganda.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Libnan.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Madagaskar.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Etopiya.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Kolombiya.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Suriye.
—Yekîtiya Giştiya Xwendevanên Kurdistan.

1.10.1988

Li Yekîtiya Sowyet bajarê Xarkovê civîneka xwendevanên Kurd çêbû

Bi pêşdestiya Yekîtiya Xwendevanên Welatparêzên Kurdistan-YXWK, li Yekîtiya Sowyet bajarê Xarkovê civînek hat çêkirin. Civîn, ji ber pêşveçûnên dawî, li ser rewşa Kurdistanê û bi taybetî li ser rewşa Kurdistana Bakura-Rojava û xebata ku li bin serokatiya Partiya Karkerên Kurdistanê destpêkiriye, çêbû. Nêzîkî 40 xwendevanên welatparêz û hinde xwendevanên biyanî, beşdarî civînê bibûn. Xwendevanên biyanî, ji welatên Ereban û endamên rêkxirawiyên pêşverû bûn. Civîn bi silava rawestandinê ji bo bîranîna şehîdan, destpêkir. Dûre endamekî YXWK, axaftinekê li ser bendên jêr pêşkêş kir.

—Bi kurtî dîroka Kurdistanê û dîroka mêtingerên Tirk. Pîlanên şovenîst li dijî gelê Kurdistanê.

—Pejirandina ramana neteweyî bi gelek rengan û bi taybetî, ramana serxwebûn û azadiyê.

—Dengê xebata rizgariya neteweyî li ser rewşa cîhanê.

—Cihê şoreşa Kurdistanê, di nav şoreşên gêtî de.

Erk û karguzariyên îroyin, ên li pêşiya tevgera gelê me û rêkxistinkariya gelê me di bin refên xebatê de.

Piştî axiftinê, pirs hatin pêşkêş kirin. Piştî bernameya hozanvanî û dayina bersivan, di dawiyê de daxuyaniyeka hevkariyê hat îmzekirin. Endamên rêkxirawiyên Kurdî, Erebî û kesên welatperwer vê daxuyaniya hevkariya gelê Kurd îmzekirin. Bi navê hemû beşdaran, name-brûskek ji bo pêşmergeyan hat şiyandin.

★

GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

Êrdimeka nîştiman a ku buye warê bajarvaniyê

MÊRDÎN

– III –

Tevlî berhemên çinandinê û pez û sewalan, ku li êrdima Mêrdînê tên hilanîn, mêtingeriya Komara Tirk, ji bo mêtina hebûnên ser- û binerdî û ji bo berjewend ji hîma kar a erzan bigire, li hinde deverên êrdimê hinde sazî damezirandiye. Li Mistbînê karxaneyên titinê û pembu; li navenda bajarê Mêrdînê karxaneyên çîmento, kils, êm û plastîkê; li navçeya Çiyayê Mazî saziya fosfatê ya "Etîbank" û karxaneyên şîr, titin û dexlê hatine avakirin. Ev hemû saziyên aborî, ji bo talankirina hebûnên bin- û sererdî, ji hêla dewleta Tirk a mêtinger, dihên xebitandin.

Êrdima Mêrdînê, ji aliyê kehniyên madenê pir dewlemend e. Lê niha tenê kehniyên fosfatê yên li Çiyayê Mazî û kehniyên petrolê yên li Mistbînê ji hêla Komara Tirk tên derxistin. Mêtinger, lêgerînên xwe li êrdimê bi gelek rengan berdewam dikin.

Li ser bazarganiya derveyî û hundurî ya êrdimê, serdestiya Komara Tirk xwe rind avakiriye. Bazarganiya dibe, bêhtir bi nola kirîn û firotina berhemên pez û sewalan, dexl û zadê pêşvedikeve.

Girêdayî bi van pêşveçûnên di warê aborî de, di warê civakî de jî hinde guhartin û cudabûna birên mirovan derdikeve holê. Pêwist, piştî ku mekîne katin axê û li deştên berfireh çinandineka avî pêşveçû, piraniya serekên êşiren ên feodal daketin bajaran û li wir xwe gihandin komprodorbûnê. Bi vî awahî wê kontrol û serdestiya xwe, ya ku di bin hoyên civaka girtî de xurtbûn, hêdî-hêdî hunda kirin. Ji hêla din, bireka ji gundiyên nîv-dewlemand xwe qulîband gundiyên dewlemend û tevlî bireka gundiyên nîv dewlemend ên hejmar bilind, gundiyên xîzan jî ji axê qutbûn û daketin navendên bajaran an jî çûn metropolên Tirkiyê. Ev guhartin, bû sedem ku li bajaran hejmara şênî zedetir bibe. Ji ber ku li bajaran, saziyên kargêrî yên mêtingeran hene. Di dawiyê de, pêşveketineka civakî ya taybetî derkete holê.

Li bajar û navçeyan, bilî saziyên mêtingeran û birên komprador, li ser bingeha karguzariya ji bo mêtingeriyê birekî destkar û hunermendan, li saziyên perwendeyî yên mêtingeran jî, birekî xwendewanên ciwan bi şeweyeka tund derketin holê.

ŞÊNIYÊ MÊRDÎNÊ Û CIHÊN RÛNIŞTINÊ

Berî salên 1960'an, şêniyê êrdima Mêrdînê, ji ber aboriya girtî û feodal xwe li gundan tund dikir. Heya van salan, çi cudabûn di nav gund û bajaran de nebû, mîna hev bûn. Lê piştî salên 1960'an, piştî ku kapîtalîzma Tirkan xwe li herêmên Kurdistanê dorfireh kirî, cihên rûniştinê yên heyîn û tundebûna hejmara şênî jî rastî guhartinan bûn.

Di salên xwedorfirehkirina kapîtalîzmê li Kurdistanê de, bireka şênî ji gundan qutbû û li navçe û

bajaran bicih bû. Li ser vê bingehî, bajarbûneka qof û nexwerû pêşveket. Bi vî awahî jî, hejmara şêniyê bajar û navçeyan bi lez zêde bû.

Berê ji sedî-nod mirov li gundan dijiyan. Ji sedî-heftê li derdorên çiyan xwe bi karê pez û sewalan mijûl dikiran. Tenê ji sedî-deh li navçe û bajaran bûn. Lê niha hejmara mirovan li gundan daketiye ji sedî-heftê û nehan. Ji sedî-pêncî li deştan xebata çinandin û hilbirînê dikin, ji sedî-bîst jî xwe bi karê pez û sewalan mijûl dikin. Ji sedî-sih an çil jî, niha li bajaran dijîn.

Teviya hejmara şênî: 730.000
Firehiya axê: 12.879 km²
Hejmara şênî li her m²: 56,7 kes
Hejmara navçeyan: 11
Hejmara qopaniyan: 24
Hejmara xwende-nîvîskaran: Ji sedî-sih û pênc.

Navenda MÊRDÎNÊ: Piraniya tundebûne şênî li navendê ye. Hejmara şênî dora 80 hezar kes e. Mêrdîn di dirokê de cihekî pêwist digire. Vê pêwistbûna xwe, ji dema ku Sûmerî xwe li Mezopotamya bicihkirine heya niha diparêze. Li ser Keleha Mêrdînê baregeheka radar a Emerîka (USA) heye, ku ji bo bin kontrolê girtina Yekîtiya Sowyet û Xaliça Basra avakirine. Di sala 1986'ê de pêşmergeyên PKK êrîşek anîn ser vê baregeha radarê. Xusarên mezin gihandibûn vê baregeha USA.

Di dîrokê de Mêrdin, ketiye bin doliwgeriya Sûmeran, Medan, Farisan, Bîzansiyan û êlên Tirkan. Dorfirehiya derdorê biqasî 1.061 km² ye. Navçeyên Mistbin, Kosar, Stawr, Mehsert, Dêrîka Çiyayê Mazî û Şemrex, herweha başurê Kurdistanê tixûbên xwe bi bajarê Mêrdinê re hene. 12 qopanî û 57 gund girêdayiyê bajêr in.

CIZÎRA BOTAN: Navçeyeka kevnartirîn ji yên Kurdistanê ye. Li Cizîra Botan, çandê Kurdî gelek xurt û dewlemend e. Avahiya meclîsa mîrên Cizîra Botan a bi navê BIRCA BELEK li vir e. Avahî bi endizyarî û xanemaniyeka hunermendî hatiye avakirin. Ev avahî bala gelek kes û saziyan dikişîne ser xwe. Avahî bi kevirên reş û sipî, rêz bi rêz hatiye danîn û kevir bi xwe jî hatine xemilandin. Navê Birca Belek jî, ji van kevirên reş û sipî tê. Warê destana **Memê Alan û Zîna Zêdan** jî Cizîra Botan e. Tevlî van, hozanên Kurd ên mezin ên mîna Feqiyê Teyran û Ehmedê Xanî jî li vir jiyane. Di dema nuh de jî gelek hunermendên çanda Kurdî yên mîna M. Arifê Cizrawî li vir derketine. Di dîroka de Cizîra Botan, berê bajarekî mezin bû.

Berî zayinê navê Cizîra Botan, **"Bazîbad"** bû. Kavilên Bazîbadê niha li rojhilatê Cizîra Botan dimînin û 2 km ji navendê dûr in.

Di dîrokê de Cizîra Botan, rastî êrîş û dagîrkariya Asuriyan, Farisan û Îskendere Zulqurneyn buye.

45 hezar mirov li vir dijîn. Firehiya axê 460 km² ye. Li bakur navçeya Şirnex, li rojhilat Girêkamo, li başûr Kurdistana Başûr û li rojava jî navçeya Hezexê hene. 2 qopanî û 27 gund girêdayiyê Cizîra Botan in. Ji ber ku erdê ji bo çinandinê kêm in, deberiya bingehî xwedîkirina pez û sewalan e.

DÊRIKA ÇIYAYÊ MAZÎ: Ev navçe, xwediyê dîrokeka 600 salî ye. Di dîrokê de rastî dagîrkariya Bîzansiyan, Ereban, Farîsan û êlên Tirkan buye.

Ji aliyên rojhilat, rojava û bakur ve bi çiyan hatiye zivirandin. Ev navçe, bi bayê xwe yê bi navê "bagêr" bi nav û deng e. Li rojava axên Şemrex û Ruhayê, li başura-rojhilat Kosar û li aliyê rojhilat jî bajarê Mêrdînê hene.

Nêzîkî 44 hezar mirov li vir dijîn. Firehiya axê 1.367 km² ye. Di dîrokê de, ji bo mîrên Kurdan ciwarekî pêwist bû. Eşîrên derdorê, xwendiyên taybatiya berxwedanê ne. Gelek caran rapirîne. Qopaniyêk û 58 gund girêdayiyên Dêrikê ne.

GERCEWS: Navçe li ser çiyakî nîv-bilind avabuye. Bi navê enîşka Midyad û Mêrdînê tê naskirin. Li bakur navçeyên Sêrtê Îlloh, Qubîn û Misric, li bakura-rojhilat Dih, li başur Midyad û Mehsertê, li rojava jî Stawr û navçeya Amedê, Bismil hene. Gercews xwediyê dîrokeka gelek kevnar e. Berê gundekî Midyadê bû. Di sala 1926'e de bû navçe. 45 hezar mirov li vir dijîn û firehiya axê 1.378 km² ye. 87 gund û 2 qopaniyên Gercewsê hene.

Navê qopaniyekê Hisn-Kêfa ye. Ev der bi berhemên dîrokî hatiye xemilandin. Dîroka Hisnkêf dirêjî 4 hezar salan dibe. Li qîrexa Ava Tîr avabuye. 4 hezar mirov li vir dijîn. Gelek bajarvaniyên dîrokî, li vir şopên xwe li şûn hîştine.

Bajarvaniyên Hurî, Mîtanî, Asurî Medî, Farisî û Romayî dolîwgeriya xwe li vir damezirandine. Cihê Hisnkêfê, cihêkî Mezopotamya yê pêwisttirîn e, ji bo çuyin û hatine.

Nihe mêtingerên Tirk girêdayî bi projeya "GAP" (Projeya Anadoluya Başura-Rojhilat), dixwazin barajeka bi nevê "Ilisu" avabikin. Bi vî awahî jî Hisnkêf, tevlî berhemên xwe yên dîrokî wê di bin avê de bimîne. Mêtinger dixwazin gelê Hisnkêf jî penahber û mişextê bikin. Lê divê mirov bi diravên xwe warê xwe berdin. Kesên ku diravên wan nîne, necar dimînin ku jiyana xwe di şikeftan de berdewam bikin. Hisnkêf, herweha bi şikeftên xwe yên ji bajarvaniyên dîrokî mane, bi nav û deng e. Guman eve, ku 10-12 salên din, Hisnkêfa, ku buye şahidê zabûna bajarvaniyê, bê tunekirin û di dîrokê de hunda bibe.

HEZEX: Di cihê pêwist stratejîktirîn ê Mezopotamyayê de hatiye avakirin. Xwediyê dîrokekî gelek kevnar e. Guman hene, ku 331'ê berî zayinê de, hatiye avakirin.

Dora 38 hezar mirov lê dijîn. Firehiya axê 1.224 km² ye. 2 qopanî û 71 gundên Hezexê hene. Şêniyê navçê heya niha û berî deh salan ji Fillehên Kurd û Asurî bû. Lê niha tev penahbere welatên Ewrupî bûne û gundiyên Hezexê li şûna wan daketine navçê û xwe cîwarkirine.

Li bakur Sêrt, li rojhilat Cizîra Botan, li rojava Midyad, li başura-rojava Mistbîn û Kurdistana Başura-rojava dimînin.

KOSAR: Ev navçe jî, berî zayinê avabuye. Hinde kolînên arkeolojîk vê yekê îspat dikin. Di encama kolandinan de li aliyê başûra-rojava Gira Hazên, li aliyê bakura-rojava jî kavilên Kefertut û hinde mizgeftan hatine peydakirin.

Kosar bi tixûbên Wêranşahr, Dêrîka Çiyayê Mazî, bajarê Mêrdînê û Kurdistana Başura Rojava, mîna sê-çivekê hatiye zivirandin. Qopaniyek û 100 gundên Kosarê hene. 75 hezar mirov li vir dijîn û firehiya axê 1.403 km² ye.

ŞEMREX: Heya sala 1914'an gundek bû. Pêşî bû qopanî û roja 23' Hezîranê sala 1937'ê bû navçe. Navekî vir, "Çiyayê Mazî" ye. Derdor bi darîstanên darên beruyan hatiye xemilandin. Dêrik jî navê xwe ji vir digire, ji ber ku cîranên hev in. Navçeya Amedê ya bi navê Çinar, navçeya Stawr, bajarê Mêrdînê, Dêrika Çiyayê Mazî û bajarê Ruhayê tixûbên xwe bi Şemrexê re hene

50 gundên Şemrexê hene. Hejmara şênî 27 hezar kes e. Firehiya axê 869 km² ye.

MISTBÎN: Dîroka Mistbînê direjî berî zayînê dibe. Weke ku em ji dîrokvanan têdigihin, di sala 2270'ê berî zayînê de, Mistbîn bi destê Qral Şulgî ji malbata "Ur"ên Sisiyan ê Sûmeriyan hatiye firehkirin û ji wê demê ve navçeyeka pêwist e. Di dîrokê de gelek caran rastî êrîşan buye, hatiye dagîrtin. Ji bo parastina Mistbînê, Kelehên Suma, Beytîxan, Kelkoçek, Elî Garzan, Şîrvan, Eznewir û Xatem hatine avakirin. Gişt li dora Mistbînê ne û mina çemberekê hatine danîn.

Tixûbên Mistbînê bi Mêrdînê, Mehsertê, Midyadê, Hezexê û Kurdistana Başura-Rojava re hene. 65 hazar mirov lê dijîn. Firehiya axê 1.177 km² ye û 2 qopanî, 68 gundên Mistbînê hene.

MEHSERT: Nediyar e, ku kengê hatiye damezirandin. Weke mirov ji kolînan tê derdixîne, mirov rastî çanda Sûmer û Asuriyan dibe.

Mêrdîn, Stawr, Midyad, Mistbîn cîranên Mehsertê ne. 20 hezar mirov li vir dijîn. Ax 443 km² ye. 41 gundên Mehsertê hene. Navçeya piçûktirîn e, ji navçeyên Mêrdînê.

STAWR: Ev navçe buye qada hamû bajarvaniyên, ku bûne dolîwgerên Mezopotamya. Rastî êrîşên êlên Tirkan buye. Bi navçeya Amedê yên bu navên Çinar û Bismil û navçeyên Gercews, Mehsert, Şemrex û bajarê Mêrdînê hatiye zivirandin. Hejmara şênî 38 hezar kes e. Ax 1.049 km² fireh e. Qopaniyek û 40 gundên Stawrê hene.

Li dora Stawrê gelek kehniyên avê, darê spîndaran, cihên dîlan û seyranê hene. Gelek fêkî tê hilanîn û mêtingerên Tirk jî, li vir barajek çekirine.

GIRÊKAMO (SILOPÎ): Li derdoreka deştî avabuye. Li vir gelek genim tê hilanîn. Çinandiniya her babêt dexl û zadê li vir dibe. Şêniyê Girêkamo bi hejmarî hindike. Berê girêdayiyê Cizîra Botan bû. Navçe, li cihekî stratejîk hatiye avakirin. Bi Kurdistana Başûr re cîran e. Li miqabilê navçeya Zaxo ye. Li ser Ava Xaburê, derîkî tixûban hatiye avakirin. Piştî vekirina vî derî, pêwistiya navçê mezintir buye. Ava Hêzilê jî li ser axa Girêkamo ye.

Li rojhilat Kurdistana Başûr, li bakur navçeya Şirnex û Çiyayê Cudî, li rojava Cizîra Botan û li başur dîsa Ava Tîr hene. 31 hezar mirov li Girêkamo dijîn. Ax 807 km² ye. 34 gundên Girêkamo hene.

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

JI BO HER BIDARVEKIRINEKÊ TOLEHILDAN!

Dawa PKK a Îzmîrê bi daxwaza biryara pênc bidarvekirinan destpêkir

Roja 27'ê Kanûne, daweyeka nuh di Dadgeha Parastina Dewletê (DGM) de li dijî 9 welatperwer û şoreşgeran destpêkir.

Di İddîanameyê de wusa tê gotin, "Daxwaza ji nuh ve rêkxistinkirina PKK li herêma Ege û birêvebirina livbaziyên çekdarî hatiye kirin." Di vê daweyê de, daxwaza darvekirina Îbrahîm Ozmen, Şehmus Poyraz, Zahîr Dînler, Mehmet Ali Orak û Mahsum Ozer hat diyarkirin.

Piştî ku pirsyariya Îbrahîm Ozmen, Şehmus Poyraz û Saruhan Avşar dawî bû pêve, dadgeh biryar da, ku vê daweyê bi daweya PKK-Koma Îzmîrê girebide, ku berî hingê li Îzmîrê destpêkiribû.

Bi vî awahî herdu dawe bûn yek û hejmara girtiyan giha 25 kesan. Li dermafê 5 kesan bidarvekirin û li dermafê 20 kesan jî 15 sal cazaya hepsê ya giran hat xwestin. Kesekî bi navê Abdulazîz Yilmaz jî, di vê dawê de hat berdan.

Di daweya PKK a Amedê de biryara 23 bidarvekirinan hat xwestin

Di navenda bajarê Amedê de, hinde welatperwer û şoreşger berî niha û bi çendekê hatibûn girtin. Ji ber vê yekê, di Dadgeha Parastina Dewletê de daweyek nuh destpêkiribû. Welatperwer û şoreşger di sala berê de, di mehên biharê de hatibûn girtin. Di daweya destpêkirî de, li dermafê 23 kesan daxwaza darvekirinê hatin diyar kirin.

Biryara li dijî şoreşger Yilmaz Çelîk û 22 hevalên wî hîn eşkere nebuye. Di rojên pêşîn de dadgeh, wê biryarên xwe eşkere bike. Ji bo Yilmaz Çelîk, tê gotin, ku di rojnameyên Berxwedan û Serkeftin'ê de xebitiye û ristek di derxistina van rojnameyan de leyistiye.

Di daweya PKK a Samsurê de pênc kes hatin berdan

Roja 27'ê Kanûnê daweya PKK a koma Samsurê, di Dadgeha Parastina Dewletê ya Meletî de destpêkir. 9 welatperwer û şoreşger tên pirsyarkirin.

Di pirsyariya yekemîn de, biryar hat dayin, ku Mehmet Yaşar Aslan, Mehmet Nedîm Şahîn, Sabrî Korkmaz, Mehmet Kazim Gültekîn û Mehmet Ozkara bên berdan.

Di girtîgeha Bayrampaşa (Saxmalcilar) de êrîş çûn ser girtiyan

Roja 28'ê Kanûne 1988'ê, di encama barîna baranê de û sistbûna axê, di girtîgeha Bayrampaşa de tunelek hat peyda kirin, ji ber ku ax hilweşî. Dirêjahiya tunelê 18 metre bû. Piştî ku tunel hate peyda kirin, hêzên dewleta Tirk ên faşîst hatin cihe buyerê û bi hovî êrîşî girtiyan kirin. Serbaz û polîsan, bi korî êrîşî girtiyan kirin û hemu koxuşên girtiyan tijî kirin. Di domana êrîşan de 20 girtî birîndar ketin. Bi hiceta sehkirinê, hemû koxuş hatin valakirin.

Piştî ku nûçeyên li ser buyerê belavbûn pêve, meriv û malbatên girtiyan hatin pêşiya girtîgehê. Li vir hinde xwepêşdan birêvebirin û êrîşên serbaz û polîsan reşkirin. Di wê navberê de di nava hêzên dewletê û malbatên girtiyan de, hinde şer û pozberî, pevçûn çêbûn.

Nexweşiyên di girtîgehe de, di rojên paşê de jî berdewam kirin. Di dema hevdîtina vekirî ya serê salê de jî, hinde rudan birêveketin. Girtî, xwestin ku tev bi hev re hevdîtinên vekirî çêbikin. Gava ku berpirsiyarên girtîgehê li dijî vê daxwazê derketin, girtî jî derneketin hevdîtinê.

Berpirsiyarên girtîgehê agah gihandin malbatan, ku wê hevdîtin çênabe. Li ser vê yekê, hinek ji merivên girtiyan zora xwe dan deriyê girtigehê û xwestin bi kotekê bikevin hundurî. Dîsa di navbera serbaz û malbatan de pevçûn çêbû. Serbazek û 4 merivên girtiyan birîndar bûn. Herweha jinek û 2 kes din jî hatin girtin.

Komela Mafên Mirovan, roja 4'ê Çile daxuyaniyek çêkir û got ku pîkolî û lêdanên derî serdemî dihên bikaranîn. Di daxuyaniyê de wusa hatibû gotin, "Bi hiceta peydekirina tunelekê, roja 25'ê Kanûnê êrîşên bi bombayên gazê çûne ser girtiyen. Gelek ji girtiyan birîndar ketine. Liveka wusa di dema ku pîloliyên tundetir de jî, nehatiye dîtin."

Roja 4'ê Çilê, girtiyekî bi navê Îrfan Yildiz, hate berdan. Ji bo' rojnameyan, li ser buyerê daxuyaniyek çêkir. Wusa got, "Li dijî tehlûkeyên operasyonên nuh, me agahî gihand berpirsiyarên girtigehê, ku emê hinde tedbîrên parastinê ji xwe re amade bikin. Dure, bilî girtiyên 2 blokan, hemû girtî derketin ğorîdorên koxuşan û li dijî operasyonan barîkat danîn, ji ber ku guman hebû, hinde girtî bi xinizî benê kuştin. Bi vî awahî hinde tedbîr birêveketin."

Her di wê rojê de, meriv û malbatên girtiyan xwe li pêşiya girtigehê civandin û dîrektorê û berpirsiyarên girtîgehê protesto kirin. Malbat, ji ber ku tu saloх bi wan nedihat dayin, bi nola "mêrkuj dîrektor" durîşme bangîn. Malbat ji berpirsiyaran xwestin, ku divê rewş bi lez xwe bigihîne normalê û dawî bi pîkolî û lêdanan bê anîn.

Di rojên dûre de, piştî ku operasyon û bikaranîn hatin rewestandin, rewş xwe quliband normalê. Tê gotin, ku rewşa 6 birîndaran ne baş e, lê birînên wan ne giran e.

Pirsa Helepçe dîsa di rojenîna konevaniyan de

Parîs-Frense: Di rojên 7 heya 11'ê Çilê, "Konferansa li dijî çekên kîmyevî" li Parîsê çêbû. Tevlî Yekîtiya Sowyet, USA, Îngîltere, Frense, Tirkiye, Irak û Îranê, nêzîkî 150 welat beşdarî civînê bûn.

Li ser daxwaza dewletên mêtinger ên ku welatê me kirine bin doliwgeriya xwe, çi kes an komisyonek ji bo vê civînê ji Kurdan, nehat vexwendîkirin. Ev liva konferansê, ji hêla kes û saziyên pêşveçuyî hate protesto kirin.

Roja 7'ê Çilê, endamên Komela Mafên Mirovan a Navnetewan, Komela Karkerên Welatparêzên Kurdistan, rêkxistinên rêzanî yên başûrê Kurdistanê û şoreşger û demokratên ji Tirkiyê, xwepêşdanek dirustkirin û protestoya xwe bilindkirin, ji ber ku Kurd di konferansê de nedihatin nûnerî kirin. Nêzîkî 700 kesan, ji gelên Kurd, Tirk, Ereb, Fars û Frense beşdarî civînê bûn. Nêzîkî 300 kesan, dilxwazên ERNK bûn. Di rêveçûnê de ev dirûşme hatin bangkirin: "Saddamê mêrkuj, Evrenê faşîst!", "Mirovkuj di konferansê de ne, qurban li derve ne!", "Helepçe tu Kurdî, wê Kurd bimînî!", "Bijî Têkoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan!" û "Bijî hevkariya navnetewan!"

"ÇIMA EV BÊ DENGÎ?"

Komîteya Kurdistanê ya li Parîsê, li bajarê Parîsê û hinde bajarên din belavok li ser qirkirina Kurdan belavkir, ku bi sernivîsa "Çima ev bê dengî?" hatibû amadekirin û hinde wenê jî têde hebûn. Xebatên agahdarkirina desgeha cîhanê yên Komîteya Kurdistanê, bala gelek mirovan kişand ser xwe. Herwehe Komîteya Kurdistanê kovarak bi navê "Kurdistan û çekên kîmyevî" jî amade kir û bi firehî belavkir. Digel radyo û televizyona Norveçê û hinde saziyên weşanan ên Frense û welatên din, hevpeyvîn hatin çêkirin. Di hevpeyvînan de, hate daxuyanîkirin ku Saddamê faşîst bi çekên kîmyevî gelê me qirdike û Komara Tirk jî di 1'ê Nîsanê de li Bagokê û di meha Tebaxê de jî li Dora Hênê çekên kîmyevî li dijî pêşmergeyên ARGK bikaraniye. Wêneyên pêşmergeyan ên ku hatibûn kuştin, ji bo rojnameyan hatin belavkirin.

Roja 7'ê Çilê jî Yekîtiya Rewşenbîrên Welatparêzên Kurdistan şaxê Frense, belavokeka bi Frensî anî der. Qirkirina Saddamê faşîst a li Helepçe û encam hatin pîşange kirin. Her di wê belavokê de bang li mirovayetiya pêşveçuyî hat kirin, ku pirsyariya rejîma Iraqê ya faşîst bikin.

Roja 10'ê Çilê, Federasyona Mafên Mirovan a Navnetewan civînek ji bo rojnameyan çêkir. Di civînê de qirkirina Helepçe dîsa hat protesto kirin. Herweha bikaranînên Tirkiyê û Îranê hatin eşkere kirin, ku li ser Kurdên penahber û di meqeran de, tên birêvebirin. Rewş û hoyên ne baş ên di kampan de hatin şanî kirin. Gelek rojnameyên Frensî, USA û welatên din û radyona BBC a Îngîltere beşdarî civînê bibûn.

Jehrkirina gelê me bi perwendekirina mêtingeriyê tê rawestandin

● Li bajarê Mêrdînê, navçeya Midyadê û qopaniya Kerboranê 48 dibistanên gundan hatin girtin. Mêtinger nema dikarin mamhostayan peyda bikin, daku bişinin saziyên helandinê (asîmîlasyonê).

● Leyistoka mêtingerên Tirk ên faşîst a ji bo Tirkkirina Kurdan, tê rûxandin.

Mêtingerên Tirk, ji bona ku mirovên me ji kesbûna neteweyî dûrbixin û wan bikin Tirk, li Kurdistanê saziyên bêşexsiyetkirinê, ango "parwendekirinê" vedikin, daku bêhtir jehra xwe berdin laşê mirovên me de. Lê niha ev karê mêtingeran jî tê rawestandin. Di bin navê nmamhostayan, mêtingerên Tirk, endamên xwe yên dij şoreşê, sîxur û ajanên xwe dişiyandin Kurdistanê. Lê niha ev jî nema dikarin derfeta jiyanê li Kurdistanê peyda bikin û tev direvin.

Li gelek êrdiman, li dijî saziyên perwendekirina mêtingeriyê, sîxur û gerîlayên dij-şoreşê livbazî bikar hatin. Polîtîkaya asîmîlasyonê jî, heya merheleka bilind hate hilweşandin. Li herêmên Botan, Dêrsim û Çewlikê pêşmergeyên ARGK gelek êrîş birin ser dibistanên li gundan. Ev dibistanên ku zarokên gelê me ji mejî jehr dikiran, hatin girtin.

Girtina van saziyên mêtingeran, tê wê manayê ku polîtîkaya asîmîlasyonê ya rejîma mêtingerên Tirk jî tê rawestandin. Niha li gelek êrdimên welatê me ev konevanî lêdanên mezin girtiye. Bi vî awahî jî, otorîteya mêtingeran bi awakî din li Kurdistanê tê hejandin û lerizandin. Niha mêtinger ê din nikarin endamên xwe yên dij-şoreşê jî bişînin van gundan, ji ber ku nema tu kes dixwaze li Kurdistanê mamhostayiyê bike. Ev jî hînkarek din e, ji bo tengezariya mêtingeran.

Dibistanên ku li bajarê Mêrdînê, navçeya Midyadê û qopaniya Kerboranê hatine girtin, bi navên xwe yên Tirkî ev in:

Li Midyadê: Doxanyazi, Îkîzdere, Adali, Hanlar, Çoreklî, Çayirli, Üstünbax, Taşliburun, Aksu, Çaldere, Elbexendî, Güngor, Exlence, Yenîce, Gülgoze.

Li Kerboranê: Sümer, Korucu, Kuşluca, Yilmaz, Akyol, Suçati, Uluçinar, Zêvik, Yoncali, Akçakoy, Ulaş, Kilavuz, Dexerlî, Tanyelî, Zaxurana Mezin, Xirabê Reş, Başyurt, Kismetlî, Efeler, Yeşîloz, Gürişik, Ayranci, Çatalan, Alagoz, Tavşanli, Ormanci, Baxozü, Ilisu, Temellî, Kartalkaya, Karabayir, Gundik û Hacî Hemza.

QAMPANYA HEVKARIYA GIRTIYÊN KONEVANÎ YÊN LI ALMANYA ROJAVA DIDOME

ALÎ HAYDAR KAYTAN ROJIYA MIRINÊ BERDEWAM DIKE

Weke nûçeyên gihan rojnameya me, diyar dibe, ku qampanya hevkariya girtiyen Kurd ên konevanî û şoreşger hîn berdewam dike. Herweha Alî Haydar KAYTAN jî rojiya xwe ya heya mirinê didomîne. Me di heymara Berxwedanê ya borî de, di vê barê de nûçe belavkiribû û me daxuyaniya wî weşandibû.

Agahî gihan me, ku rewşa Alî Haydar KAYTAN ne baş buye û wî rakirine nexweşxanê. Di nexweşxanê de, bi kotekê, bilî daxwaza wî, dixtoran li wî nêrîne. Piştî vê lênêrîna kotekî ya sê rojan, dîsa wî vegerandine girtîgeha Stammheim a ku ji dema Hîtler maye û li wir hucreyên bin erdî hene. Bilî hemû xebatên çeper avakirinê, Alî Haydar KAYTAN ji bo protesto kirina bikaranînên derî-demokratî yên emperyalîzma Almanya Rojava dest bi berxwedana xwe kiribû û berxwedana xwe hîn berdewam dike. Heya ku daxwazên wî bi cih neyin, biryara wî heye, ku berxwedana xwe bidomîne. Konevaniyê Kurd ê welatparêz Alî Haydar KAYTAN û girtiyên din, bi biryarî xwe ditevgirînin. Li hemberê vê liva wan, emperyalîzma Almanya Rojava, wê necar bimîne ku, gavên paş ve biavêje.

Weke nûçeyên gihan me, livbaziyên ku ji bo hevkariya girtiyên welatparêz birêveketine, ev ên jêr in:

Saarbrücken-Almanya Rojava: Roja 22'ê Kanûnê 1988'ê, 60 dilxwazên ERNK, avahiya belediya bajarê Saarbrücken vegirtin. Belavokek li ser protestokirina pîkoliyên li ser polîtîkvanên Kurd, dan serekê belediyê. Daxwazên welatperweran hatin pejirandin, û nivîs bi teleksê ji bo Wezîriya Dadgeriyê hat şiyandin. Piştî ku nivîs giha Bonnê, paytextê Almanya Rojava, dawî bi livbaziyê hat. Radyo û televizyon jî hatin cihê rûdanê. Welatperwer, digel wan hevpeyvîn çêkirin.

Parîs-Frense: Die hefteya peşemîn a sala nuh de, dilxwazên ERNK li Parîsê xwestin, ji bo protestokirina liva emperyalîzma Almanya Rojava ya li dijî Kurdên konevanî yên girtî, avahiya televizyona ZDF vebigirin. Gava ku berpirsiyarên ZDF, armanca welatperweran fahmkirin, deriyên xwe venekirin. Lewma welatperwer jî, li pêşiya avahiyê wan protesto kirin. Dirûşmên li dijî Almanya Rojava hatin bangkirin. Daxuyaniya Alî Haydar KAYTAN, a ji bo rojiya mirinê, bi zimanê Frensî belavkirin.

Komployek nuh li dijî Têkoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan

Di demekê de ku yek ji komployên mezintir a li dijî Têkoşîna Rizgariya Neteweyê Kurdistan, ku bi destê mêtingerên Tirk û emperyalîzmê birêveketibû û bi navê "Komploya Palmê" dihat naskirin, hat rûxandin pêve, û sempatiya ji bo pêşengiya têkoşînâ me mezin bû pêve, şaxên weşanan bi

Dûmahîk di rûpela 17'an de